

Ray Cummings - Piráti na měsíci

Obsah:

[1. Záhadný Mart'an](#)

[2. Prchavý pohled](#)

[3. V rádiové kabině](#)

[4. Spálenina na Mart'anově paži](#)

[5. VENZA, dívka z Venuše](#)

[6. Zrádce](#)

[7. Nevyslovená láska](#)

[8. Noční výkřik](#)

[9. Vražda v čísle A 22](#)

[10. Popel popelu, prach prachu...](#)

[11. Slídičem](#)

[12. Souboj v beztlížném stavu](#)

[13. Mučení](#)

[14. Vůdce pirátů](#)

[15. V přestrojení](#)

[16. V podpalubí](#)

[17. Žena z Marsu](#)

[18. Vysazení ve vesmíru](#)

[19. Odhalení](#)

[20. Grantlinův tábor](#)

[21. Ztroskotání Planetary](#)

[22. Smrtící sykot](#)

[23. Podezřelý hlídač](#)

[24. Uvěznění](#)

[25. Na vrcholu kráteru](#)

[26. V úzkých](#)

[27. Anitin plán](#)

[28. Výstup na Archimedes](#)

[29. Na pirátské lodi](#)

[30. Zoufalé plány](#)

[31. Ve věži](#)

[32. Mezi hvězdami](#)

[33. V obležení!](#)

[34. První potyčky](#)

[36. Bitva v kráteru](#)

[37. V tlakové komoře](#)

[38. Vítězství!](#)

1. Záhadný Mart'an

Náš kosmický koráb, hvězdolet Planetara, jehož domovským přístavem byl Velký New York, sloužil k přepravě pošty a cestujících na Venuši a Mars. Léтали jsme nepravidelně, jak si to vynucovaly astronomické podmínky. Na jaře roku 2070, když byly obě planety v blízkosti Země, jsme zajišťovali kyvadlovou dopravu po celé letové trase. Jednoho květnového večera jsme se právě vrátili do Velkého New Yorku z Grebharu, Svobodného venušského státu. Na tutéž noc v nula hodin, po pouhých pěti hodinách na zdejším kosmodromu, byl plánován odlet do Ferrok-Shahnu, hlavního města Mart'anského svazu.

Sotva jsme se dotkli přistávací plochy, dostal jsem kódovaný radiogram obsahující předvolání pro mne a Dana Deana na divizní detektivní velitelství. Dan Dean, řečený Snap, byl jedním z mých nejbližších přátel. Na Planetaře pracoval jako radista. Byl to drobný, šlachovitý, rudovlasý chlapík, který měl vždy úsměv pohotově, a svým smyslem pro humor si okamžitě každého získal.

Předvolání do kanceláře detektiva - plukovníka Halseye nás překvapilo. Dean si mě změřil očima.

"Doufám, žeš nevyloupil nějaký trezor, Greggu."

"Však s tebou chce mluvit taky."

Rozesmál se. "Na mne si může hulákat třeba jako výhybkář, ale své soukromí si nechám pro sebe."

Nenapadalo nás, proč by s námi mohli chtít mluvit. Když jsme opouštěli palubu

Planetary a zamířili do Halseyova úřadu, byla už tma. Cesta netrvala dlouho. Jeli jsme přímo visutou rychlodráhou a do podzemního města jsme sestoupili u Parkového okruhu 30.

Nikdy předtím jsme v Halseyově úřadovně nebyli. Nyní jsme shledali, že je to ponuré místo, připomínající kryptu, v jednom z nejhlubších koridorů. Dveře vyjely vzhůru.

"Gregg Haljan a Daniel Dean."

Strážný ustoupil stranou. "Můžete jít dál."

Přiznám se, že se mi srdce nepřírozně rozbušilo, když jsme vstoupili dovnitř. Dveře za námi zapadly. Ocitli jsme se v malé, modravě osvětlené místnosti, opancéřované jako vnitřek trezoru.

Plukovník Halsey seděl za stolem. Přítomen byl rovněž hlučný, podsaditý a růžolící kapitán Carter, velitel Planetary, náš představený. To nás překvapilo, protože jsme ho neviděli opouštět loď.

Halsey se na nás důstojně usmál. Kapitán Carter se zlověstným klidem pronesl: "Posaďte se, mládenci."

Oba jsme si sedli. Vše působilo znepokojivě úředním dojmem. Kdybych si byl vědom jakéhokoli možného provinění, neubránil bych se panice. Halseyova slova mě však uklidnila.

"Jedná se o Grantlinovu měsíční výpravu. Přes veškeré utajení zprávy o ní pronikly navenek. Chceme zjistit jak. Můžete k tomu něco říci?"

Jak jsme seděli naproti Halseyově stolu, kapitán Carter - dosahoval asi tak mé výšky - nad námi vztyčil svůj mohutný trup. "Pokud jste, mládenci, někomu něco řekli - cokoli - mohli jste o tom utrousit třeba sebemenší náznak..."

Snap se s úlevou usmál, ale okamžitě zase zvažněl. "Já ne. Ani slovo!"

"Já také ne," prohlásil jsem. Grantlinova měsíční výprava! Nenapadlo nás, že právě ona bude důvodem tohoto předvolání. Johnny Grantline byl naším blízkým přítelem. Podnikl průzkumnou expedici na Měsíc. Měsíc s jeho pustým a nehostinným povrchem, bez atmosféry, bez vody a bez života - přestože byl tak blízko Země - jen zřídkakdy někdo navštívil. Nestavěla tu žádná pravidelná linka. Několik skupin průzkumníků zde v posledních letech potkalo neštěstí. Naše vláda si nicméně uvědomovala, že všechno bohatství, jež Měsíc skrývá, musí neprodleně převzít do svého držení nějaká

renomovaná pozemská společnost. Proto, když Johnny Grantline předložil žádost, podepřenou jménem svého otce a vlastními vědeckými úspěchy, vláda mu ochotně udělila licenci.

Grantlinova výprava započala před šesti měsíci. Mart'anská vláda sice přistoupila na naše podmínky, ale jsou známé případy financování pirátů pod pláštěm vládního dementi. Proto byla expedice udržována v tajnosti.

Grantlinova výprava nyní byla na Měsíci. Nedala o sobě vědět ani slovo. Nebylo možné vysílat ani kódované heliografické signály, aniž by se celý vesmír dozvěděl, že na Měsíci jsou průzkumníci. A proč tam jsou, mohl každý snadno uhodnout.

Ted' nám ale plukovník Halsey oznámil, že zpráva pronikla ven. Kapitán Carter nás přímo provrtával očima, jeho planoucí pohled by vypáčil tajemství z kohokoli.

"Jste si úplně jisti? Co třeba nějaká Venušanka se svými proklatě lákavými svody? V opojení alkoholem pak mohlo stačit i náhodné slovo..."

Ujistili jsme ho, že jsme byli opatrní. Přísámbohu, vím bezpečně, že já ano! Za posledního půl roku a možná i déle jsem jméno Grantline nevypustil z úst, dokonce ani před Snapem.

Kapitán Carter ze sebe náhle vyrazil: "Jsme tady izolovaní, Halseyi?"

"Ano, můžete hovořit naprosto svobodně. Odposlouchávací paprsek těmito zdmi nikdy nepronikne."

Padlo mnoho otázek. Nakonec jsme je přesvědčili, že k prozrazení tajemství nedošlo naší vinou. V průběhu rozhovoru mi začalo vrtat hlavou, proč je do celé záležitosti zasvěcen Carter. Netušil jsem, že ví o Grantlinově podniku. Ted' jsem konečně pochopil, proč Planetara při svých posledních cestách prolétala poměrně blízko Měsíce. S Grantlinem bylo dohodnuto, že kdyby potřeboval pomoc anebo měl nějakou důležitou zprávu, mohl se při průletu na místě spojit s naší lodí. Snap to věděl, a přece se o tom nikdy nezmínil, dokonce ani přede mnou.

Halsey říkal: "Jak se zdá, vaše vina to není, ale tajemství je venku."

Podívali jsme se se Snapem na sebe. Kdo to mohl být?

Kapitán Carter úsečně poznamenal: "Podívejte se, chlapci, tady mám poslední možnost hovořit s vámi otevřeně. Venku, kdekoli mimo tyto stěny, nás může zaměřit odposlouchávací paprsek. Uvědomujete si to? Nikdo se neodváží ani špitnout od té doby, co byl vyvinut ten prokletý mikrofon."

Snap otevřel ústa jako by chtěl něco říci, ale pak si to rozmyslel. Já jsem s bušícím srdcem vyčkával, co bude dál.

Kapitán Carter pokračoval. "Vím, že vám dvěma mohu věřit víc než komukoli jinému ze svých podřízených na Planetaře..."

"Co tím myslíte?" otázal jsem se. "Co..."

Přerušil mě. "Jen to, co říkám."

Halsey se pochmurně usmál. "Má na mysli jen to, Haljane, že věci se nemají vždy tak, jak se nám jeví. Není vždy možné rozeznat přítele od nepřítele. Planetara je veřejný dopravní prostředek. Budete mít dnes v noci na palubě - opravte mě, Cartere - takových třicet až čtyřicet cestujících."

"Třicet osm," upřesnil Carter.

"Na seznamu cestujících do Ferrok-Shahnu tedy máte dnes večer třicet osm osob," řekl pomalu Halsey. "A někteří z nich třeba nejsou tím, za co se vydávají." Pozvedl svou štíhlou snědou paži. "Máme informace..." Odmlčel se. "Přiznám se, že nevíme téměř nic - jen tolik, abychom měli důvod k znepokojení."

Kapitán Carter do toho vpadl: "Chci, abyste s Deanem byli na stráž. Až budeme zpět na palubě Planetary, sotva se nám podaří hovořit takto otevřeně, ale buďte ve střehu. Já zařídím, abychom byli

dvojnásobně vyzbrojeni."

Neurčitá, znepokojující slova. Halsey řekl: "Byl jsem informován, že na seznamu cestujících je uveden George Prince. Chci vás upozornit, Haljane, abyste ho zvlášť sledoval. Vaše povinnosti na Planetaře vám ponechávají poměrně značnou volnost, že?"

"Ano," souhlasil jsem. S kapitánem na palubě a s prvním a druhým důstojníkem ve službě mi při denní rutině připadala více méně úloha náhradníka.

Otázal jsem se: "Kdo je to, ten George Prince?"

"Strojní inženýr," odpověděl Halsey. "Nižší úředník Pozemského federativního sdružení pro rádium. Stýká se ale se špatnými kumpány - hlavně Mart'any."

O Georgi Princeovi jsem nikdy neslyšel, ale přirozeně jsem dobře znal rádiové sdružení. Byl to polovládní trust, který ovládal prakticky veškeré světové zásoby rádia.

"Pracoval v automobilové sekci," doplnil Carter. "Slyšeli jste nepochybně o rádiovém motoru."

Přirozeně jsme znali nedávný pozemský vynález, který sliboval přinést revoluci do automobilového průmyslu. Jednalo se o nový typ motoru, v němž se jako paliva užívalo rádia.

"Co má probůh tohle všechno společného s Johnym Grantlinem?" chtěl vědět Snap.

"Mnoho anebo třeba vůbec nic," pokojně odvětil Halsey. "George Prince se ale před několika lety zapletl do dosti nečistých obchodů. Jednou byl dokonce u nás ve vazbě. Teď je o něm známo, že se ve Velkém New Yorku přátelí s několika Mart'any pochybné pověsti."

"Takže..." začal Snap.

"Co ale zatím nevíte," pokračoval tiše Halsey, "je skutečnost, že Grantline již. téměř s určitostí objevil na Měsíci rádium."

Zalapali jsme po dechu.

"Přesně tak," ujistil nás Halsey. "Nezdařená Ballonova expedice naznačila možnost takového nálezů na Měsíci již před několika lety. Mělo jít o nový typ rudy, bohaté na rádium podobně jako jsou naše zlatonosné písky bohaté na zlato. Ballonovy první vzorky obsahovaly atomy uranu s určitým podílem ionia a thoria. Silně radioaktivní ruda. Bezpochyby tam někde musí být žíla čistého rádia."

Naléhavě dodal: "Už chápete, proč si musíme dát na George Prince dobrý pozor? Nemá čistý trestní rejstřík. Získal důkladné technické znalosti rádiových rud. Stýká se s Mart'any se špatnou reputací. Velká mart'anská společnost nedávno vyvinula vlastní zařízení, které konkuruje pozemskému rádiovému motoru. Víte o tom? Je známo, že Mars má jen nepatrné zásoby rádia a naše vláda vývoz této suroviny nedovoluje. Ta mart'anská společnost rádium potřebuje. Udělá všechno pro to, aby je získala. Jakou cenu by asi byla ochotna zaplatit za několik tun opravdu bohaté radioaktivní rudy - takové, jakou Grantline třeba právě objevil na Měsíci?"

"Ale vždyť se jedná o váženou firmu," namítl jsem. "Těší se podpoře vlády Mart'anského svazu. Vláda Marsu se přece neodváží..."

"Samozřejmě že ne," posměšně zvolal kapitán Carter. "Otevřeně sotva. Ale pokud mart'anští piráti získají dodávku rádia, nikoho nebude příliš zajímat, odkud pochází. Společnost ji prostě koupí."

"Podle toho, co nám hlásí naši agenti, George Prince ví, že Grantline je na Měsíci. Dejte si to, mládenci, všechno dohromady. Jak se říká, není kouře bez ohně."

"A ještě jedna věc. George Prince ví, že máme v úmyslu přistát s Planetarou na Měsíci a dopravit Grantlinovu rádiovou rudu na Zemi. Jsem přesvědčen, že se tentokrát Grantline s vámi spojí. Patrně vám vyšle signál, až budete cestou na Mars prolétat v blízkosti Měsíce. Při zpátečním letu se na Měsíci zastavíte a naložíte veškeré rádium, které Grantline vytěží. Jeho kosmický člun je pro přepravu rudy příliš malý."

Halseyův hlas získal chmurně sarkastický odstín. "Nepřipadá vám podivné, že George Prince a pár jeho marťanských přátel se náhodou dali zapsat jako cestující právě na tento let?"

V tichu, jež následovalo, jsme na sebe se Snapem pohlédli. Halsey chvatně dodal.

"Když jsme George Prince před čtyřmi lety zadrželi, zaznamenali jsme si jeho podobu. Teď vám záznam přehraji-"

Rozrazil dveře do předpokoje a přikázal službě: "Pošlete mi sem záznam George Prince."

Disk přišel potrubní poštou prakticky okamžitě. Halsey ho s kyselým úsměvem nasadil do přehrávače.

"Docela pohledný mládenec. Má příjemný hlas, i když v době, kdy jsme to natáčeli, byl poněkud rozmrzelý. Dnes je o něco starší. Abych byl přesný, je mu dvacet devět. Tak tady ho máte."

Jeho podoba se rozzářila před námi na stínítku. Na čele mu na chvíli zasvítily písmena jeho jména, George Prince, a opět pohasla. Hleděl na nás s mrzutým úsměvem a opakoval úřední formulku:

"Jmenuji se George Prince. Narodil jsem se ve Velkém New Yorku před dvaceti pěti lety."

Hleděl jsem na ten pohyblivý obraz, zachycující George Prince v životní velikosti. Zachmuřeně stál v černém stejnokroji zadržených. Byl to tmavovlasý mladík s téměř dívčím půvabem, spíše menšího vzrůstu - měřítko vedle něj ukazovalo sotva 163 centimetrů - štíhlé a drobné postavy. Měl dlouhé, vlnité černé vlasy, které mu padaly přes uši. Jeho bledý, skutečně pohledný obličej s ostře řezaným profilem byl téměř bez vousů. Pozorně jsem si ho prohlížel. Byla to tvář, která by se dala označit jako žensky krásná, nebýt mužných rysů v podobě kosmatého tmavého obočí anebo pevně podsazené čelisti. Když mluvil, zněl jeho hlas tiše a měkce, na konci, v závěrečných slovech "Jsem nevinný!", ho náhle podbarvila chlapská ráznost. Náhodně jsem zachytil pohled jeho očí zastíněných dlouhými, černými dívčími řasami. "Obvinění odmítám!" Křivka jeho úst se stáhla k posupnému úšklebku...

Záznam skončil a obraz se zatměl. Halsey vrátil kotouč zpět do obalu.

Pak se obrátil znovu na Snapa a na mne. "Tak to je on. Nemáme teď proti němu nic určitého. Řeknu vám však jedno: je to prohnaný chlap, ze kterého jde strach. Nechtěl bych to rozhlašovat nahlas, ale musím přiznat, že pokud chystá nějaké spiknutí, je na mé agenty příliš mazaný."

Hovořili jsme ještě další půlhodinu a pak nám kapitán Carter dovolil odejít. Cestou z Halseyovy kanceláře nám ještě zněla v uších Carterova závěrečná slova: "Ať se stane cokoli, chlapci, pamatujte, že máte moji důvěru..."

Se Snapem jsme se dohodli, že část cesty k lodi půjdeme pěšky. Jen asi dva kilometry podzemních koridorů nás dělily od místa, odkud se dalo výtahem vyjet přímo ke startovací rampě.

Zvolili jsme si jedno z nižších pater. Poté, co jsme opustili stíněním chráněnou Halseyovu kancelář, neodvážili jsme se o celé záležitosti promluvit. Mohlo nás mít zaměřené nejenom kdejaké elektronické ucho, ale každé myslitelné odposlouchávací zařízení. Chodba vedla v hloubce asi šedesáti i více metrů pod povrchem. V tuto noční hodinu byla obchodní část poměrně vylištěná. Čas od času se tunel podzemní dráhy nad našimi hlavami rozduněl rachotem projíždějících souprav. Větráky drnčely a ševalily. Bylo zde dole horko, dusno a ponuro, neboť denní světla byla zhasnutá a noční osvětlení vydávalo jen kalný přísvit. Pasáže s obchody a kanceláři byly vesměs zavřené a opuštěné, pouze občasné světlo noční lampičky probleskovalo jejich výlohami.

Ozvěna našich spěšných kroků rozeznávala kovové rošty v podlaze.

"Máme hezký večer," pronesl Snap rozpačitě.

"Taky bych řekl," odpověděl jsem.

Měl jsem tísnivý pocit. Jako by všude byly slídivé oči a uši. Nějaký čas jsme kráčeli mlčky. Oba jsme byli plni myšlenek o tom, co se odehrálo v Halseyově kanceláři.

Náhle mě Snap chytil za paži. "Co to bylo?"

"Kde?" zašeptal jsem.

Zastavili jsme se na nároží. Poblíž byl nějaký vchod. Snap mě do něj zatáhl. Cítil jsem, jak se chvěje vzrušením.

"Co se děje?" zeptal jsem se přidušeně.

"Někdo nás sleduje. Nic jsi neslyšel?"

"Ne!" Hned jsem ale nabyl dojmu, jako bych přece něco zaslechl. Tiché kroky. Jakýsi šustot. A slaboučké vrnění elektriny, jako by bylo nablízku nějaké zařízení pod proudem.

Snap začal hledat po kapsách. "Počkej, mám s sebou nízkofrekvenční sluchátka."

Nasadil si přístroj na uši. Zaslechl jsem, jak se prudce nadechl. Pak mě uchopil a strhl mě na kovovou podlahu před vchodem.

"Zpátky, Greggu! Stáhni se zpět!" Jeho šepot nebylo skoro slyšet. Schoulili jsme se do dveřního otvoru tak hluboko, jak jen to bylo možné. Byl jsem ozbrojen. Mé úřední povolení k nošení tužkového termometru mě opravňovalo mít zbraň neustále u sebe. Nyní jsem ji vytasil. Ale nebylo na koho střílet. Ucítil jsem, jak mi Snap nasazuje sluchátka. A pak jsem cosi uslyšel! Zesílený zvuk nezřetelných kroků.

Něco bylo nablízku! Teď se to nacházelo zrovna tamhle v průchodu. Nedaleko stála pouliční lampa. V průchodu bylo šero, ale dal se snadno přehlédnout, mým očím se jevil jako prázdný. Ale něco tam být muselo. Cośi neviditelného! Slyšel jsem, jak se to pohybuje. Plíživě naším směrem. Strhl jsem si sluchátka z uší.

Snap zamumlal: "Máš u sebe vysílačku?"

"Ano, požádám, aby naplno zapnuli pouliční osvětlení."

Stiskl jsem nouzové tlačítko a uvedl operátorovi naši polohu. Za několik okamžiků se rozzářilo světlo. Ulice v nejbližším okolí vzplanula oslnivým aktinickým jasnem. Odhalil nám to, co nás ohrožovalo. Postavu v černém plášti, jež se krčila na druhé straně chodby asi deset metrů od nás.

Snap byl v mžiku na nohou. "Tamhle je! Nasyp to do něj, Greggu," volal. Nebyl sice ozbrojen, ale zaujal bojovný postoj.

Stvoření, které zřejmě nebylo obeznámeno s bezpečnostními opatřeními v našem městě, s něčím podobným nepočítalo. Byla to lidská postava. Dosahovala výšky přinejmenším dvě stě deseti centimetrů, a proto jsem usoudil, že jde o Marťana. Černý plášť mu zakrýval obličej. Učinil krok směrem k nám, zaváhal a pak se ve zmatku dal na útěk.

Snapův pronikavý hlas přivolával posily. Nedaleko se ozvalo hvízdání píšťaly pouliční stráže. Postava se začala vzdalovat. Měl jsem v ruce svůj termomet a stiskl jsem spoušť. Tenký tepelný paprsek prořízl osvětlený prostor, cíl však nezasáhl. Uprchlík klopýtl, ale neupadl. Zahlédl jsem, jak zpod pláště vysunul nahou šedivou paži, kterou rozpřáhl ve snaze udržet rovnováhu. Anebo možná můj paprsek tu paži ožehl. Paži Marťana s do šeda zbarvenou pokožkou.

Snap vykřikl: "Napal mu ještě jednu!" Ale postava již přeběhla ozářený úsek chodby a zmizela.

V nastalém zmatku jsme se zdrželi dobrých deset minut odpovídáním na úřední dotazy. Potom nás na pokyn od Halseye nechali jít. Marťan, který nás sledoval ve svém neviditelném plášti, nebyl nikdy dopaden.

Konečně jsme unikli davu a vrátili se zpět na planetám, kde se již začali shromažďovat cestující před cestou na Mars.

2. Prchavý pohled

Stáli jsme s kapitánem Carterem a dr. Frankem, lodním lékařem, na ochozu ve věži Planetary a sledovali jsme naloďování cestujících. Blížila se nultá hodina: na přístavním molu vládla vřava a

nepořádek. Kargo již bylo na palubě a dopravníky odklopené. Přistaviště však zcela zatarasili cestující, kteří v zástupu čekali na odbavení, jejich zavazadla a meziplanetární celní a daňoví úředníci se svými rentgenovými detektory a snímači paprsků zet.

Carter byl příliš zaneprázdněn velitelskými povinnostmi, než aby se s námi zdržel déle. My dva s dr. Frankem jsme však ve věži toho kromě dozoru neměli příliš na práci.

"Myslíte, že odstartujeme včas, Greggu?"

"Sotva," odvětil jsem. "A právě při tomto letu..."

S bušícím srdcem jsem se zarazil. Měl jsem tak plnou hlavu toho, co nám svěřili Halsey a Carter, že bylo těžké udržet jazyk na uzdě. Tady ve věži, bez ochranné izolace, se ale nedalo hovořit. A stejně tak bych si nedovolil zmínit se o Grantlinově měsíční expedici před dr. Frankem. Zajímalo by mě, co o celé věci věděl. Možná tolik co já, možná nic.

Lodní lékař byl štíhlý, tmavý, spíše pomenší padesátník, úhledný ve své modrobílé uniformě. Dobře jsem ho znal: absolvovali jsme společně již ne jeden let. Byl to Američan -tuším, že židovského původu. Příjemný člověk a zručný lékař i chirurg. Byli jsme vždy dobrými přáteli.

"Máme plno," poznamenal. "Podle Johnsona je jich třicet osm. Doufám, že už mají s cestováním nějakou zkušenost. Taková nevolnost způsobená změnami tlaku je pěkná otrava - to jsem pak celou noc na nohou, pobíhám od jedné pacientky ke druhé a každou ujišťuji, že nezemře. To při minulém letu, když jsme opouštěli atmosféru Venuše..."

Pustil se do truchlivého výčtu svých potíží s cestujícími, kteří trpí kosmickou nemocí. Ale já neměl náladu poslouchat. Můj pohled spočíval na šikmém visutém můstku, opřeném o hladký, stříbřitý bok lodi, po němž v malých skupinkách vystupovali cestující se svými přáteli. Horní paluba byla přeplněná.

Planetara, jak už to u kosmických lodí bývá, nebyla velké plavidlo. Její válcovitý trup měl maximální šířku 12 metrů a délku necelých 85 metrů. Nástavba pro cestující, asi třicet metrů dlouhá, byla umístěna uprostřed lodi. Obepínala ji úzká paluba, jejíž kovové stěny prorážela velká okrouhlá okna. Některé kabiny se otvíraly přímo na palubu. Do dalších vedly dveře z vnitřních průchodů. K dispozici bylo půltuctů malých, ale pohodlných společenských místností.

Zbytek lodi zaujímala skladiště a oddíly obsahující strojní zařízení a ovládací stanoviště. Od nástavby pro cestující směrem dopředu pokračovala paluba krytá válcovitě klenutou střechou až k přídi. Zde se nacházely přední strážní věž, kajuty pro důstojníky, navigační místnost kapitána Cartera a ordinace dr. Franka.

Nad kajutovou nástavbou se jako kovová síť rozkládala propletená změť visutých lávek, žebříčků a ochozů. Tyčila se tam i věž, na níž jsme právě s dr. Frankem stáli. Patnáct metrů odtud, přilepená jako ptačí hnízdo na kovovém můstku, byla Snapova radistická kabina. Celou tuto vyvýšenou střední část lodi překrývala střešní baň s glassitovými okny, nyní spuštěnými, jež se tyčila do výše jako vrchol mohyly.

Dole, v hlavním trupu, se táhly modravě osvětlené pancéřové koridory po celé délce lodi. Byly zde umístěny skladištní prostory, stanoviště k ovládání gravitace, zařízení pro úpravu vzduchu, topné a ventilační systémy, kompresorovny. A také kuchyně, kajuty stevardů a ubikace mužstva. Kromě navigačních důstojníků, pokladníka, Snapa Deana a dr. Franka tvořilo posádku pro tento let šestnáct mužů.

Zdálo se, že nastupující pasažéři představují typickou klientelu, jakou jsme obvykle měli na lince do Ferrok-Shahnu. Byli mezi nimi většinou obyvatelé Země a vracející se Marťané. Jednoho z nich mi dr. Frank ukázal. Mohutného Marťana v šedém plášti. Chlap měl dobré dva metry deset.

"Jmenuje se Set Miko," poznamenal dr. Frank. "Slyšel jste už o něm?"

"Ne," odpověděl jsem. "Měl bych?"

"Tedy..." Doktor se náhle zarazil, jako by ho zamrzelo, že něco řekl.

"Nikdy jsem o něm neslyšel," pronesl jsem pomalu.

Pojednou mezi námi zavládlo trapné ticho.

Jen málo cestujících pocházelo z Venuše. K nim patřila dívka, kterou jsem právě zahlédl na nástupním můstku. Poznal jsem ji. Cestovala sama. Předminule s námi přiletěla z Grebharu. Udělala na mne dojem. Byla to přitažlivá dívka, jak Venušanky většinou bývají. Jmenovala se VENZA. Dobře hovořila anglicky. Povolali ji do Velkého New Yorku, aby nastoupila divadelní angažmá jako zpěvačka a tanečnice.

Vystupovala po lodním můstku v doprovodu nosiče. Pohlédla vzhůru, spatřila nás s dr. Frankem na věži a zvedla bílou ruku na pozdrav. Zářivě se na nás usmála.

Dr. Frank se také celý rozzářil. "Vždyť to je přece Alta VENZA! Viděl jste ten pohled, Greggu? Ten byl určen výhradně mně!"

"Bezpochyby," odvětil jsem ironicky.

Napadlo mě, co asi zrovna teď přivádělo Venzu na Mars. Byl jsem rád, že ji vidím. Byla zábavná. Vzdělaná. Hodně zcestovalá. Anglicky mluvila hovorovým, i když poněkud teatrálním stylem, který byl typičtější pro Velký New York nežli pro Venuši. Přes určitý sklon k lehkovážnosti mi připadala jako jedna z mála Venušanek, kterým bych byl ochoten věnovat svou důvěru.

Ozval se hukot sirény, oznamující dokončení příprav k odletu. Přátelé a příbuzní cestujících se začali tlačit u výstupní rampy. Paluba se zvolna vyliďňovala. George Prince jsem dosud neviděl nastoupit. Náhle se mi však zdálo, že jsem ho zahlédl dole na nástupišti, jak právě vystupoval ze soukromého vozu podzemní dráhy. Byl malý, štíhlý postavy. Obklopovali ho celníci, takže mu byly vidět jen hlava a ramena. Měl bledý, zženštilý hezký obličej, dlouhé, černé vlasy mu splývaly až na šíji. Byl prostovlasý, kapuci cestovního pláště měl spuštěnou na zádech.

Upřeně jsem ho pozoroval a všiml jsem si, že dr. Frank rovněž hledí dolů. Žádný z nás nepromluvil.

Pak jsem z náhlého popudu navrhl: "Co kdybychom sešli dolů na palubu, doktore?"

Souhlasil. Sestoupili jsme do nižšího patra věže a spustili se po visutém žebříku na horní palubu. Blízko nás bylo ústí přístavního můstku. Po něm právě přicházel George Prince v závěsu za dvěma nosiči ověšenými příručními zavazadly. Přiblížil se k nám, Poznal jsem ho podle záznamu, který jsme viděli v Halseyově kanceláři.

A pak jsem si s překvapením uvědomil, že tomu tak není. Nově příchozí byla dívka. Oblouková lampa nad můstkem to zřetelně ukázala ještě dříve než došla nahoru. Kapuci měla odhozenou dozadu, obličej zářmovaný hustými černými vlasy. Nyní jsem viděl, že je neměla zastřižené jako muž, dlouhé vrkoče jí spadaly v uzlu přes zplihlou kapuci.

Dívka došla nahoru a vstoupila na palubu: "Mám kabinu A 22," oznámila nosiči. "Můj bratr se nalodil už před dvěma hodinami."

Dr. Frank odpověděl na můj šeptem pronesený dotaz: "To je Anita Princeová."

Když nás na palubě míjela, následujíc nosiče, klopýtla a málem upadla. Nejblíže jsem stál já. Přiskočil jsem a v pádu ji zachytil. Jednou rukou jsem ji objal, zvedl jsem ji a postavil na nohu. Podvrtla si kotník. Pokoušela se na něm udržet rovnováhu. Po chvíli bolest polevila.

"Už jsem v pořádku, děkuji vám!"

V přítmí modravě osvětlené paluby jsem zachytil její pohled. Stále jsem ji svíral v objetí. Zdála se vedle mě drobná a křehká. Její tvář lemovaná hustými černými vlasy ke mně vzhlížela s úsměvem. Byl to jemný, oblý obličej, půvabný, nicméně s pevnou bradou, nesoucí známky vlastní individuality. Tohle nebyla žádná prostoduchá krasavička.

"Nic mi už není, velice vám děkuji!"

Uvědomil jsem si, že ji dosud objímám. Cítil jsem, jak se ode mne odtahuje. A pak jakoby se na okamžik poddala a přitiskla se ke mně. Setkal jsem se s vyplašeným pohledem jejích doširoka rozevřených očí. Připomínaly purpurovou noc s odleskem mlžné záře hvězd.

Zaslechl jsem se, jak mumlám: "Moc se omlouvám. Ano, zajisté." Uvolnil jsem stisk.

Znovu mi poděkovala a vydala se po palubě za svými nosiči. Lehce pokulhávala.

Stál jsem a hleděl za ní. Ani jsem si neuvědomoval přítomnost dr. Franka, který mě sledoval s pobaveným úsměvem, A zakrátko, pouhých patnáct minut po nulté hodině, se Planetara vydala na cestu. Se střešními příklopy pevně utěsněnými jsme opustili startovací plochu a vzletli nad zářící město. Jak jsme se klouzavě vznesli do výše, světélkující masa elektrických výbojek za námi prolétla jako ohon komety.

3. V rádiové kabině

V šest hodin ráno pozemského východního času, jímž jsme se dosud řídili, jsem byl sám se Snapem Deanem v jeho telegrafní místnosti, uhnížděné ve spleti nosníků nad palubou Planetary. Nad námi se vzdouvala klenutá báb, pnula se jako obrovitá kupole observatoře nějakých šest metrů nad stropem našeho pancéřového kamrlíku.

Planetara se dosud nacházela v zemském stínu. Všude kolem nás se rozprostíralo nebe - černý mezihvězdný prostor, v němž planuly bílé, rudé a žluté hvězdy. Měsíční kotouč, ozářený téměř po celé ploše, visel nad naší přídí jako stříbrný míč. Za ním, kousek do strany, se ve tmě vznášel Mars jako rudý koneček žhnoucího doutníku. Za zádí bylo matně, v rudém přísvitu, vidět Zemi - gigantickou kouli s načrtnutými obrysy moří a kontinentů. Na jednom okraji ulpěl na vrcholcích hor odlesk slunečních paprsků jako srpek rudožlutého třpytu. Pojednou jsme se vynořili z kuželovitého stínu Země. Za námi prorazilo temnotou Slunce s planoucí korunou.

Pro Snapa i pro mne byla ta nebeská nádhera příliš důvěrně známá, než abychom ji zaznamenali. A zvláště při tomto letu jsme neměli náladu blíže se jí zabývat. Strávil jsem v rádiové kabině již několik hodin. Když Planetara odstartovala a svých pár běžných povinností jsem měl za sebou, nedokázal jsem myslet na nic jiného, než na Halseyovo a Carterovo varování: "Buďte opatrní. A hlavně - dávejte pozor na George Prince."

George Prince jsem dosud neviděl. Ale poznal jsem jeho sestru, o níž se Carter ani Halsey neobtěžovali zmínit. Při vzpomínce na ni se mi rozbušilo srdce.

Jak jsem se tak potuloval ztichlými kovovými chodbami a salónky, došel jsem ke dveřím do kabiny A 22. Byla na úrovni paluby, v krátkém příčném průchodu hned poblíž hlavní společenské místnosti. Na jmenovce zářila písmena ANITA PRINCEOVÁ. Zůstal jsem stát - v bílých šortkách a bílé hedvábné košili k nerozeznání od stewarda. Anita Princeová! Do dnešního večera jsem toto jméno neznal. Ale teď, když jsem si ho šeptal, mi znělo jako kouzelná hudba.

Byla zde, za těmito pancéřovými dvířky, a zřejmě spala. Připadalo mi, jako by ten nevelký oválný plát kovu tvořil bránu do vysněné pohádkové země.

Obrátil jsem se k odchodu. Bodlo mě při pomyšlení na Grantlinovu měsíční výpravu. Anitin bratr je George Prince, na kterého bych měl dávat pozor. Ten odrodilec, společník pochybných Mart'anů, kteří strojí bůhvíjaké pikle.

Na sousedních dveřích jsem spatřil A 20 - GEORGE PRINCE. Naslouchal jsem. Do tichého švezení lodi z žádné z kabin nezazněl jediný zvuk. Věděl jsem, že A 20 je bez oken. Ale Anitina kajuta měla okna a dveře, které vedly na palubu. Prošel jsem klubovnou a klenutým východem ven a vrátil se k číslu A 22 po palubě. Okno i dveře kabiny byly zavřené a uvnitř byla tma.

Na palubě vládlo šero, pouze bočními okénky pronikal bledý svit hvězd. Porůznu rozestavěná křesla byla vesměs prázdná. Měsíční světlo, které se lilo dovnitř okrouhlými světlíky v kupoli, vytvářelo na palubě dlouhé, šikmé stíny. Měl jsem pocit jako by v rohu, kde končila palubní nástavba,

číhala jakási postava a pozorovala mě. Vykročil jsem tím směrem, ale obrys zmizel.

Zahnul jsem za roh a přešel napříč lodí na druhý bok. Nikdo nebyl v dohledu, kromě hlídky na visutém můstku, v kovové konstrukci vysoko nad přídí, a kromě druhého důstojníka, který držel službu na ochozu věže téměř přímo nade mnou.

Zastavil jsem se a naslouchal. Náhle jsem uslyšel kroky. Směrem od přídě přicházela postava. Lodní pokladník Johnson.

Pozdravil mě. "Chladíte se, Greggu?"

"Ano," přikývl jsem.

Minul mě a zabočil do nedalekých dveří kuřárny.

Chvíli jsem stál u jednoho z palubních okének a hleděl na hvězdy. Aniž bych k tomu měl nějaký důvod, začal jsem pociťovat neklid. Johnson si obzvlášť potrpěl na pravidelný spánek - bylo mu krajně nepodobné toulat se po lodi v tuto hodinu. Byl to on, kdo mě sledoval? Řekl jsem si, že to je nesmysl. Při tomto letu už jsem podezíral každého.

Ozvaly se další kroky. Kapitán Carter vyšel ze své navigační místnosti, posazené ve středu zužující se palubní plochy na přídi. Kvapně jsem se k němu připojil.

"Kdo to byl?" ptal se polohlasem.

"Johnson."

"A tak." Začal si prohledávat uniformu, pohledem přitom přelétl palubu ozářenou měsíčním světlem. "Greggu, vezměte si to." Podal mi malou kovovou skříňku. Okamžitě jsem si ji nacpal pod košili.

"Rušička," dodal na vysvětlenou. "Snap je ve své kanceláři. Doneste mu to, Greggu. A zůstaňte s ním, zaručí vám to určitou bezpečnost." Přešel v sotva slyšitelný šepot. "Já s vámi nepůjdu - není třeba, abychom budili dojem, že se děje něco mimořádného. Pokud Snap zachytí nějakou zprávu, přijďte za mnou." Nahlas dodal: "Však už bude zanedlouho jaksepatří chladno, Greggu."

Ted' bylo šest hodin ráno. Snap měl po celou dobu od startu plné ruce práce s přijímáním kosmogramů ze Země. Měl jich vedle sebe už hromádku. Mnohé z nich byly určeny pro cestující, všechno, co nějak připomínalo šifrovanou zprávu, však bylo zapovězeno.

"Nic podezřelého?" zajímal jsem se.

"Ne, vůbec nic."

V této chvíli jsme se nacházeli nějakých sto tisíc kilometrů od povrchu Měsíce. Planetara měla každým okamžikem nabrat přímý kurs k Marsu. Na tom, že jsme míjeli Měsíc v tak malé vzdálenosti, nebylo nic, co by mohlo mezi cestujícími vyvolat rozruch, obvykle jsme využívali měsíční přitažlivosti k tomu, abychom získali vyšší rychlost.

Zpráva od Grantlina musela přijít teď anebo nikdy. Předpokládali jsme, že se nachází na přivrácené straně Měsíce. Zatímco Snap chvatně prováděl běžné úkony, já jsem palubním dalekohledem zkoumal měsíční povrch.

Výsledek však byl nulový. Copernicus a Kepler ležely na plném slunci. V odstínech černé a bílé se jasně a zřetelně rýsovaly vrcholky měsíčních horstev a prohlubně pustých moří. Měsíc - jaká nevlídná a bezútěšná pustina! V romantickém příběhu se může svit Luny třpytit a mihotat, když ozařuje milovanou tvář. Měsíční realita je však chladná a ponurá. Můj pohled nezachytil nic, co by naznačilo, kde se neohrožený Grantline nalézá.

"Naprostě nic, Snape."

Rovněž Snapovy přístroje, již hodinu naladěné tak, aby zachytily i ten sebenepatrnější signál, zůstávaly v klidu.

"Pokud shromáždili nějaké významnější množství radioaktivní rudy," poznamenal Snap, "měli bychom zaznamenat impuls od vyzařovaných paprsků gama."

Náš detektor však mlčel. Nikde nic.

A přesto se v těch prohlubeninách - miliardách zákoutí mezi útesy neuspořádaného, pustého měsíčního povrchu - tak snadno mohl skrývat pohyblivý bod prozrazující Grantlinovu výpravu! Co když rudu zabezpečili izolací z obavy, aby paprsky gama neprozradily její přítomnost nepřátelským pozorovatelům?

Anebo se mohla přihodit nějaká pohroma. Třeba se vůbec nenacházejí na této měsíční hemisféře...

Moji obrazotvornost, rozjitřenou pocitem číhajícího nebezpečí, jehož se Planetara zdála být za tohoto letu plná, zcela ovládly obavy o Johnnyho Grantlina. Slíbil, že se během tohoto letu s námi spojí. To znamenalo teď, nebo možná už nikdy.

Minulo půl sedmé. Nyní jsme se již značně vzdálili od zemského stínu. Nebe plálo v celé své svítivé nádheře, Slunce za námi bylo jako klubko rudožlutých šlehajících plamenů.

Nacházeli jsme se ve vzdálenosti šedesáti pěti tisíc kilometrů od Měsíce. Jeho obrovitý bílý kotouč, dobře viditelný pouhým okem, se vznášel nad naší přídílí, ale po chvíli, když Planetara nabrala kurs směrem k Marsu, se posunul stranou. Jeho bledý, oslnivý svit se prudce opíral do oken.

Snap se svým obvyklým stínítkem z červeného celuloidu, posunutým vysoko do čela, upřeně sledoval přístroje.

"Greggu!"

Přijímací štít se slabě rozzářil. Zasáhly ho paprsky gama!

Chvilí doutnal, pak začal světélkovat a zvukový registrační přístroj se rozezněl tichým zvonivým šumotem.

Paprsky gama! Snap přiskočil k číselníkům. Směr a síla záření byly záhy zřetelně patrné. Na této měsíční hemisféře byla soustředěna značně rozsáhlá masa silně radioaktivní rudy. Jakýkoli omyl byl vyloučen.

"Má ji, Greggu! On..."

Drobné mřížky se rozkmitaly. Snap vítězně zvolal: "Už ho tu máme! Díky bohu, konečně je tady depeše!"

Snap ji rozšířoval.

"Úspěch! Zastavte se pro rudu na zpáteční cestě. Pozici sdělíme později. Výsledky nad veškeré očekávání."

Snap zabručel: "To je všechno. Mají rudu. Výsledky nad veškeré očekávání. To znamená, že jí musí být obrovské množství!"

Seděli jsme potmě. Náhle jsem si uvědomil, že v otevřeném okně, přes které jsme zapojili rušící bariéru, se ozývá jemný sykot vzduchu. Vznikla tam interference! Zahlédl jsem drobný roj nachových jisker. Nepřátelský paprsek z paluby pod námi anebo z visutého můstku vedoucího k naší kabině se pokoušel vetřít dovnitř.

Snap podvědomě sáhl po ovládání pohlcovačů světla, aby odtemnil okna a umožnil nám výhled ven. Zadržel jsem ho.

"Počkej!" Odpojil jsem rušičku, otevřel dveře a vystoupil na úzký kovový můstek.

"Snape, ty zůstaň tady!" zašeptal jsem. Nahlas jsem dodal: "Dobrá, Snape, půjdu si lehnout. Jsem rád, že jsi vyřídil tuhleto várku úkolů."

Zabouchl jsem za sebou dveře. Krajkové kovových můstků a žebříků se zdálo být opuštěné. Pohlédl jsem vzhůru do kupole, pak dopředu i směrem na zad'. Šest metrů pode mnou se rozkládala plechová

střecha kajutové nástavby. Pod ní se po obou stranách rýsovala paluba, posetá skvrnami měsíčního světla.

Dole nebylo nikoho vidět. Sestoupil jsem po žebříku na palubu. Byla prázdná. Ale v tichu se cosi pohybovalo. Na palubě se ode mne vzdalovaly kroky! Následoval jsem je, náhle jsem se dal do běhu. Honil jsem něco, co jsem slyšel, ale neviděl. Zamířilo to do kuárny.

Vrazil jsem dovnitř. Přízrak se v tom hluku rozplynul. V pološeru zde o samotě seděl pokladník Johnson a pokuřoval. Všiml jsem si, že se na jeho doutníku utvořil dlouhý, křehký sloupek popela. On nemohl být tím, koho jsem pronásledoval. Seděl tady docela klidně. Byl to podsaditý chlap s mocným zátylkem, který se snadno zadýchal. Teď ale oddychoval pomalu a pravidelně.

Když jsem tam divoce vpadl, překvapením nadsedl a popel na jeho doutníku se sesypal.

"Greggu, co ty tady k čertu..."

Pokusil jsem se o úsměv. "Spěchám do postele, celou noc jsem pracoval se Snapem."

Prošel jsem kolem něj do dveří vedoucích na hlavní vnitřní chodbu. To byla jediná cesta, kterou se neviditelný slídič mohl pustit. Ale příliš jsem se zdržel - už nebylo nic slyšet. Rozběhl jsem se kupředu do hlavní haly. Byla prázdná, temná a tichá, avšak to ticho náhle porušilo slabé cvaknutí - zvuk spěšně zavíraných dveří kajuty. Rychle jsem zabočil a ocitl se v krátké postranní chodbě. Před sebou jsem měl dveře číslo A 20 a A 22.

Neviditelný špeh vstoupil do jedné z těchto místností! Naslouchal jsem u obou dveří, ale uvnitř bylo ticho.

Celou lodí se pojednou rozlehl zvuk stevardovy sirény -budíček pro cestující. Nepříjemně mě překvapil. Rychle jsem se dal na ústup. Ale když siréna utichla, v nastalém tichu jsem zaslechl měkký, melodický hlas:

"Vstávej, Anito, zdá se, že je čas jít k snídani."

A její odpověď: "Hned to bude, Georgi."

4. Spálenina na Mart'anově paži

Toho rána jsem se v jídelně neobjevil. Byl jsem vyčerpaný a omámený z nedostatku spánku. Chvilí jsem strávil u

Snapa, abych mu sdělil, co se stalo. Pak jsem vyhledal Cartera. Jeho malá navigační kabina byla izolovaná a zachovávali jsme opatrnost. Pověděl jsem mu, co jsme se Snap a já dověděli: o paprscích gama z Měsíce dokazujících, že Grantline shromáždil značný objem rudy. Rovněž jsem ho informoval o Grantlinově depeši.

"Zastavíme se tam na zpáteční cestě, jak požaduje. "Naklonil se blíž ke mně. "Ve Ferrok-Shahnu hodlám nalodit strážní oddíl Meziplanetární policie. Tajemství vyjde každopádně najevo, jakmile se zastavíme na Měsíci. Dokonce už ani teď nemáme právo ponechat loď takto bez ochrany."

Vypadal velice vážně. A když jsem se mu zmínil o neviditelném špehovi, zatvářil se pochmurně.

"Myslíte, že zachytil Grantlinovu zprávu?"

"Nevím," odpověděl jsem.

"Kdo to byl? Zdá se, že usuzujete na George Prince."

"Ano."

"Jste příliš podezřívavý, Greggu. Přetažený. Ale máte pravdu, že opatrnosti nikdy nezbývá. Dám to apartmá Princeových prohledat, až budou oba pryč. Cestující s sebou běžně nevozí neviditelné pláště. Jděte do postele, Greggu. Potřebujete si odpočinout."

Šel jsem do své kajuty. Nacházela se na zadní palubě, poblíž záďové hlídkové věže. Byl to malý

kamrlík s pancéřovými stěnami, vybavený stolem, židlí a lehátkem. Ujistil jsem se, že nikdo není uvnitř. Uzavřel jsem okenní žaluzie, zamkl dveře, nastavil poplašné zařízení pro případ, že by se někdo chtěl ke mně vloupat, a uložil se ke spánku.

Probudila mě siréna oznamující čas oběda. Spal jsem tvrdě. Cítil jsem se osvěžený.

V jídelním salóně bylo pět stolů a u každého osm míst. Sdíleli jsme společně stůl se Snapem. Seděli jsme každý u jednoho konce a po obou stranách jsme měli vždy tři cestující.

Když jsem přišel, Snap už byl na svém místě. Vrhł po mně přes stůl krátký pohled.

"Dobré jitro, Greggu. Postrádali jsme tě u snídaně. Doufám, že nemáš kosmickou nemoc."

U našeho stolu již seděli tři cestující, vesměs muži. Rozverně naladěný Snap mě představil.

"Toto je náš třetí důstojník Gregg Haljan. Sympatický chlapík, nemám pravdu? A kromě toho, že dobře vypadá, je to i dobrý společník. Greggu, toto je Sero Ob Hahn."

Setkal jsem se s vážným pohledem Venušana středních let. Byl to drobný, štíhlý, elegantní muž s ulízanými černými vlasy a bystrými tmavými očima. Měl bledý, zašpičatělý obličej, který ještě zvýrazňovala špičatá bradka. Na sobě měl hábit bílé a purpurové barvy a na prsou se mu skvěl velký platinový šperk, jakýsi znak představující propletenou hvězdu a kříž.

"Rád vás poznávám, pane." Měl měkký a úlisný hlas.

"Ob Hahn," opakoval jsem. "Bezpochyby bych to jméno měl znát, ale..."

Jeho tenkými, šedivými rty škubl náznak úsměvu. "To je moje chyba, ne vaše. Mé poslání žádá, aby se o mně dověděl celý vesmír."

"Je hlasatelem náboženství venušských mystiků," vysvětloval Snap.

"A tento osvěcený pán," řekl Ob Hahn ironicky, "je právě označil za fetišismus. Taková nevědomost..."

"Ale prosím vás!" protestoval Ob Hahnův soused. "Vy to zřejmě chápete jako něco urážlivého. Ve skutečnosti však..."

"Máme tady učený spor, Greggu," žertoval Snap. "Toto je sir Arthur Coniston, anglický džentlmen, univerzitní lektor a vesmírný cestovatel - přesněji řečeno budoucí vesmírný cestovatel, plánuje prý totiž větší počet cest."

Vysoký Angličan v bílém lněném obleku pokývl na pozdrav. "Rád vás poznávám, pane Haljane. Doufám, že nejste člověk se silně vyvinutým náboženským cítěním, protože pak byste byl u našeho stolu velmi nešťastný!"

Třetí cestující se zjevně ve sporu držel stranou. Snap mi ho představil jako Rance Rankina. Byl to Američan, tichý blondýn ve věku asi třiceti pěti až čtyřiceti let.

Objednal jsem si snídani a ponechal jsem debatě volný průběh.

Shledával jsem, že je nám při tomto letu souzeno stravovat se v bouřlivém ovzduší. Mám rád při jídle klid a hádáví cestující mě obtěžují. U našeho stolu stále ještě zůstávala tři místa volná. Byl jsem zvědav, kdo si přisedne. Brzy jsem znal odpověď - alespoň co se jednoho místa týče. Rankin konverzačním tónem poznamenal:

"Pročpak nepřišla k jídlu naše malá Venušanka?" Jeho pohled zabloudil k prázdné židli po mé pravici. "Venza nebo jak se jmenuje. Máme namířeno ve Ferrok-Shahnu do stejného divadla."

Tak tedy vedle mne měla sedět Venza. To byla dobrá zpráva. Deset dnů náboženských sporů třikrát denně by bylo k nevydržení. Ale veselá Venza mi pomůže.

Znenadání dění u našeho stolu opět upoutalo mou pozornost. Zachytil jsem Ob Hahnův vemlouvavý hlas, jak říká:

"Včera v noci jsme prolétali v dosti těsné blízkosti Měsíce, pane Deane."

"Ano, to je pravda," souhlasil Snap. "Provádíme to tak vždy, je to technické opatření plynoucí z potřeb meziplanetární navigace. Vysvětlí jim to, Greggu, ty jsi odborník."

S úsměvem jsem to odbyl mávnutím ruky. Nastala chvíle ticha. Nemohl jsem přehlédnout zvláštní pohled sira Arthura Conistona a rovněž Rance Rankin mě tak probodl očima, že se to často nevidí. Věděli tito lidé o Grantlinově pokladu na Měsíci? Náhle mi připadalo, že to tak musí být. V tu chvíli jsem si horoucně přál, aby deset dní cesty už bylo za námi a my jsme se nacházeli v bezpečí Ferrok-Shahnu. Kapitán Carter měl absolutně pravdu. Na zpáteční cestě musíme mít na palubě oddíl Meziplanetární policie.

Sir Arthur přerušil trapné mlčení. "Z tak blízkého pohledu skýtá Měsíc velkolepou podívanou. Z obavy před kosmickou nemocí jsem si ale raději to potěšení odepřel."

Již jsem byl téměř hotov se svou spěšnou snídaní, když došlo k nové události, která mě šokovala. Vešli další dva cestující a zaujali místa u našeho stolu. Mart'anská dívka a muž. Dívka se posadila po mé levici a muž vedle ní. Všichni Mart'ané jsou vysocí. Dívka dosahovala asi mé výšky -kolem sto devadesáti centimetrů. Muž měl hodně přes dva metry. Oba byli zahaleni do mart'anských volných hábitů. Dívka řízu odhodila stranou. Tělo měla zakováno do jakéhosi pseudobrnění. Vypadala jako velice bojovná Amazonka, což je vzhled, v jakém si Mart'ané libují. Byla to ale hezká dívka. Podívala se na mne přímým, zpytavým pohledem a usmála se.

"Pan Dean říkal u snídaně, že jste urostlý a pohledný. Opravdu nelhal."

Miko byl podle našich pozemských měřítek svalnatý obr, z jakého jde strach. Nepůsobil jako většina Mart'anů vytáhle, bez ohledu na svých dvě stě deset centimetrů výšky byl téměř podsaditý. Pod pláštěm měl oblečenou řasenou kazajku a kalhoty z kůže, jež mu sahaly ke kolenům. Jeho kosmaté nohy připomínaly silné šedivé sloupy. Vstoupil do salónu hrdě jako páv, provázen chřestěním svého zdobeného meče.

"Zatím cesta probíhá příjemně," utrousil ke mně, když se pustil do jídla. V jeho hlase se ozýval výrazný hrdelní tón, který je pro Mart'any příznačný. Hovořil dokonale anglicky - obyvatelé Marsu i Venuše jsou už od přírody obdařeni citem pro cizí jazyky. Miko i jeho sestra Moa si zachovali jen pouhý nádech mart'anského přízvuku, který téměř smazalo několik let prožitých ve Velkém New Yorku.

Šok se dostavil v průběhu několika minut. Miko se pustil do jídla s takovým zaujetím, že bezděčně odhodil plášť, jenž mu kryl předloktí. Byl to jen okamžik, pak látka opět sklouzla až k zápěstí. Ale i v té chvíli jsem zahlédl na šedivé pokožce úzkou zarudlou jizvu. Šlo o čerstvou spáleninu, jako by o paži zavadil úzký tepelný paprsek.

5. VENZA, dívka z Venuše

Bylo krátce po poledni, když jsem narazil na Venzu. Seděla na palubě zalité svitem hvězd.

"Copak vás přivádí na Mars, Venzo? Jsem rád, že vás potkávám." Posadil jsem se vedle ní.

"Díky. Taky vás ráda vidím, Greggu. Takového fešáka... Abyste věděl, mezi Venuší a Zemí, stejně jako na celém Marsu se nenajde muž, s nímž bych se raději setkala."

"Každá dívka z vašeho světa je rozená lichotnice," řekl jsem pobaveně. Vážně jsem dodal: "Neodpověděla jste na moji otázku. Proč máte namířeno právě na Mars?"

"Uzavřela jsem smlouvu. A samozřejmě možnost cestovat s vámi..."

"Nedělejte si legraci, Venzo."

Cítil jsem se s ní příjemně. Hleděl jsem na její drobnou, útlu postavu ladně opřenou o palubní lehátko. Její dlouhá šedá říza se rozevřela a jistě ne náhodou mi poskytla výhled na pěkně tvarované nohy. Černé vlasy měla vzadu na šíji stočené do těžkého uzlu; karmínově obarvené rty pootevřela v

uštěpačném, dráždivém úsměvu. Její exotická vůně mě docela pohltila.

Zpod dlouhých černých řas na mne vrhla postranní pohled.

"Mluvte vážně," dodal jsem.

"Já jsem vážná. Střízlivá. Opojená vámi, ale střízlivá."

"Co je to za smlouvu?" vyzvídal jsem.

"S divadlem ve Ferrok-Shahnu. Jde o slušné peníze, Greggu. Měla bych tam působit rok." Napřímila se a pohlédla mi do tváře. "Na Planetaře je jakýsi člověk, který si říká Rance Rankin. Sedí u našeho stolu - je to pohledný, světlovlasý Američan. Tvrdí, že je kouzelníkem. Slyšel jste někdy o něm?"

"Vím jen co mi sám řekl. Jinak bych o něm neslyšel."

"Já také ne. A přitom jsem si myslela, že znám každého, kdo v branži něco znamená. Měl by nastoupit ve stejném divadle jako já. Příjemný chlapík." Odmlčela se a pak náhle dodala: "Pokud je on profesionální umělec, tak já jsem strojní zámečník."

To mě zarazilo. "Proč myslíte?"

Mimoděk jsem se rozhlédl po palubě. Na dohled byli pozemská žena s dítětem a drobný Venušan, ale ti nás nemohli zaslechnout.

"Proč se díváte tak pokradmu?" opáčila. "Greggu, kolem tohoto letu se děje něco podivného. Nejsem žádný hlupák a vy také ne, takže to víte stejně dobře jako já."

"Rance Rankin..." napověděl jsem.

Naklonila se ke mně blíž. "Vás by mohl oklamat, ale mě ne - poznala jsem příliš mnoho skutečných kouzelníků." Zazubila se. "Vybídlá jsem ho, aby mi předvedl nějaký trik. Měl jste ho vidět, jak se vykrucoval!"

"Znáte Ob Hahna?" přerušil jsem ji.

Zavrtěla hlavou. "Nic mi to jméno neříká. Ale on sám mi toho u snídani napovídal spoustu. U d'asa, to je ale záplava slov, co ten Ďáblův pohůnek dokáže dát dohromady! On a ten Angličan si ale příliš nepadli do oka, co říkáte?"

Zadívala se na mne. Její úsměv jsem neopětoval; měl jsem plnou hlavu podivných dohadů. V uších mi zněla Halseyova slova: "Věci se vždy nemají tak, jak se nám jeví." Vydávali se tito cestující za někoho jiného? Nasadil nám je sem George Prince? Pak jsem si připomněl Mart'ana Mika a jeho ožehnutou paži.

"Proberte se, Greggu! Když jste se mnou, jak můžete být myšlenkami úplně jinde!" Ztišila hlas do šepotu. "Teď ale vážně. Chci vědět, co se k čertu na téhle lodi děje. Jsem žena a jsem zvědavá. Povězte mi to."

"Co tím myslíte?" vyhnul jsem se odpovědi.

"Myslím tím spoustu věcí. Zrovna jsme o nich mluvili. A co vás dnes ráno krátce před snídání tak silně rozrušilo?"

"Rozrušilo?"

"Greggu, můžete mi důvěřovat." Poprvé docela zvažněla. Ujistila se, že nikdo není v doslechu. Položila dlaň na mou paži. Její šeptání nebylo téměř slyšet. "Vím, že na nás mohli nasměrovat paprsek - budu opatrná."

"Koho máte na mysli?"

"Kohokoli. Něco se tady děje. Vy to víte, jste do toho zapojený. Dnes ráno jsem vás viděla, Greggu. S divokým výrazem jste pronásledoval jakési zjevení..."

"Vy?"

"A ten přízrak jsem slyšela! Mužské kroky. Měl magnetický neviditelný plášť. Obecenstvo tím už dnes neošálíte - je to příliš otřepaný trik. Kdyby se Rance Rankin pokusil..."

Stiskl jsem jí paži. "Neodbočujte, Venzo. Vy jste mě viděla?"

"Ano. Dveře kajuty jsem měla otevřené. Seděla jsem a kouřila. V kuárně jsem zahlédla pokladníka. Bylo na něj vidět, když..."

"Moment! Venzo, ten špeh prošel kuárnou?"

"To vím jistě. Slyšela jsem ho."

"A zaslechl ho pokladník?"

"Ovšem. Pokladník vzhlédl a sledoval zvuk pohledem. Připadalo mi to podivné. Jinak se ani nepohnul. Pak jste přišel vy a on se tvářil jakoby nic. Proč? Moc ráda bych věděla, oč tady vlastně jde."

Zatajil se mi dech. "Venzo, kam špeh potom uprchl? Mohla byste..."

Zašeptala klidně: "Do čísla A 20. Viděla jsem, jak se dveře zavřely. Dokonce jako bych rozeznala jeho rozmazané obrysy. To jsou ty magnetické pláště!" Pak dodala: "Jaký má smysl, aby se tu George Prince plížil dokola s vámi v patách? A proč pokladník předstíral, že o ničem neví? Ostatně, kdo je vlastně zač ten George Prince?"

Po palubě se k nám procházkovým krokem blížili mohutný Mart'an Miko a jeho sestra Moa. Když nás míjeli, kývli na pozdrav.

Zašeptal jsem: "Teď nemohu nic vysvětlovat. Ale máte pravdu, Venzo, něco se děje. Poslyšte! Pokud se něco dozvíte nebo se setkáte s čímkoli, co vypadá neobvykle, řeknete mi to? Já... tedy, opravdu vám věřím, skutečně ano, ale nemohu mluvit o cizím tajemství."

Temné studánky jejích očí zazářily. "Jste velmi roztomilý, Greggu. Nebudu se vás vyptávat." Vzrušením se chvěla. "Ať je to cokoli, nechci zůstat mimo. Něco vám mohu sdělit už teď. Na palubě máme dva profesionální hazardní hráče. Hrají o zlato. Věděl jste to?"

"Ne. Kteří to jsou?"

"Shac a Dud Ardleyovi. Jen tak mimochodem, ve Velkém New Yorku je zná každý detektiv. Dnes ráno sehráli skvělou partii s tím Angličanem, sirem Arthurem Conistonem. Obrali ho skoro o čtvrt kila dvacetimetových zlatých kupónů - byla jich úhledná hromádka. Ovšemže hráli nepoctivě. Ti chlapi mají tak hbité prsty, že se o tom Ranci Rankinovi nikdy ani nesnilo!"

Seděl jsem a pouze na ni zíral. Tahleta dívka byla opravdový pramen informací.

"Trochu jsem na Shaca a Duda nechala zapůsobit své půvaby. Jsou milí, ale prostěáci. Ať se chystá cokoli, oni v tom nejedou. Vyptávali se mě, co je tohle vlastně za loď. Proč? Protože Shac má svůj vlastní roztomilý odposlouchávací mikrofon. Včera v noci ho zapojil a vyslechl George Prince a toho obrovitého Mart'ana, jak se dohadují o Měsíci!"

Zalpal jsem po dechu. "Venzo, tišeji!"

Navzdory zásadám slušného chování na veřejné palubě se na mne naoko pověsila. Vlasy mi zakryla obličej a rty se téměř dotýkala mého ucha.

"Hovořili něco o pokladu na Měsíci - Shac nepochopil o jakém. Zmínili se rovněž o vás. Přeslechl, co říkali, protože se k nim v té chvíli připojil pokladník." Šeptem chrlila jedno slovo za druhým. "Pokladníkův podíl činí sto liber zlata. Spolčil se s nimi, to je jisté. Slíbil, že pro ně něco udělá."

Odmlčela se. "A dál?" pobízel jsem ji.

"To je všechno. Shacovi vypovědělo napájení."

"Řekněte mu, ať to ještě zkouší, Venzo! Promluví s ním. Vlastně ne. Bude lepší, když ho nechám na pokoji. Můžete ho přimět, aby držel jazyk za zuby?"

"Myslím, že udělá všechno, co mu řeknu. Je to mužský."

"Zjistěte, co se dá."

Náhle si ode mne odsedla. "Tamhle jsou Anita a George Princeovi."

Došli až k ohybu paluby a obrátili se zpět. VENZA zachytila můj pohled. A porozuměla mu.

"Tolik jste do Anity Princeové zamilovaný, Greggu?" VENZA se usmála. "Přála bych si, abyste... aby se muž pohledný jako vy někdy takhle díval za mnou."

Pojednou zvážněla. "Asi vás bude zajímat, že i ona vás má ráda. Je to na ní vidět. Zjistila jsem to, když jsem se dnes ráno o vás před ní zmínila."

"Mne? Vždyť jsme spolu sotva promluvili!"

"Je to nutné? Nikde není psáno, že by to bylo podmínkou."

Neviděl jsem VENZA do tváře; rychle povstala. Když jsem se postavil vedle ní, zašeptala:

"Neměli bychom se tak dlouho ukazovat, jak spolu mluvíme. Vypátrám, co budu moci."

Sledoval jsem její křehkou postavu zahalenou do dlouhé róby, jak zamířila ke klenutému vchodu do klubovny a zmizela.

6. Zrádce

Kapitán Carter se tvářil pochmurně. "Takže oni si ho koupili, že je to tak? Přiveďte ho sem, Greggu. Hned si to s ním tady vyříkáme."

Spolu s námi se v kapitánově navigační kabině shromáždili Snap, dr. Frank a první lodní důstojník Balch. Byly čtyři hodiny odpoledne pozemského času - počítáno podle místa našeho startu. Byli jsme šestnáct hodin na cestě.

Nalezl jsem Johnsona v jeho kanceláři, která sousedila s klubovnou. "Kapitán s vámi chce mluvit. Zavřete to tady."

Spustil okénko před nosem jakési Američanky, která žádala podrobnosti o marťanské měně, a následoval mě na příd'. "Co mi chce, Greggu?"

"Nevím."

Kapitán Carter za námi zabouchl posuvné dveře. Navigační kabina byla odizolovaná. Zřetelně se ozýval bzukot elektrického proudu. Johnson si toho povšiml. Při pohledu na nepřátelské obličejе lodního lékaře a Balche se zarazil. Jako obranu zvolil útok.

"Co máte? Něco se vám nelíbí?"

Carter neplýtl slovy. "Johnsone, získali jsme informaci, že se na lodi chystá nějaké spiknutí. Chci vědět, o co se jedná. Co kdybyste kápl božskou?"

Pokladník se zatvářil nechápavě. "Co máte na mysli? Mánie na palubě hazardní hráče, jestliže..."

"S tím jděte k čertu," zavrčel Balch. "Měl jste tajný rozhovor s Marťanem Setem Mikem a s Georgem Princem!"

Johnson se zaškaredil zpod huňatého obočí a pak je zvedl údivem.

"Opravdu? To myslíte tu schůzku kvůli výměně peněz? Nelíbí se mi váš tón, Balchi. Nejsem váš podřízený!"

"Ale podléháte mně," zařval kapitán. "Přísámbůh, ještě tu velím já!"

"To vám přece nikdo neupírá," mírně odpověděl pokladník. "Ovšem kolega Balch..."

"Nemáme náladu na nějaké dohady," vpadl mu do řeči dr. Frank. "Snažíte se zamlžit podstatu věci."

"Žádné zamlžování nepřipustím," křičel kapitán. Nikdy jsem Cartera neviděl tak rozlíceného. Zjevně byl vystaven nesmírnému vypětí. Pokračoval:

"Johnsone, choval jste se podezřele. Čerta záleží na tom, zda mám či nemám důkazy - prostě to tvrdím. Setkal jste se s Georgem Princem a s tím Marťanem včera v noci nebo ne?"

"Nesetkal. A kromě toho si vyprošuji, kapitáne Cartere, váš urážlivý tón!"

"Opravdu?" Carter ho náhle popadl pod krkem. Oba byli statní chlapi. Johnsonův hrubý obličej se zbarvil do nachova.

"Ruce pryč!" Začali spolu zápasit. Carter se snažil prohledat pokladníkovi kapsy. Přiskočil jsem, obtočil paži Johnsonovi kolem krku a tak ho přidržel.

"Jen pomalu! Dostali jsme vás, Johnsone!"

Snap mi přispěchal na pomoc. "Do toho, vezmi ho po hlavě, Greggu. Ted' máš zrovna příležitost!"

Prohledali jsme ho. Na tepelný paprskomet měl řádné povolení. Ale našli jsme malou baterii a odposlouchávací mikrofon podobný tomu, jakým byl podle Venzy vybaven karbaník Shac.

"K čemu to máte?" chtěl vědět kapitán.

"Do toho vám nic není! Je to trestné? Cartere, postarám se, aby vás za tohle společnost propustila! Hned mě všichni pusťte!"

"Podívejte se sem!" vykřikl dr. Frank.

Lékař z Johnsonovi náprsní kapsy vytáhl složený dokument. Byl to přesný nákres vnitřních koridorů Planetary, jejích řídicích stanovišť a mechanismů v podpalubí. Býval vždy uložen v Johnsonově trezoru. A spolu s ním další doklad: odbavovací průkaz lodi, obsahující tajné kódované heslo pro tento let, kterého jsme měli použít, pokud by nás stavěl některý z hlídkových člunů Meziplanetární policie.

Snap se zajíkl. "Proboha, tohleto bylo v pancéřové skřínce v mé rádiové kabině. Kromě kapitána jsem na lodi jediný, kdo má právo ta hesla znát!"

V nastalém tichu se ozval Balch: "Tak co vy na to, Johnsone?"

Pokladník se stále nevzdával. "Na vaše otázky nebudu odpovídat, Balchi. V pravý čas všechno vysvětlím... Greggu Haljane, dusíte mě!"

Povolil jsem stisk. Zároveň jsem jím zatřásl. "Měl byste vypovídat."

Ať jsme se snažili sebevíc, nepromluvil.

"Tak dost! vybuchl Carter. "Vysvětlovat může, až se vrátíme do přístavu. Do té doby ho umístíme tam, kde nemůže nadělat další škodu. Greggu, zamkněte ho do klece."

Ignorovali jsme jeho divoké námitky. Klec bylo lodní vězení. Pancéřovaný kumbál bez oken umístěný na přídi v podpalubí. Odvlekl jsem tam vzpírajícího se Johnsona před očima užaslého muže na hlídce, který z okna pozorovatelný v přísvitu hvězd sledoval naše zápasící postavy.

"Buďte zticha, Johnsone! Tímhle si nijak neprospějete..."

Tropil příšerný rozruch. Za námi, kde se paluba u kajutové nástavby zužovala, se vytvořil hlouček cestujících, kteří překvapeně přihlíželi.

"Postarám se, aby vás vyrazili ze služby, Greggu Haljane!"

Konečně jsem ho umlčel. Postrčil jsem ho po schůdkách do cely a zabouchl za ním padací dveře. Když jsem se vracel zpět do navigační kabiny, ozvalo se ze strážního stanoviště:

"Asteroid, Haljane! Důstojník Blackstone vás volá."

Spěchal jsem na můstek do věže. Asteroid byl na dohled. Srazil jsem se s Carterem, který doběhl na můstek spolu se mnou.

"Ten ničema! Však my to z něho dostaneme. Přisámbůh, i kdybych ho měl třeba mučit žíravinou, aťsi je to nezákonné!"

Na další řeči nebyl čas. Asteroid se rychle přibližoval. V dalekohledu již nyní skýtal velkolepou podívanou. Rychlostí asi sto šedesáti kilometrů za sekundu planetka přímo rostla před očima. Prostým okem byla zprvu vidět jako drobné smítko hvězdného prachu, nepostřehnutelné na drahokamy posetém černém sametu kosmického prostoru. Pouhé smítko. Poté jako zářivý bod, stříbřitě bílý, ozářený slunečními paprsky.

Stál jsem s Carterem a Blackstonem na můstku ve věži. Bylo jasné, že pokud nezměním kurs, mine nás asteroid tak těsně, že ohrozí naši bezpečnost. Již se začaly projevovat účinky jeho přitažlivosti; z řídicí kabiny došla zpráva, že působením tohoto tělesa se loď vychyluje z dráhy.

Propočítal jsem základní parametry podle údajů kontrolních přístrojů ve věži. Když jsem přestavil přitažné a odpuzovací gravitační desky v trupu Planetary a navedl loď na nový kurs, vrátil jsem se znovu na můstek.

Asteroid se vznášel proti naší přidi. Byl vzdálený asi třicet až padesát tisíc kilometrů. Jako obrovitá koule teď vyplňoval celý kvadrant oblohy. Zřetelně na něm bylo vidět rozložení horstev, souše i vodních ploch.

"Má všechny podmínky k životu," podotkl Blackstone. "Ale když jsem prozkoumal hemisféru dalekohledem, nenašel jsem žádné stopy lidského osídlení, žádné známky civilizace, nic na způsob měst."

Na pohled to byl malý utěšený svět. Drobná planetka: Blackstone odhadl její průměr asi na tisíc tři sta kilometrů. Zdálo se, že je na ní normální ovzduší. Rozeznávali jsme oblasti, kde povrch halily mraky. A také oceány a masy pevniny. Ledové čepičky na pólech. Bujnou vegetaci podél rovníku.

Minuli jsme asteroid ve vzdálenosti asi deseti tisíc kilometrů. Popravdě řečeno velice těsně - při součtu našich rychlostí jsme byli od sebe pouhou minutu letu.

Cestující byli všichni pohromadě a pozorovali neznámý svět, kolem něhož jsme prolétali. Spatřil jsem, že nedaleko ode mne stojí Anita se svým bratrem; vedle nich se tyčila obrovitá Mikova postava.

Půl hodiny poté, co se tento vesmírný poutník poprvé ukázal, nás rychle minul a začal se ztrácet z dohledu. Zprvu se jevil jako obrovský půlměsíc, poté štíhlejší a menší segment, pak drobný měsíček podobný stříbrné sponě, jaká zdobí ženskou hrud'. Nakonec se proměnil v tečku, světelný bod nerozeznatelný od myriády dalších, jež se vznášejí v této velké černé prázdnotě.

Setkání s asteroidem skončilo. Odvrátil jsem se od palubního okna a srdce mi poskočilo. Nadešel okamžik, po kterém jsem po celý den podvědomě toužil. Anita seděla na palubním lehátku a v tu chvíli byla sama. Dívala se na mne a když jsem pohlédl jejím směrem, úsměvem mě vybídla, abych se k ní připojil.

7. Nevyslovená láska

"Slečno Princeová, co vás s bratrem přivádí do Ferrok-Shahnu? Jeho obchody..."

Již ve chvíli, kdy jsem to vyslovil, jsem se za tuto otázku nenáviděl. Lidská mysl je už tak těkavá, že se mi do milostného roztoužení pletla potřeba získat informace o Georgi Princeovi...

"George necestuje za obchodem, ale pro zábavu." Zdálo se mi, jako by přes její výrazný obličej přeletěl stín. Ale v okamžiku se ztratil a ona se usmála. "Vždy jsme si přáli cestovat. Víte, jsme na světě úplně sami - rodiče nám zemřeli, když jsme byli ještě děti."

Využil jsem její odmlky. "Na Marsu se vám bude líbit, je tam k vidění spousta zajímavostí."

"Je to úžasná doba. Kdybych byla mužem, asi bych dokázala úplně divy!" Měla smysl pro humor, a

tak se hned sama sobě vysmála. "Protože jsem dívka, lehce se mi to povídá," dodala.

"Vy ale jste předurčena dělat divy, slečno Princeová," vyhrkl jsem bezděky.

"Ano? A jaké?" Hleděla na mne zpříma a nezáluďně, bez jakékoli koketérie.

Srdce mi divoce bušilo. "Divy příští generace. Nový život, který vznikne k vašemu obrazu..."

Bylo to bláznovství vést takové netaktní, neomalené řeči. Slova se mi vzpříčila v hrdle.

Ona se však neurazila. Její tváře připomínající temné okvětní lístky růže se zalily ještě sytější červení. Přitom se neubráníla úsměvu.

"Máte pravdu." Pak náhle zvažněla. "Neměla bych se smát. Divy příští generace - vítězné lidstvo na postupu..." Její hlas se rozplynul do ztracena. Dotkl jsem se její paže. Cítil jsem palčivost, jako by se elektrický náboj přelával z mých rozechvělých prstů do pokožky jejího předloktí.

V jejích očích plálo světlo hvězd. Zdálo se, jako by místo na stříbřitě ozářenou palubu hleděla k vzdáleným obzorům budoucnosti.

Byl to náš okamžik a pak vše skončilo. Ozvaly se kroky. Objevila se Mikova obrovitá šedá postava v rozevlátém plášti, pod kterým mu chřestil zdobený meč. Byl prostovlasý, kulatou hlavu měl ostříhanou nakrátko. Pohlédl na nás, nadutě přešel kolem a zmizel za ohybem paluby.

Naše chvíle byla tatam. Anita řekla konvenčně: "Příjemně se mi s vámi povídalo, pane Haljane."

"Jistě budeme mít ještě příležitost," odpověděl jsem. "Máme před sebou deset dnů..."

"Myslíte, že přistaneme ve Ferrok-Shahnu podle letového řádu?"

"Předpokládám, že ano. Jak už jsem říkal, slečno Princeová, na Marsu se vám bude líbit. Žijí tam zvláštní, až agresivně předvídaví lidé."

Zdálo se, že na ni padla tíseň. Zavrtěla se na sedadle.

"Ano, je to tak," pronesla neurčitě. "Bratr a já známe ve Velkém New Yorku mnoho Mart'anů." Hned se ale zarazila. Vyčítala si, co právě řekla? Zdálo se, že ano.

Miko se vracel. Tentokrát se zastavil.

"Bratr s vámi chce mluvit, Anito. Poslal mě, abych vás doprovodil do jeho kajuty."

V pohledu, který mi uštědřil, byl náznak vyzývavosti. Když jsem povstal, převyšoval mě o hlavu.

Anita řekla: "Ale ano, už jdu."

Uklonil jsem se. "Na shledanou, slečno Princeová."

Mart'an ji odváděl pryč. Její drobná postava připomínala dítě v doprovodu obra. Když jsem je sledoval, jak přecházejí palubu, zdálo se mi, že ji hrubě vzal za ruku. A že ona se od něj poděšeně odtáhla.

Dovnitř ale nevešli. Jako by mi chtěl předvést, že mi ji pouze odvedl, zastavil se u vzdáleného palubního průzoru a dal se s ní do hovoru. Jednou ji pozvedl na rukou, jako když chcete dítěti ukázat z okna nějaký vzdálený předmět.

Měla Anita z Mart'anova nadbíhání strach? Přitom ji k němu možná poutala nějaká síla, kterou ovládal jejího bratra. Tato náhodná myšlenka mě zaujala.

8. Noční výkřik

Zbytek toho odpoledne a večer jsem prožil ve zmatku, neschopný uvažovat. Anitina slova; dotek mé dlaně na její paži; příslib čehosi úžasného, co nás třeba čeká; vidina zázračné krajiny štěstí, která se zračila v jejích očích, a pro ni možná zase v mých - to vše mě celého ovládalo.

Poté, co jsem obešel loď, měl jsem krátkou poradu s kapitánem Carterem. Planetara nebyla

vybavena dalekonosnými děly a ručních zbraní jsme měli poskrovnu. Asi půl tuctu tepelných paprskometů a několik zastaralých palných zbraní, pušek a automatických pistolí. Na palubě byly též ruční projektory nového Bensonova zakřiveného světla. Měli jsme je k dispozici v úpravě pro křivočaré vidění, jež nám umožňovalo, abych tak řekl, nahlížet za roh. A s jejich pomocí jsme mohli rovněž po zakřivené dráze směřovat tepelný paprsek.

S výjimkou několika osobních zbraní, které jsme jako důstojníci nosili stále při sobě, byl celý arzenál v Carterově navigační kabině. Carter měl obavy, ale nedokázal určit z čeho. Nepočítal s tím, že náš plán zastavit se na zpáteční cestě na Měsíci pro poklad nějak ohrozí již tento let. Hlavní nebezpečí mělo nastat až při návratu z Marsu, ale tehdy by již Planetara byla dostatečně chráněná elektronovými děly s velkým dostřelem a obsazená vojenskou policií.

Nyní jsme ale byli prakticky bezbranní.

Bylo krátce před půlnocí, když jsme se Snapem uzamkli rádiovou kabinu a vydali se do navigační místnosti, kde jsme se měli setkat s kapitánem Carterem a dalšími důstojníky. Cestující byli již téměř všichni ve svých kajutách. V kušárně ještě probíhala jakási karetní partie, ale paluba byla téměř liduprázdná.

Procházeli jsme spolu se Snapem jednou z vnitřních chodeb. Dveře do kajut s osvětlenými jmenovkami cestujících byly vesměs zavřené. Naše kroky duněly na kovovém roštu podlahy. Snap šel přede mnou. Jeho tělo se náhle vymrštilo do vzduchu. Jako balóněk se vznesl ke stropu, lehce do něj narazil, poté klesl dolů a přistál na podlaze.

"Co to má znamenat, u všech Čertů..."

S úsměvem se začal sbírat ze země. Smích ho ale hned přešel. Věděli jsme, co se stalo: někdo si v podpalubí hrál s ovládáním umělé gravitace, která nám pomocí magnetických proudů na palubě umožňovala normální pohyb! Někdo na malý okamžik vypnul právě tuto část chodby. Nepatrné těleso Planetary, vznášející se v prostoru, nepůsobilo na Snapovo tělo znatelnější přitažlivou silou a když dospěl k odmagnetizovanému místu, odraz při vykročení ho zvedl ke stropu. Teď už bylo vše opět v pořádku. Opatrně jsme to místo prozkoumali.

Snap mě popadl za ruku. "To nebylo náhodné selhání, Greggu! Někdo tam dole..."

Vrhli jsme se k nejbližšímu žebříku. Dole, v opuštěné rozvodně stál ovládací panel zcela bez dozoru. Byly na něm desítky indikátorů a spínačů, jimiž se dalo řídit magnetické pole v jednotlivých sekcích lodi. Měl tu být noční operátor, ale byl pryč.

Pak jsme si všimli, že leží bezvládně na podlaze nedaleko nás. V tichu a kalném, sinavém přisvitu světélkujících zářivek jsme stáli se zatajených dechem, napínali zrak a naslouchali. Nikde nikdo.

Muž nebyl mrtvý. Ztratil vědomí po úderu do hlavy. Na audiofonní výzvu přispěchal z navigační kabiny dr. Frank.

"Co se stalo?"

Ukázali jsme mu omráčeného. "Někdo sem vnikl," prohlásil jsem hněvivě. "Hrabal se v ovládání magnetického pole. Asi se v tom moc nevyznal - přepínal jedno tlačítko po druhém, aby poznal, jak pracují, a mohl sledovat reakci na indikátorech."

Vyprávěli jsme mu, co se přihodilo Snapovi v hořejší chodbě.

Dr. Frank ve chvíli přivedl operátora k vědomí. Útok na něm nezanechal vážnější stopy kromě boule a ošklivé bolesti hlavy.

Spěchali jsme zpět do horních pater. Na poradě v navigační kabině bude třeba přijmout nějaký plán. Toto byl první otevřený útok, který naši protivníci podnikli.

Právě jsme byli na palubě pro cestující a mířili k navigační místnosti. Náhle jsme všichni tři hrůzou zkameněli. Ztichlými obytnými prostory se rozlehl výkřik. Dívčí rozechvělý, zajímavý hlas. Byla v něm hrůza. Děs. Anebo agónie. V tichu jednotvárně vibrující lodi zněl příšerně. Trval pouze okamžik -

byl to jediný táhlý skřek; hned však utichl.

Krev se mi rozbouřila ve spáncích a v žilách vystydla jako led. Poznal jsem ten hlas.

Byla to Anita!

9. Vražda v čísle A 22

"Co to bylo, proboha?" V přísvisu hvězd obličej dr. Franka zesinal. Snap ztuhl hrůzou.

Výkřik dozněl, ale hned k nám zevnitř dolehl ohlas pozdvižení, které vyvolal - skřípot otvíraných dveří, dotazy vyděšených cestujících, cupot nohou.

Vrátil se mi hlas. "Anita! Anita Princeová!"

"Pojďme!" vykřikl Snap. Vyřít se směrem ke vchodu do klubovny.

Dr. Frank a já jsme ho následovali. Všiml jsem si, že jsme minuli okno a dveře kajuty A 22 vedoucí na palubu. Ale byla v nich tma a asi byly zajištěné zevnitř. V zšeřelém salónu panoval zmatek, cestující postávali ve dveřích kajut.

Zavolal jsem: "Zůstaňte všichni v kajutách! Potřebujeme tady pořádek - ustupte!"

Došli jsme k sousedícím dveřím kajut A 20 a A 22. Oboje byly zavřené. Přihnal se k nám Carter. V ruce svíral velký termomet. Odstrčil nás stranou. "Půjdu dovnitř jako první. Jsou dveře zamčené? Greggu, držte ty cestující zpátky!"

Dveře nebyly uzamčeny. Carter vrazil do kajuty. Zaslechli jsme, jak vyjekl: "Proboha!"

Společně se Snapem jsme přiměli k ústupu tři nebo čtyři cestující, kteří se shlukli kolem, a během té chvíle dr. Frank vstoupil do kajuty a zase vyšel ven.

"Stala se nehoda! Udělejte tady místo, Greggu! Snape, pomozte mu zatlačit ty lidi pryč." Prudce mě postrčil.

Carter zevnitř volal: "Sem nikdo nesmí! Kde vás mám, Franku? Vraťte se sem! Spojte se s Balchem - potřebuji ho!"

Dr. Frank znovu vešel do kajuty a přirazil nám dveře před nosem. Nebyl jsem ozbrojen - termomet jsem půjčil strážnému v podpalubí. Snap se zbraní v ruce přiměl zpanikařené cestující, aby se vrátili do kajut.

"Nic se neděje! Došlo k nehodě, slečna Princeová je zraněná," pohotově je konejšil; stejně jako já však nic určitého nevěděl. Přitočila se ke mně Moa. Župan těsně obepínal její štíhlou, vysokou postavu.

"Proč ten rozruch, Haljane?"

Rozhlédl jsem se, zda neuvidím jejího bratra Mika, ale nebyl v dohledu.

"Nehoda," odvětil jsem stroze. "Vraťte se do kajuty. Kapitánův rozkaz."

Přejela mě očima a vzdálila se. Snap jistil okolí svým termometem. Přihnal se Balch.

"Co se k čertu stalo? Kde je Carter?"

"Tam uvnitř." Zabušil jsem na kajutu A 22. Dveře se opatrně otevřely. Zahlédl jsem jen Cartera. Vnitřními spojovacími dveřmi do čísla A 20 se však ozýval přidušený hlas dr. Franka.

Kapitán vyštěkl: "Zmizte, Haljane! Á, to jste vy, Balchi? Pojďte dál." Pustil postaršího důstojníka dovnitř a opět mi přibouchl dveře před nosem. Okamžitě je však znovu rozrazil.

"Greggu, pokuste se cestující uklidnit. Řekněte jim, že je vše v pořádku. Slečnu Princeovou něco vyděsilo, to je všechno. Pak zajděte do věže. Povězte Blackstonovi, co se stalo."

"Když já nevím, co se stalo," protestoval jsem nešťastně.

Carter byl bledý a tváři se zlověstně. Zašeptal: "Myslím, Greggu, že se z toho může vyklubat vražda. Zatím ještě nikdo nezemřel... dr. Frank dělá, co může... Nestůjte tu jako osel, člověče! Odchod do věže! Ověřte naši letovou dráhu... ne, počkejte..."

Kapitán nebyl téměř schopen soustředit myšlenky. "Okamžik, to není třeba! Řekněte Snapovi, aby hlídal rádiovou kabinu. A vy, Greggu, zůstaňte spolu s Blackstonem v navigační místnosti. Ozbrojte se a dejte pozor na zbraně. Ten prokletý vrah, ať už je to kdokoli..."

Zakoktal jsem: "Je- jestliže zemře, dáte mi hned vědět?"

Zvláště se na mne zahleděl. "Za okamžik přijdu za vámi, Greggu."

Zabouchl za sebou dveře.

Začal jsem plnit jeho rozkazy, ale připadal jsem si jako v hrůzném snu. Vřava na lodi se postupně uklidnila. Snap šel do rádiové kabiny, Blackstone a já jsme se usadili v malé pancéřové navigační místnosti. Ztratil jsem představu o čase. Byl jsem zmatený. Anita je zraněná! Může zemřít... Zavražděná... Ale proč? A kým? Byl George Prince ve své kajutě, když došlo k útoku? Teď jsem si uvědomil, že to musel být on, koho jsem zaslechl polohlasně mumlat v přítomnosti dr. Franka a Cartera.

Kde byl Miko? Bodlo mě u srdce. Mezi cestujícími v klubovně jsem ho neviděl.

Do navigační kabiny vešel Carter. "Greggu, jděte si lehnout, vypadáte jako duch!"

"Ale..."

"Ona není mrtvá, snad to přežije. Dr. Frank a její bratr jsou u ní. Dělají všechno, co je v jejich silách." Pověděl nám, co se přihodilo. Anita a George Princeovi oba spali, každý ve své kajutě. Kdosi neznámý k Anitě vnikl dveřmi z chodby.

"Copak nebyly zamčené?" otázal jsem se.

"Byly, ale vetřelec je otevřel."

"Vylomil je? Nevšiml jsem si, že by byly poškozené."

"Poškozené nejsou. Útočník si je nějak otevřel a napadl slečnu Princeovou - zasáhl ji do hrudi paprskem. Levou stranu plic."

"Je při vědomí?" zajímal se Balch.

"Ano. Pachatele však neviděla. Prince také ne. Její výkřik ho probudil, ale vetřelec zřejmě z kajuty A 22 prchl na chodbu stejnou cestou, kudy přišel."

Postavil jsem se zesláblý a otřesený ke dveřím navigační kabiny.

"Běžte do postele, Greggu, zatím vás nepotřebujeme."

Byl jsem rád, že jsem mohl vypadnout. Šel jsem na zadní palubu, do svého kamrlíku. V hlavě jsem měl zmatek, ale jakýsi vnitřní smysl mi napověděl, abych prověřil uzávěry na okně a dveřích. Byly nedotčené. Opatrně jsem vstoupil, zapnul tlumič osvětlení a místnost prohledal. Měl jsem v ní jen kavalec, stolec, židli a šatník.

Nenašel jsem žádné stopy po nezvané návštěvě. Zapojil jsem poplašné zařízení na okně i na dveřích. Pak jsem se audiofonem spojil s radistickým stanovištěm.

"To je Snap?"

"Ano."

Začal jsem mu vyprávět o Anitě. Carter nám vpadl do hovoru z navigační kabiny. "Přestaňte s tím, pitomci!"

Zavěsili jsme. Oblečený jsem se natáhl na kavalec. Co když Anita zemře...

Musel jsem upadnout do neklidného spánku. Probudil mě zvuk poplašeného bzučáku. Někdo se pokoušel násilně otevřít dveře. Pak bzučák umlkl; lupič zřejmě objevil způsob, jak ho zvenčí vyřadit.

Zhasl jsem světlo. V kabině nastala tma. V polici nad lůžkem byl uložen termomet. Poslepu jsem ho nahmatal a lehce uvolnil z pouzdra.

Úplně ze mne spadla ospalost. Byl jsem ve střehu. Zaslechl jsem jemný škvířivý zvuk - někdo se zvenčí snažil přepálit dveřní pojistku. Potmě, se zbraní v ruce jsem se odplížil od kavalce. U dveří jsem se přikrčil. Tentokrát musím nočního vetřelce zajmout nebo zneškodnit.

Naslouchal jsem tichému praskotu. Pojistka ve dveřích začala povolovat. Bez rozmyšlení jsem vzal za kliku a rozrazil je dokořán.

Venku nikdo nebyl! Hvězdami osvětlený úsek paluby byl prázdný. Ale když jsem vykročil ze dveří, narazil jsem na pevnou překážku číhající u vchodu. Byl to obrovitý chlap. Miko!

Spálil jsem si ruce o jeho elektrizovaný kovový plášť. Skočil jsem po něm. Nevím, kdo z nás byl více překvapen. Vypálil jsem, ale tepelný zásleh ho zjevně minul.

Při srážce se mnou nastal v plášti zkrat a jeho postava se ve svitu hvězd zhmotnila. Došlo ke krátké, zuřivé potyčce. Vyrazil mi zbraň z ruky. Sám upustil vodíkový hořák a snažil se mě uchopit. Ale podařilo se mi z jeho sevření vykroutit.

"Tak jste to vy!"

"Jenom klid, Greggu Haljane! Chci si s vámi promluvit."

Bez výstrahy ze zbraně v jeho ruce vyšlehl zářivý paprsek. Zasáhl mě. Projel mi v žilách jako led. Zachvátil a ochromil mé údy.

Bezmocně jsem se skácel na palubu. Nervy i svaly jsem měl ochrnuté, jazyk těžký a nehybný. Nemohl jsem mluvit ani se pohnout. Viděl jsem ale Mika, jak se nade mnou sklání, a zaslechl jsem jeho slova:

"Nechci vás zabít, Haljane. Potřebujeme vás."

Sebral mě mocnými pažemi jako balík a svižně mě nesl přes opuštěnou palubu.

Šikmo nad našimi hlavami se ve spleti nosníků pod kupolí skrývala Snapova rádiová kabina. Zazářilo z ní bílé aktinické světlo, objevilo nás a zcela zalilo. Snap byl bdělý a neušel mu hluk našeho zápasu.

Ozval se jeho pronikavý výkřik: "Stůj, nebo střelím!" Zazněla výstražná siréna, která vyburcovala loď. Světlomet se nás nepouštěl.

Miko se mnou uběhl několik kroků. Pak zaklel, upustil mne a utekl, Dopadl jsem na palubu jako pytel. Smysly mi zahalila temnota...

"Teď už bude v pořádku."

Ležel jsem v navigační kabině a nade mnou se skláněli kapitán Carter, Snap a dr. Frank. Lékař se otázel; "Greggu, už můžete mluvit?"

Zkusil jsem to. Jazyk jsem měl ještě ztuhlý, ale dal se rozhýbat,

Brzy mě přivedli k životu. Dokázal jsem se posadit, "Jsem v pořádku." Vyprávěl jsem jim, co se přihodilo. Kapitán Carter úsečně poznamenal: "Ano, víme o tom, A také že Miko zavraždil Anitu Princeovou. Řekla nám to, než zemřela."

"Zemřela?" Náhle jsem byl na nohou. "Ona už nežije..." "Ano, Greggu. Před hodinou Miko vnikl do její kajuty a snažil se ji přinutit, aby byla jeho. Ona ho odmítla, a tak ji zabil."

"Můj bože, kde teď je? Proč ho ještě necháváte na svobodě? Ale já ho dostanu - oddělám ho!"

"Jen klid, Greggu." Dr. Frank mě popadl za ramena. "Přivedu vám ho sem. A pak ho zabiju, to vám

povídám." "Nic takového neuděláte. Teď jste hysterický. Nám se ale nehodí, abyste ho zabil. Nechceme dokonce ani, abyste ho napadl. Zatím ne. Vysvětlíme vám to později."

Přiměli mě, abych se posadil, a začali mě uklidňovat. Anita nežije. Brána té prozářené zahrady se zavřela. Osud nám dopřál jen letmý náznak toho, co všechno se mohlo mezi námi stát. A ona teď byla mrtvá...

10. Popel popelu, prach prachu...

Zpočátku jsem nemohl pochopit, proč chce kapitán Carter nechat Míka na svobodě. Všechno ve mně volalo po pomstě, jako kdyby se můj zármutek nad Anitinou ztrátou dal nějak zmírnit tím, že Míka vyřídím. Ať už byl Carterův záměr jakýkoli, Snap o něm nic nevěděl. Naproti tomu Balch a dr. Frank se těšili kapitánově důvěře - a ve třech připravovali jakýsi plán akce. Spolu se Snapem jsme všechno probrali a myslím, že jsme pochopili, o co běží; bez ohledu na to, že jsem si přál Mikovu smrt, bude zřejmě rozumnější vyčkat.

Bylo zřejmé, že přinejmenším dva z našich cestujících se spojili s Mikem a Georgem Princem; že se během tohoto letu snaží dovědět co nejvíce o Grantlinově činnosti na Měsíci; a že bezpochyby osnují záměr zmocnit se pokladu, až se Planetaru na zpáteční cestě na Měsíci zastaví. Měl jsem dojem, že bych mohl některé z nepravých cestujících jmenovat. Třeba takový Ob Hahn, údajně mystik z Venuše. Anebo Rance Rankin, který se vydává za amerického iluzionistu. Se Snapem jsme se shodli, že tito dva vypadají nejpodezřeleji. A pak tu byl ještě pokladník.

Nějaký čas jsem seděl spolu se Snapem na palubě před navigační kabinou, dokud mě nepřešla hysterie. Pak nás Carter zavolal dovnitř. Posadili jsme se a naslouchali, zatímco oni tři s Balchem a dr. Frankem pokračovali v poradě. Shodl jsem se s nimi v názoru, že nejlepší bude získat důkazy, které usvědčí každého, kdo je do spiknutí zapleten. Byli jsme přesvědčeni o tom, že Miko je oním Mart'anem, který mě a Snapa sledoval od Halseyovy kanceláře ve Velkém New Yorku. Neviditelný špeh u rádiové kabiny nepochybně byl George Prince, Od něho se ostatní dověděli, že Grantline objevil na Měsíci rádiovou rudu a že se Planetara cestou domů tam pro ni zastaví.

Uplynulo teprve dvacet osm hodin této na události tak bohaté cesty vesmírem. Planetara byla vzdálena nějakých devět a půl miliónu kilometrů od Země.

Přípravy na Anitin pohřeb byly v proudu. Seděl jsem otupělý v navigační kabině.

Pohřeb ve vesmíru - bylo známo jen málo takových případů. Dovlekl jsem se na zadní palubu, kde se měl o páté ráno obřad uskutečnit. Většina cestujících spala a o ničem nevěděla, což byl důvod, proč s tím kapitán Carter tolik pospíchal.

Tvořili jsme malou důstojnou skupinku, když jsme se shromáždili za hvězdného šerosvitu pod obrovskou klenbou oblohy. Do jednoho z palubních průzorů byla narychlo usazena válcová komora demontovaného elektronového energoděla, jaké někdy tvořovalo součást lodní výzbroje.

Vynesli tělo. Stál jsem stranou a zdráhavě hleděl na úzký balík, zavinutý jako mumie do tmavé kovové síťoviny. Obličej překrývala rouška z černého hedvábí.

Kaplan v černé sutaně, kterého vytáhli z postele a jenž se dosud chvěl rozčilením z tak náhlého, nevysvětlitelného úmrtí na palubě, pronesl krátkou modlitbu.

Potom jí Carter na malý okamžik z obličeje sejmul závoj. Spatřil jsem, jak její bratr mlčky přihlížel, jak se shýbl, vtiskl jí polibek - a pak se odvrátil. Nechtěl jsem se dívat, ale shledal jsem, že zvolna postupuji kupředu.

Byla krásná, jak tam tak ležela. Ve smrti její bledá tvář vyzařovala klid a mír. Pak se mi vše rozmazalo.

"Jen klid, Greggu!" zašeptal vedle mne Snap. Jednou rukou mě podepřel. "Pojď stranou!"

Uvázali jí roušku přes obličej. Nedíval jsem se, když zasunuli tělo do válcového tubusu, spustili jej

do výpustní komory a vymrštili do prostoru.

Tubus se vzdaloval volným pádem do hloubi vesmíru. Zprvu se jevil jako rotující černý elipsoid. V okamžiku ho však vzdálenost zmenšila na pouhé smítko. Matný stříbrný bod odrážející sluneční paprsky. Smítko lidského pozemského prachu ve volném pádu prostorem...

11. Slídičem

Odvrátil jsem se od průzoru. Nedaleko mne stál Miko! On se tedy odvážil ukázat zde mezi námi! Ale třeba vůbec netuší, že o něm víme, že je vrah, napadlo mě vzápětí.

Ted' mě tady na palubě upřeně pozoroval. Na okamžik se mi zdálo, jako by mě chtěl oslovit. I když si patrně myslel, že ho nepodezříváme z vraždy Anity, musel si být samozřejmě vědom toho, že jeho útok na mne se neutají, a asi byl zvědavý, co podnikneme. Nepřiblížil se však ke mně; obrátil se a zmizel za ohybem chodby.

Jak jsem si tak osaměle dumal, zastihl mě dr. Frank,

"Běžte do postele, Greggu. Vypadáte příšerně."

"Ale mně se spát nechce."

"Kde je Snap?"

"Nevím. Před chvílí tady byl." Od Anitina pohřbu jsem ho neviděl.

"Má jít ke kapitánovi."

Za hodinu ranní siréna probudí cestující. Seděl jsem v odlehlém koutě paluby, když se objevil George Prince. Jak mě míjel, sledoval jsem jeho drobnou, ponurou postavu, celou v černém. Na nohou měl vysoké těžké body. Hlavu mu halila kápě, avšak když si mě všiml, odhodil ji na záda a posadil se vedle mne.

Nějaký čas nic neříkal, V matném přísvitu hvězd prosvítal jeho bezkrevný obličej,

"Naznačila, že ji máte rád." Jeho tichý hlas byl zastřený dojetím.

"Ano." Pronesl jsem to téměř proti své vůli. Zdálo se, že mezi mnou a osiřelým bratrem vzniká jakési pouto. Dodal tak tiše, že jsem ho sotva slyšel: "Řekl bych, že to z vás dělá něco jako mého přítele. A vy jste si myslel, že jsme nepřátelé."

Zdržel jsem se odpovědi. Je nebezpečné, když si člověk v rozrušení nedá pozor na jazyk, A jistý jsem si nemohl být ničím.

On pokračoval: "Jste téměř můj přítel, protože jsme ji oba milovali a ona milovala nás," Už skoro jen šeptal. "A na palubě je někdo, koho oba nenávidíme."

"Miko!" vyrazil jsem ze sebe.

"Ano. Ale raději žádná jména."

Opět mezi námi zavládlo mlčení. Odhodil si z čela černé kučery.

"Máte odposlouchávací mikrofón, Haljane?"

Zaváhal jsem. "Ano."

"Napadlo mě..." Naklonil se těsněji ke mně: "... zda byste ho nemohl za půl hodiny vyzkoušet u Mikovy kabiny -říkám to raději vám nežli kapitánovi či někomu jinému. Kabina bude odizolovaná, ale najdu už nějaký způsob, jak izolaci porušit, abyste mohl naslouchat."

George Prince se tedy přiklonil na naši stranu! Otřes ze smrti sestry, spojení s jejím vrahem - asi už toho na něj bylo přespříliš. Je s námi!

Musí nám ale pomáhat potají. Miko by ho na místě zabil, kdyby se to dověděl.

Pozorně sledoval palubu. Pak se zvedl k odchodu.

"To je zatím všechno."

Když se ke mně otočil zády, zamumlal jsem: "Opravdu vám děkuji..."

Jméno Set Miko zářilo na kovových dvířkách v příčné chodbičce, podobné té, kde byla kajuta A 22. Chodba se nacházela za salónem směrem ke přídi a ústila do malé okrouhlé knihovny.

Knihovna byla liduprázdná a potměná; šero rozptyloval jen odlesk světél z nedalekých průchodů. Přikrčil jsem se za skříní. Předě mnou byly dveře do Mikovy kajuty.

Čekal jsem asi pět minut. Nikdo nepřicházel. Pak jsem si uvědomil, že spiklenci už budou uvnitř. Rozložil jsem miniaturní odposlouchávací zařízení na podlaze, zapojil baterii a zaostřil projektor. Byla Mikova kabina izolovaná? Těžko říci. Nade dveřmi se rýsoval malý zamřížovaný větrací otvor. Pokud byla místnost odizolována, probleskoval by jím namodralý svit a ozývalo by se jemné bzučení. Z mého úkrytu však takové detaily nebylo možno rozeznat a blíž jsem se neodvážil. V příčné chodbě bych se neměl ani kde schovat, ani kam uniknout; kdyby kdokoli přišel k Mikovým dveřím, hned by mě odhalil.

Zapojil jsem do přístroje proud. Modlil jsem se, aby v případě, že narazím na rušení, praskot nevzbudil jejich pozornost. George Prince slíbil, že si najde příležitost, aby odpojil izolaci místnosti. Zřejmě to dokázal. Zvuky zevnitř jsem zachytil okamžitě; poznal jsem to podle vibrací ve sluchátkách. Krčil jsem se ve tmě za regálem a třesoucími se prsty na ladicím kotouči, který jsem měl mezi kolena, jsem synchronizoval příjem.

"Johnson je hlupák." To byl Mikův hlas. "Musíme získat ta hesla."

"Odnesl je z radistovy kabiny." Další mužský hlas. Chvilí jsem si nad ním lámal hlavu, ale pak jsem ho poznal. Patřil Ranci Rankinovi.

Miko opakoval: "Je to hlupák. Prochází se po lodi jakoby měl na čele napsáno: 'Dejte si na mne pozor! Musíte mě sledovat!' Pche! Není divu, že ho dopadli."

Promluvil Rankin: "Nestačil nám ty papíry předat."

"Však my ho vysvobodíme," prohlásil Miko. "Ten korunovaný osel natropil spoustu škody. Ztratil přece hesla. Raději je měl nechat v rádiové kabině."

V místnosti byla i Moa. Ozval se její hlas. "Musíme je získat. Při tak důležitém letu jako je tento může být Planetara pod dohledem."

"To bezpochyby je," řekl tiše Rankin. "Hesla bychom měli znát. Jakmile se zmocníme lodi..."

Přeběhl mi mráz po zádech. Tak oni měli v úmyslu pokusit se o ovládnutí Planetary? Už nyní? Vypadalo to tak.

"Johnson se je jistě naučil nazpaměť," říkala Moa. "Jakmile ho dostaneme ven..."

"To udělá Hahn, až dám znamení." Pak Miko dodal: "Možná, že by to George dokázal líp."

Teprve teď jsem slyšel George Prince poprvé promluvit. Zamumlal: "Pokusím se."

"Není třeba," usadil ho Miko. "Chválím jen to, co si zaslouží pochvalu. Ale ve vašem případě, Georgi, bych teď chválou zrovna neplýtvat."

Neviděl jsem, co se uvnitř děje. Možná se Prince neubráníl a vrhl na nenáviděného Mart'ana nepřátelský pohled. Miko si toho bezpochyby všiml a překypěl v něm vztek.

Rankin spěšně zavolal: "Přestaňte s tím!"

Moa se připojila: "Nech ho na pokoji! Neblázni, uklidni se!"

Zaslechl jsem hluk potyčky. Ozval se úder, pak přidušený výkřik George Prince.

Hned nato promluvil Miko: "Však já mu neublížím. Jen se na něj podívejte. Zbabělá sketa!"

Nenávidí mě, ale je strachy bez sebe!"

Představoval jsem si George Prince, jak tam sedí s vraždou v srdci a Miko ho popichuje:

"Začal mě nenávidět, protože jsem mu zastřelil sestru."

Moa: "Bud' zticha!"

"Zrovna nebudu! Proč bych to neměl říkat? Ještě něco vám povím, Georgi Princi. Nestřelil jsem po Anitě, ale po vás! K ní jsem vždycky cítil jen náklonnost. Kdybyste se do toho nepletl..."

Odmlčel se. Moa se otázala: "VÍ Rankin o tom, že Gregg Haljan nesmí přijít k úrazu?"

"Ano," odvětil Rankin. "Stejně jako Dean. To je samozřejmé, potřebujeme je. Ale jak chcete Deana přinutit, aby vysílal zprávy, anebo Haljana, aby navigoval, pokud to odmítnou?"

"Znám dostatek prostředků, jak je zkrotit," poznamenal Miko zlověstně. "Na mne si nepřijdou. A nemějte strach, že by mě neposlechli. Taková kapička kyseliny sírové..." Jeho smích zněl hrozivě. "Ta dodá ochoty i těm nejzatvrzelejším."

"Chtěla bych, abychom měli Haljana bezpečně pod zámekem," řekla Moa. "Kdyby byl zraněn anebo zabit..."

Tak proto se mě Miko pokoušel zajmout? Aby se mi nic nestalo a mohl jsem pro ně řídit loď.

Uvědomil jsem si, že musím okamžitě sehnat Cartera. Oni se tu domlouvají, že uchvátí Planetaru. Kdy k tomu má dojít?

Náhle jsem strnul, ohromený hrůzou.

Membrány na uších se mi rozezněly Mikovými slovy:

"Rozhodl jsem se, že začneme teď. Během dvou minut..."

Zdálo se, že Rankina i George Prince to vyděsilo stejně jako mne. Oba zvolali:

"Ne!"

"Proč ne? Všichni jsou na svých místech."

Prince opakoval: "Ne!"

A po něm Rankin: "Ale můžeme jim věřit? Co stevardi -a posádka?"

"Osm z nich jsou naši lidé. To jste nevěděl, Rankine? Na palubě Planetary už podnikli několik kosmických letů. Tuto akci plánujeme delší dobu, i když vy jste do ní byl zasvěcen teprve nedávno. Vy spolu s Johnsonem. Proboha!"

V rozrušení jsem se přikrčil. V kajutě vznikl poprask. Miko zjistil, že izolace byla v jednom místě rozpojena. Podle všeho prudce vyskočil; slyšel jsem zvuk překocené židle. A také Mart'anův výkřik: "Proud je přerušen! To je vaše práce, Princi? Zatraceně, kdybych tušil..."

V té chvíli Miko zapojil přerušovaný obvod a můj přístroj se náhle odmlčel. V tom zmatku jsem ztratil duchapřítomnost; měl jsem okamžitě paprsek vypnout. Došlo k interferenci. Projevila se v temném otvoru zamřížovaného větracího okénka nad vchodem do Mikovy kabiny. Ozval se odtud praskot, provázený jiskřením.

I bez pomoci přístroje bylo přes veškerou izolaci slyšet jak Miko řve: "Probůh, špehují nás!"

Vzápětí z jeho kajuty zazněl jekot ruční sirény. Rozlehl se po celé lodi. Jeho signál, Z jakéhosi vzdáleného místa se ozvala odpověď. Poté výstřel a hluk z dolních koridorů...

Útok na Planetaru započal!

Vmžiku jsem byl na nohou. Dolehly ke mně výkřiky zděšených cestujících, všude zavládl zmatek.

Chvíli jsem stál přikovaný na místě. Dveře kajuty se rozletěly. Objevil se v nich Miko a za ním se

tlačili Moa, Rankin a George Prince.

Zahlédl mě. "To jste vy, Greggu Haljane!"

Dlouhými skoky se rozeběhl proti mně.

12. Souboj v beztláčeném stavu

Vývoj událostí mě úplně zaskočil. Chvilí jsem strnule stál, tápal za pasem po zbraní a nedokázal se rozhodnout, zda mám utéci anebo se postavit na odpor. Miko ode mne byl vzdálen sotva šest metrů. Teď již postupoval poněkud pomaleji. Ve chvíli, kdy ho ozářilo světlo stropní lampy, jsem zahlédl, že v ruce svírá válcový paralyzátor.

Vytrhl jsem z opasku svůj termomet a bez míření vypálil. Vyšlehl tenký svazek sálavých paprsků. Musel Mikovi ožehnout ruku. Jeho výkřik hněvu a bolesti přehlušil okolní vřavu. Upustil zbraň; pak se sehnul, aby ji zvedl. Ale Moa ho předešla. Přiskočila a zmocnila se jí.

"Opatrně! Hlupáku, slíbil jsi, že mu neublížíš!"

Věci dostaly rychlý a chaotický spád. Rankin se obrátil a dal se na útěk. Zahlédl jsem, jak Moa s Mikem spolu zápasí, a že George Prince před nimi klopýtá. Pak se vedle mne ozvaly kroky; uchopila mě jakási paže a strhla mě stranou.

Ve změti zvuků jsem rozeznal Princeovo volání: "Greggu - Haljane!"

Vzpomínám si, že Prince vypadal, jako by ho něco vyděsilo; téměř před Mikem upadl. Do toho zněl Mikův hlas: "Tak už mě pusť!"

A Moa na to: "Hlavně se uklidni!"

Mne držel v sevření Balch, "Greggu, utečte - tudy! Musíte odsud! Tím paprskem vás zabije..."

Z Mikova paprskometu se zablesklo, ale George Prince ho udeřil přes ruku. Já jsem se znovu vypálit neodvážil. Do rány se mi mohl připlést Prince. Balch, který nebyl ozbrojen, mě násilím nutil k ústupu.

"Greggu - směr navigační kabina."

Otočil jsem se a prchal, s Balchem v patách. Prince upadl anebo ho Miko porazil. Šlehl po mně další záblesk z Mikovy zbraně, ale opět minul. On sám mě nepronásledoval. Namísto toho se rozběhl opačným směrem, dveřmi vedoucími z knihovny na levobok. Doběhli jsme s Balchem do salónu. Byl plný vyděšených, hlučících cestujících. Všude vládl divoký zmatek, pokřik se už rozléhal po celé lodi.

Zavolal jsem na cestující: "Vraťte se všichni do kajut!"

Následoval jsem Balcha. Klenutým průchodem jsme vyběhli na palubu. Ve svitu hvězd jsem zahlédl postavy prchající na zád', ale poblíž nebyl nikdo. Paluba směrem k přídi byla zšeřelá, posetá temnými stíny. Oválná okna a dveře navigační kabiny modrozlutě plály světlem výbojek. Okolní paluba se zdála být opuštěná. Když jsme přišli blíž, všiml jsem si, že padací dvířka vězení vpředu na přídi jsou dokořán. Johnson byl na svobodě.

Z jednoho z oken navigační kabiny zasyčel tepelný paprsek. Jen taktak že nás nezasáhl. Balch vykřikl: "Cartere, přestaňte!"

Kapitán zvolal: "Á - to jste vy, Balchi - a Haljane..."

Vyšel na palubu zrovna když jsme se přihnali ke vchodu. Levačka mu bezvládně visela podél těla.

"Bože, tohleto..." Dál se nedostal. Z věže nad námi slétl úzký světelný kužel hledacího reflektoru a objevil nás, Službu tam nahoře měl normálně vykonávat Blackstone a s ním letový mistr, který seděl u řízení a udržoval kurs. Při pohledu vzhůru jsem však v záři světlometů na věži rozeznal postavy Ob Hahna v jeho purpurovo-bílém hábitu a pokladníka Johnsona. A na věžním ochozu dvě ležící těla.

Johnson na nás zaměřoval hledáček. Hahn odpálil mart'anský paprsek. Zasáhl Balche stojícího

vedle mne. Srazil ho k zemi.

Carter volal: "Kryjte se, Greggu! Běžte dovnitř!"

Zastavil jsem se a chtěl Balche zvednout. Shora vyšlehl další paprsek. Tentokrát tepelný. Zasáhl ležícího Balche přímo do prsou a propálil ho naskrz. Ze zápachu seškvařeného masa se mi obrátil žaludek. Balch byl mrtvý. Jeho tělo mi vypadlo z rukou. Carter mě postrčil do navigační kabiny.

Spolu s Carterem jsme zavřeli posuvné dveře malé, opancéřované místnosti. Byli jsme zde sami. Všechno se odehrálo tak rychle, že kapitána Cartera, stejně jako nás všechny, události zastihly zcela nepřipravené. Když vypukl poplach, Carter vyběhl na palubu a zahlédl, jak Hahn vyprošťuje Johnsona z vězení. V přestřelce, která následovala, zásah z paprskometu ochromil Carterovi ruku a Johnson s Hahnem uprchli.

Jak se zdálo, boj probíhal převážně v podpalubí, v koridorech táhnoucích se trupem plavidla. Odtud k nám doléhala děsivá směsice zvuků. Volání, výkřiky, sykot a praskání paprskových zbraní. Naše posádka - ta její část, která zůstala věrná - se tam dole postavila na odpor. Ten ale dlouho netrval. Zanedlouho hluk zápasu utichl. Povýk se ozýval ještě z prostředku lodi, z nástavby pro cestující. Přehlušil ho Mikův hlas:

"Ticho. Rozejděte se do kajut a nic se vám nestane!"

Během několika krátkých chvil piráti ovládli loď. Jedinou výjimku tvořila tato malá navigační kabina, kde jsme se s Carterem a většinou lodní výzbroje zabarikádovali.

Carter se neobratně probíral arzenálem uloženým v kabině.

"Poslyšte, Greggu, pomozte mi. Co to máte? Termomet? Tohle je všechno, co jsem přichystal."

Když jsem mu pomáhal zapojovat kontakty, přišlo mi na mysl, že v této kritické situaci se Carter projevil přinejmenším jako neschopný velitel. Na zarudlé tváři mu naskákaly brunátné skvrny, ruce se mu trásly. Jako kapitán mírumilovné linkové lodi si počínal obratně, teď si nevěděl rady. Stěží jsem mu to mohl mít za zlé. Snadno se řekne, že nás mělo to či ono varovat, že jsme měli to a to udělat a útok odrazit. Ale jen hlupák při pohledu zpět říká:

"Mně by se něco podobného nemohlo stát."

Pokoušel jsem se uspořádat své myšlenky. Pokud s Carterem nedokážeme něco podniknout, je pro nás loď ztracená. Naše výzbroj byla nicotná. Všechno, co jsme tu měli, sestávalo ze čtyř či pěti ručních termometů, které dokázaly vymrstit proud sálavého žáru o průměru tužky na nějakých třicet metrů. Vypálil jsem z jednoho šikmo vzhůru do věže, odkud se Johnson škodolibě šklebil do našeho zadního okna, ale zahlédl můj pohyb a ukryl se. Žhnoucí paprsek neškodně vyšlehl do výše a zasáhl střechu věže. Poté se přes věžní okénko rozprostřela světélkující clona - elektronická přehrada. Za ní se objevil Hahnův naslédle zdvořilý, zlý obličej.

"Máme rozkazy, abychom vás ušetřili, Greggu Haljane - jinak bylo už dávno po vás."

Odpověděl jsem výstřelem, ale Hahn se ani nepohnul.

Carter mi podal jinou zbraň. "Greggu, zkuste tohleto."

Zalícil jsem ten starobylý palebný prostředek na kulové náboje. Carter se přikrčil vedle mne. Ale než jsem stačil stisknout spoušť, zasáhl mě proud elektronů vypálený odkudsi z přítmi paluby. Ručnice explodovala, roztrhl se její závěr. Upadl jsem na podlahu, otřesený účinkem nepřátelského výboje.

Carter mě uchopil. "To není k ničemu! Jste zraněn?"

"Ne."

Hvězdy za okny střešní kupole se rozhoupaly. Bylo to táhlé zhoupnutí - všechny stíny a světelné skvrny na palubě změnily místo. Planetara prováděla otočku. Obloha zavířila v rozmáchlém krouživém pohybu a pak se opět ustálila, když loď nabrala nový kurs. Hahn u ovládacího pultu ve věži nás obrátil do protisměru. Slunce a Země se ukázaly nad přídíl.

Neměli jsme s Carterem žádný plán. Co se tu dalo plánovat? Měli nás pod dohledem. Jakmile by se někdo z nás jen hnul z navigační kabiny, srazil by ho mart'anský paralyzátor anebo elektronový paprsek, daleko ničivější než naše nicotné zbraně.

Moje úvahy přerušil výkřik z paluby. Na rohu kajutové nástavby ve vzdálenosti asi patnácti metrů od našich oken se objevila Mikova postava. Ochranné zařízení ho obklopovalo jako mihotavý plášť. Jeho hlas zaduněl:

"Greggu Haljane, vzdáváte se?"

Carter vyskočil z ukrytu, kde jsme se oba krčili. Bez ohledu na hrozící nebezpečí se vyklonil z nízkého okna a zahrozil mohutnou pěstí.

"Vzdát se? Nikdy! Tady velím já, ty lupiči - vrahu!"

Zatáhl jsem ho dovnitř. "Opatrně!"

Prskal vzteky a do toho se rozléhal Mikův křečovitý smích.

"Tak co, chcete si promluvit? Co kdybychom si to probrali v klidu?"

Vztyčil jsem se. "Co máte na srdci, Miko?"

Za ním se rýsovala dlouhá, štíhlá postava jeho sestry. Cloumala jím. Prudce se otočil.

"Však já mu neublížím! Greggu Haljane - přijmete příměří? Nebudete střílet?" Tělem zakrýval Mou.

"Ne," zavolal jsem. "Pro tuto chvíli nebudu. Ať je příměří. Co jste mi chtěl povědět?"

Dolehl ke mně šum hlasů cestujících, které piráti nahnali do salónu a přísně střežili. V pruhu světla za Moou se ukázal George Prince. Byl prostovlasý, ale zakutaný do pláště. Pohlédl mým směrem a opět se vzdálil.

Miko vykřikl: "Musíte se vzdát. Potřebujeme vás, Haljane."

"Není divu," poškleboval jsem se.

"Živého. Zabít vás je hračka."

O tom jsem nepochyboval. S Carterem jsme na tom byli zde v navigační kabině asi jako myši v pasti. Ale Miko mě potřeboval zajmout živého. To nebylo tak snadné. Dodal vemlouvavě:

"Rádi bychom, abyste nám pomohl při navigaci. Chcete?"

"Ne."

"Pomozte nám, kapitáne Cartere. Domluvte tomu svému štěněti Haljanovi, aby se vzdal. Víme, že Haljan na lodi obstarával veškeré výpočty. To potřebujeme nejvíc."

Carter zařval: "Klid'te se odtud! Příměří je u konce!"

Odstrčil jsem jeho namířenou pistoli. "Ještě okamžik!" zavolal jsem na Mika. "Říkáte navigovat - ale kam?"

"To je naše věc, ne vaše," odsekl. "Pokud složíte zbraně a vyjdete ven, udám vám kurs."

"Zpátky k Zemi?"

Dokázal jsem si ho představit, jak se za světélkující bariérou mému dotazu pošklebuje.

"Země? Chcete tam letět, ano? Stačí jen vydat rozkazy, Greggu Haljane. Samozřejmě, že je vyplním!"

Náhle své posměšné tlachání přerušil. A já jsem si uvědomil, že celé to vyjednávání bylo jen součástí Mikova úskoku, aby mě mohli dostat živého. Dal rukou znamení. Hahn, který vyhlížel z okna věže, bezpochyby vyslal signál do spleti koridorů dole v trupu. Obsluha přepnula ovládání

magnetizačních obvodů pod navigační kabinou, vyřadila umělou gravitaci. Měl jsem náhlý pocit lehkosti. Zachytil jsem se okenního křídla a nepouštěl. Carter sebou překvapením neopatrně trhl. Pohyb ho vymrštil doprostřed místnosti s divoce vlajícíma rukama i nohama.

Spíše jsem vycítil nežli zpozoroval v protějším okně, na druhé straně navigační kabiny, jakýsi obrys. Postava -téměř neviditelná, ale jen téměř - se k nám snažila vniknout. Mrštil jsem tím směrem rozbitou pušku, kterou jsem dosud držel. Zasáhla v okně něco kompaktního. V erupci jisker se zhmotnil muž v černé kapuci právě ve chvíli, kdy lezl dovnitř. Jeho zbraň zaprskala. Objevil se tenký, vražedně tichý výboj elektronů. Vetřelec vypálil po Carterovi. Zasáhl ho. Carter vydal podivný skřek. Snesl se k podlaze; křečovitý záchvěv ve chvíli, kdy dokonával, ho vymrštil ke stropu. Jeho tělo narazilo, zaškubalo sebou, odskočilo zpět a bezvládně kleslo na podlahový rošt téměř u mých nohou.

Přidržel jsem se okenního křídla. Na protější straně místnosti zápolil se stavem beztlíže maskovaný vetřelec. Kapuce mu spadla. Byl to Johnson.

"Je po něm, po náfukovi. Však si to zasloužil. A teď jste na řadě vy, pane třetí důstojníku Haljane!"

Neodvážil se však na mne vystřelit - Miko to zakázal. Zahlédl jsem, že hmátl pod kabát, zřejmě pro paralyzátor o nízkém výkonu, jaký už na mně vyzkoušel Miko. Nestačil ho ale vytáhnout. Neměl jsem na dosah žádnou zbraň. Stále jsem se přidržel okenního rámu. Zaklonil jsem se do místnosti a skrčil jsem nohy pod sebou. Kopnutím jsem se prudce odrazil od okna.

Síla výkopu mě vymrštila přes celou místnost jako kluzák. Narazil jsem na pokladníka. Navzájem jsme se popadli. Naše propletená zápasící těla odskočila doprostřed místnosti. Dopadli jsme na podlahu, vznesli se jako dva měchy ke stropu, odkud nás zase odraz vymrštnuté paže či nohy vrhl k podlaze.

Byl to nepřírozený, groteskní souboj. Jako kdybychom zápasili ve vodě, která nás zbavila hmotnosti. Johnson uchopil zbraň, ale zkroutil jsem mu zápěstí a držel mu paži od těla, takže nemohl zamířit. Z paluby k nám doléhal Mikův hlas, který něco volal.

Johnson mi levou rukou šátral po obličeji a snažil se mi vrazit prsty do očí. Snášeli jsme se dolů.

Zesílil jsem tlak na jeho zápěstí. Upustil zbraň a ta odplula stranou. Snažil se na ni dosáhnout, ale nedokázal to. Pak jsem ho chytil pod krkem. Byl jsem silnější než on a mnohem svižnější. Svíral jsem jeho tučné hrdlo a začal ho škrtit. Kopal, zápasil, trhal a pokoušel se vyškrábat mi oči. Chtěl vykřiknout, ale jen to v něm zakloktalo. Jak začal ztrácet dech, vymrštil ruce ke krku a pokoušel se uvolnit můj stisk.

Opět jsme se snesli k podlaze. V té chvíli jsme byli vzpřímeni. Ucítil jsem, že se nohama dotýkám země. Pokrčil jsem kolena... Klesli jsme ještě níž.

Pojednou jsem se prudce odrazil od podlahy. Naše do sebe zaklesnutá těla vystřelila ke stropu. Johnson měl hlavu výše než já. Uhodil se o pancéřovou střechu navigační kabiny. Byl to silný náraz. Pocítil jsem, jak náhle ochabl. Odhodil jsem ho, skrčil nohy pod sebe a kopl do stropu. Přeletěl jsem napříč místností dolů k oknu, kde jsem se zachytil.

Vtom jsem uviděl Mika. Stál na palubě a v ruce měl namířenou zbraň,

13. Mučení

"Haljane! Vzdejte se, nebo střelím! Moo, podej mi něco menšího. Tenhle zatracený..."

Vrhač, který měl v ruce, byl předimenzovaný. Jeho paprsek by mě zabil. Pokud mě chtěl dostat živého, nemohl střílet. Risknul jsem to.

"Nikdy!"

Pokusil jsem se vsoukat pod okno. Na zemi byla automatická pistole, kterou tam upustil Carter. Přitáhl jsem se k podlaze. Miko nevystřelil. Dostal jsem se ke zbrani. Těla kapitána a Johnsona plula u podlahy uprostřed místnosti.

Přesunul jsem se zpátky k oknu. S napřaženou zbraní jsem opatrně vyhlédl ven. Miko zmizel. Kam jsem mohl dohlédnout, byla paluba prázdná.

Ale byla opravdu? Něco mi říkalo, abych si dal pozor. Přidržel jsem se okna, připravený v mžiku se skrýt. Ve stínu vpředu na palubě se něco pohnulo. Pak se objevila postava.

"Nestřílejte, Haljane!"

Na ten strohý příkaz a napůl i prosbu jsem uvolnil ukazováček na spoušti automatické pistole. Byl to ten vysoký, hubený Angličan, který si říkal sir Arthur Coniston. Tedy on také patřil do Mikovy bandy! Světlo prorážející světlíkem v kupoli dopadalo přímo na něj.

"Když budete střílet a zasáhnete mě, přestane vás Miko šetřit."

Z místa, kde se dosud krčil, nemohl mé okno zasáhnout. Ale teď, zatímco se mě snažil uchlácholit, znenadání vypálil. Kdyby mě býval jeho paprsek o sníženém výkonu zasáhl, nezabil by mě, ale na čas vyřadil. Šel jsem však k zemi a proletěl mi nad hlavou. Výbojem vytvořená aura mi zastřela smysly.

Coniston zvolal: "Haljane!"

Neodpovídal jsem. Byl jsem zvědav, zda se odváží přijít a přesvědčit se, zda mě zasáhl. Uplynula minuta. Potom druhá. Zdálo se mi, že venku na palubě slyším Mikův hlas. Ale byl to jen nepatrný šepot, ozývající se ze vzduchu těsně vedle mne.

"Vidíme vás, Haljane. Musíte se vzdát!"

Nasměrovali na mne odposlechové vibrace doplněné o slyšitelný přenos. Hlasitě jsem odsekl:

"Pojďte si pro mne! Živého mě nedostanete."

Nepřál jsem si zemřít. Choval jsem v sobě velice zdravou touhu po životě. Měl jsem ale pocit, že když vytrvám, naskytne se třeba příležitost, jak zvrátit situaci v neprospěch těch pirátů. Rozum mi ovšem napovídal, že je to beznadějné. Ti členové posádky, kteří zůstali věrní, jsou nepochybně mrtví. Kapitán Carter a Balch byli zabiti. Stejně tak hlídky na strážních věžích a letoví mistři. A také Blackstone.

Zbývali pouze dr. Frank se Snapem. O jejich osudu jsem dosud nic nevěděl. A pak tady byl George Prince, Kdyby to bylo možné, třeba by mi pomohl. Přinejlepším to ale byl nejistý spojenec.

"Chováte se jako hlupák, Haljane," zaševelil Mikův hlas v dálkovém přenosu. A pak se ozval Coniston:

"Podívejte se, copak vás neláká možnost získat půl centu zlatých kupónů? Třeba ten kód, co jste zabavili Johnsonovi... Co vám to udělá, když nám povíte, kde je?"

To tedy byla jedna z nesnází, na něž piráti narazili. Když jsme zavřeli pokladníka do cely, vzal Snap seznam kódových slov k sobě.

Řekl jsem: "Nikdy je nenajdete. Copak uděláte, až si nás zaměří policejní loď?"

Pravděpodobnost, že se objeví policejní člun, byla ve skutečnosti mizivá, ale to piráti nemuseli vědět. Opět mě napadlo, co se asi stalo se Snapem, Zajali ho anebo se jim dosud dokázal ubránit?"

Stále jsem střežil okna, protože každou chvíli, třeba již během tohoto rozhovoru, na mne mohli zaútočit.

Náhle v místnosti začala znovu působit přitažlivost. Mikův hlas pravil:

"Myslíme to s vámi dobře, Haljane. Obnovujeme v kabině gravitaci. Přidejte se k nám. Potřebujeme, abyste nám vytyčil letovou dráhu."

"Čeká vás půl centu zlatých kupónů," naléhal Coniston. "Možná i víc. Takový poklad..."

Zaslechl jsem, jak Miko zaklel. A pak se ozval jeho ironický hlas: "Nebudeme vás dál obtěžovat, Haljane. Není naspěch. Časem dostanete hlad. A bude se vám chtít spát. Pak přijdeme a dostaneme

vás. A trocha kyseliny vám už pomůže změnit názor na to, zda nám vyhovíte..."

Vibrace ustaly. Gravitace v místnosti se ustálila. Zůstal jsem sám v šeru a tichu, s bezvládnými těly Cartera a Johnsona schoulenými na roštové podlaze. Sehnul jsem se, abych je ohledal. Oba byli mrtví.

V tom, že mě nechali samotného, se tentokrát neskrýval nový uskok. Bandité se nepokoušeli zaútočit. Uplynulo půl hodiny. Paluba či alespoň její část, kterou jsem mohl přehlédnout, byla prázdná. Na nedaleké příďové hlásce byl na hlídce jeden z Mikových mužů,

V navigační kabině jsem objevil vrhač Bensonova zakřiveného světla, který chudák kapitán Carter již nestačil sestavit. Dokončil jsem montáž přístroje, namířil ho ze zadního okna přes prázdnou palubu a ohnul paprsek tak, aby prošel klenutým vchodem do salónu. Na stínítku se mi za okamžik zaostřil obraz interiéru. Cestující byli v místnosti natěšnění jeden na druhém. Neupravení, vyděšení. Dohlížela na ně Moa. Stevardové jim právě roznášeli jídlo.

Na lavici leželo několik lidí. Někteří už nežili. Rozeznal jsem Rance Rankina. Další byli zjevně ranění. Procházel mezi dr. Frank a ošetřoval je. VENZA se zdála být v pořádku.

George Prince tam stál opřený o zeď, zahalený do svého smutečního pláště, a pozoroval okolí bdělýma, těkavýma očima. U protějších dveří stála na stráži Mikova mohutná postava. Snap ale chyběl.

Byl to jen letmý pohled. Miko zpozoroval Bensonovo světlo. Býval bych mohl připravit tepelný vrhač a podél zakřiveného svazku Bensonova záření do salónu vypálit. K tomu mi ale Miko nedopřál čas.

Přirazil posuvné dveře do salónu a Moa přiskočila, aby uzavřela vchod na opačné straně. Přerušili tak světelný kužel; na stínítku se mi promítaly jen dveře a prázdná paluba.

Uplynul nějaký čas. Spřádal jsem plány. Marné plány! Třeba by se mi podařilo proniknout do věže a zabít Hahna. Byl zde ten neviditelný plášť, který měl na sobě Johnson. Svlékl jsem mu ho. Jeho mechanismus se dal opravit. S pomocí pláště bych se třeba mohl nenápadně plížil po celé lodi a piráty jednoho po druhém zneškodnit. George Prince by se přidal ke mně. Piráti, kteří na lodi pracovali jako stevardi a členové posádky, se nevyznali v navigaci; museli by poslouchat mé rozkazy. Odstranit bylo třeba jen Mika, Hahna a Conistona.

Byly to marné plány! Z okna jsem měl výhled vzhůru na rádiovou kabinu. Odtud jsem najednou zaslechl Snapův hlas:

"Ne! Říkám vám, že ne!"

A nato Miko: "Tak dobrá. Vyzkoušíme tohle."

Snapa tedy zajali, byl naživu. Zaplavil mě pocit úlevy. Byl v heliografické kabině a Miko tam byl s ním. Můj pocit ulehčení však dlouho netrval.

Za malou chvíli se ozvalo Snapovo zasténání. Při tom zvuku mě zamrazilo.

Nasměroval jsem Bensonův paprsek do okna heliografu.

Ukázal se mi Snap ležící na podlaze. Byl spoutaný drátem. Horní část těla měl obnaženou. Na jeho popelavý obličej byl v křivočarém světle příšerný pohled. Nad ním se skláněl Miko. V ruce měl tepelný zářič dlouhý asi jako palec. Žíhavý proud energie tenký jako jehla přejížděl po Snapově nahé hrudi. Mohl jsem sledovat, jak se za ním zvedá příšerný pramínek kouře. Snap se svíjel a křečovitě sebou škubal. Fialový paprsek mu na pokožce kreslil rudou, puchýři posetou stopu.

"Už budete mluvit?"

"Ne!"

Miko se zasmál. "Ne? Tak to se na vás podepíši o něco hlouběji..."

Objevila se zčernalá spálenina.

Snap sevřel rty a obličej mu zbledl jako křída.

"Nebo kapku kyseliny? Tohleto psaní ohněm opravdu nebolí? Řekněte, co jste udělal s těmi smluvnými hesly!" "Ne!"

Miko byl tak zaujatý výsledkem, že si nevšiml mého světla.

Paprsek se náhle zařízl hlouběji a Snap vykřikl. Skončil ale slovy: "Ne, žádnou zprávu... pro vás neodešlu..."

Trvalo to pouze okamžik. V okně navigační kabiny se Vedle mne znovu vynořila postava! Nebylo to žádné zrcadlení, ale skutečný živý člověk, bez maskovacího neviditelného pláště, George Prince přes riziko, že po něm budu střílet, se nepozorovaně připlížil skoro až ke mně.

"Haljane, nestřílejte!"

Upustil jsem ovládání světlometu. Když jsem se bezděčně postavil, zahlédl jsem oknem na palubě Conistona, jak sleduje výsledek Princeova pokusu.

"Haljane - vzdejte se."

Bylo to pouhé zašeptání. Prince stál na palubě, nízký okenní rám mu dosahoval k pasu. Nahnul se dovnitř.

"Miko mučí Snapa! Zavolejte, že se chcete vzdát."

Už jsem o tom také uvažoval. Další Snapův výkřik mě ochromil hrůzou. Zařval jsem:

"Miko, přestaňte!" Vrhł jsem se k oknu a Prince mě uchopil za ruku.

"Hlasitěji!"

Zvýšil jsem hlas, "Miko! Přestaňte!" Mé volání se slilo se Snapovým hlasitým projevem odporu. Pak mě Miko zaslechl. Jeho hlava a ramena se promítly v oválném světlíku heliografické kabiny.

"To jste vy, Haljane?"

Prince zakřičel: "Přesvědčil jsem ho, aby se vzdal. Poslechnete vás, když přestanete s tím mučením."

Myslím, že chudák Snap musel ztratit vědomí. Už se neozval. Křikl jsem: "Přestaňte! Udělám, co mi rozkážete."

"To je dobré," pochechtával se Miko. "Uzavřeme obchod, když budete s Deanem hezky poslouchat. Odzbrojte ho, Princi, a vyved'te ho ven."

Miko se odvrátil zpět do kabiny. Po palubě se blížil Coniston, ale dával si pozor, protože mi nedůvěřoval.

"Greggu."

George Prince přehodil nohu přes okenní římsu a lehce se přehoupl do potemnělé navigační kabiny. Jeho drobná, štíhlá postava se vynořila vedle mne. Přitiskla se ke mně, Chvíli jsme tam stáli těsně vedle sebe. Nelpěl na nás žádný paprsek. Coniston nás nemohl vidět, ani zaslechnout naše šeptání.

"Greggu."

Hlas zněl odlišně; ztratil své chraplavé, drsné zabarvení. Jemně naléhal:

"Greggu, copak mě nepoznáváš? Greggu, drahý..."

Jenže, toto přece není George Prince! Je to jen převlek, ale od George Prince téměř k nerozeznání.

"To jsem přece já, Greggu."

Blízkost našich těl. Něžný dotek na mé paži. Stisk ruky.

Myšlenky se mi překotně rozvířily hlavou. Zrnko lidského, pozemského prachu ve volném pádu. To byl George Prince, jenž přišel o život. Prohnáný Carter s dr. Frankem změnili zevnějšek zemřelého,

aby tak vznikl dojem, že byla pohřbena jeho sestra. Takže tato černě oděná osoba, která se nám snažila pomáhat...

"Anito! Anito, miláčku!"

"Greggu, můj nejdraší!"

Mé paže ji objaly, mé rty se přitiskly na její a vnímaly rozechvělou, dychtivou odpověď.

V okně se ukázala Conistonova postava. Anita mě odstrčila. Řekla hrdelním hlasem, kterému dodala chlapské chvástivosti:

"Dostal jsem ho, sire Arthure. Bude nás poslouchat."

Vycítil jsem její varovný pohled. Postrčila mě směrem k oknu. Prohodila posměšně: "Buďte bez obav, Haljane. Když budete s Deanem vykonávat naše rozkazy, je s mučením konec."

Coniston mě popadl: "Idiote! Nadělal jste nám spoustu potíží. Tak sebou hněte!"

Hrubě mě vystrčil z okna. Odpochoval se mnou přes palubu do prostoru zádi, otevřel dveře mé kajuty, hodil mě dovnitř a zamkl.

"Miko přijde za okamžik."

Zůstal jsem stát v temném kamrlíku a naslouchal jeho doznívajícím krokům.

Celý vesmír pro mne v té chvíli vypadal úplně jinak. Anita byla naživu!

14. Vůdce pirátů

Pojednou stál obrovitý Miko přede mnou. Posuvné dveře mé kajuty za ním zapadly. Hlavou se téměř dotýkal stropu. Plášť měl svlečený. Oděný do kůže, opásaný řinčícím zdobeným mečem, měl v sobě něco z fanfarónství dávných pirátů. Byl prostovlasý. Světlo z jedné z mých zářivek mu dopadalo na šedivý, poťouchle rozšklebený obličej.

"Tak co, Greggu Haljane? Konečně jste přišel k rozumu. Nepřejete si, abych vám na prsa vepsal své jméno? Deanovi bych to býval taky udělal; sám mě donutil. Posad'te se."

"Zajímá mě tady ta věc," Miko pokračoval. "Chci, abyste to prověřil. A také tohle." Pozvedl další svitek.

"Toto je výpočet naší současné polohy a našeho kursu. Hahn tvrdí, že se vyzná v navigaci. Nastavili jsme gravitační desky lodi - podívejte, asi takto..."

Podal mi listiny. Upřeně mě sledoval, jak se jimi probírám.

"Co dál?" zeptal jsem se.

"Jste skoupý na slovo, Haljane. U všech povětrných d'asů, mohl bych vás donutit, abyste byl řečnější. Chci ale jednat po dobrém."

"Kam to vlastně letíme?"

"Na ten asteroid," odpověděl úsečně. "Musím se zbavit cestujících. Nejsem vrah."

S púltuctem obětí nedávného útoku to neznělo příliš přesvědčivě. Ale on to zjevně myslel vážně. Zdálo se, že čte mé myšlenky.

"Zabím jen když je to nezbytné. Přistaneme na asteroidu. Je to ideální místo k vysazení cestujících. Nesouhlasíte? Dám jim všechno, co potřebují k životu. Budou moci vysílat signály. A za měsíc nebo tak je bezpochyby zachrání policejní člun."

"A potom, z asteroidu," naléhal jsem, "poletíme..."

"Na Měsíc, Haljane. Máte bystrý odhad. Coniston a Hahn propočítávají náš kurs. Ale příliš jim nedůvěřuji. Proto potřebuji vás."

"Jsem ve vašich rukou."

"Ano, dostal jsem vás. Byl bych vás už dávno zlikvidoval - jsem popudlivý člověk - ale sestra mi v tom zabránila."

Lišácky na mne pohlédl. "Je až s podivem, jak si vás Moa oblíbila. Mám ve Ferrok-Shahnu vlastní loď. Čeká tam, plně vyzbrojená a s kompletní posádkou. Doufám, že s Deanovou pomocí jim budeme moci vyslat zprávu. Připojí se k nám na Měsíci. Nebezpečí se nemusíte obávat, Haljane. V této věci máme na své straně vlivné kruhy. Jde o spoustu peněz. Vše jsme pečlivě naplánovali."

Mikovy plány mi nešly z hlavy. Učinil jsem malý pokus: Co je to za poklad na Měsíci nebo kde jste vlastně povídal, že by měl být?"

"Nebud'te idiot," odsekl. "Víte toho o Grantlinovi tolik co já."

"To je velice málo."

"Možná."

"Třeba víte víc, Miko. Měsíc je veliký. Kde se například Grantline nachází?"

Miko na mou otázku odpověděl stejně bez obalu, jako jsem ji já položil, "Nevím, kde se Grantline nachází. Ale zjistíme to. Planetaru nebude podezřívát. Až se přiblížíme k Měsíci, ohlásíme se mu a zeptáme se. Však už najdeme způsob, jak to z něho vytáhnout. Myslíte si, že nevím, na co teď myslíte, Haljane? Dean s Grantlinem používají při vzájemném spojení zvláštní tajné šifry. Přiměl jsem Deana, aby mi to prozradil. Bez mučení! Prince mi při tom pomáhal. Přesvědčil Deana, aby přestal vzdorovat. Má přesvědčovací talent, tenhle George Prince. Je mnohem diplomatictější než já. To se mu musí přiznat."

Snažil jsem se, aby můj hlas zněl klidně. "Pokud se k vám přidám a dám vám na to své slovo, sám se přesvědčíte, že se na ně dá spolehnout. Řekl bych, že George Prince pro nás má značnou cenu. Měl byste krotit svůj temperament. Vždyť je proti vám poloviční - mohl byste mu jednou třeba neúmyslně ublížit."

Rozesmál se. "Moa to také říká. Ale nebojte se..."

"Co kdybyste mě nechal, aby si s Princem promluvil? Mám určité vědomosti o radioaktivních rudách. Mohli bychom spojit síly a propočítat, jaký rozsah by Grantlinův poklad mohl skutečně mít. Zatím to nevíte, stavíte jen na předpokladech."

Domluvil jsem. Nemohu říci, co probíhalo Mikovi hlavou. Pojednou prudce povstal. Zvedl jsem se z kavalce, ale posunkem mě vybídl, abych zůstal sedět.

Uplynul den. Den anebo noc, kdo je vzájemně rozliší uprostřed hvězdné klenby vesmíru? Při běžném chodu lodi to byl čas denního zaměstnání.

Nastala doba spánku. Spal jsem trhaně, plný starostí, a pokoušel se plánovat. Za několik hodin se přiblížíme k asteroidu.

Čas vyhrazený ke spaní již téměř uplynul. Můj chronometr ukazoval pět hodin ráno původního pozemského startovacího času. Uzávěr na dveřích kabiny zasyčel. Dveře se pomalu otevřely.

Anita!

Stála u vchodu a na sobě měla plášť. O kus dál otálel Coniston.

"Anito!" zašeptal jsem.

"Greggu, můj drahý!"

Obrátila se a pokynula přihlížejícímu pirátovi. "Nezdržím se dlouho, Conistone."

Vešla dovnitř, ale dveře přivřela jen napůl, abychom se mohli přesvědčit, zda se Coniston nepřibližuje.

Ustoupil jsem, aby na nás zvenku nebylo vidět.

Vrhla se mi do rozevřené náruče.

15. V přestrojení

Nastal okamžik, kdy jsme zapomněli na přítomnost nedalekého piráta či na možnost, že mou kajutu má pod dohledem slídivý paprsek; okamžik, když jsme s Anitou tiskli jeden druhého a šeptali si maličkosti, jež by pro okolní svět nebyly ničím, ale které pro nás znamenaly všechno na světě.

"Však my se z toho dostaneme, Greggu."

Spolu se Snapem vypracovali plán. Byli jsme zde Snap a já, stejně jako Shac a Dud Ardleyovi, s jejichž pomocí se dalo bezpochyby počítat. A také dr. Frank. Proti sobě jsme měli Mika a jeho sestru, Conistona a Hahna. K nim bylo ovšem třeba připočítat ještě Členy posádky. Ale co se vůdčích osobností týče, byli jsme početně silnější. V této chvíli sice beze zbraní a pod dozorem, ale kdybychom se dokázali osvobodit a znovu ovládli loď...

Seděl jsem a naslouchal Anitině dychtivému šepotu. Zdálo se nám to stěží proveditelné. George Prince se tak docela netěšil Mikově důvěře. Anita nyní neměla žádnou zbraň.

"Však já si najdu příležitost! Zmocním se jednoho z jejich termometů a neviditelného pláště."

Plášť, který Miko ukrýval ve svém pokoji, když ho Carter hledal v čísle A 20, nyní zůstal u Johnsonovy mrtvoly v navigační kabině. Byl už opravený a Anita doufala, že nám ho opatří.

Rozpracovali jsme plán do všech podrobností. Anita se ozbrojí a pak přijde a osvobodí mě. Společně se budeme plížit po lodi a pomocí paralyzátoru piráty jednoho po druhém přemůžeme. Velitelů mezi nimi bylo jen několik. Až je zneškodníme a zmocníme se věže a kabiny heliografu, bude možné přimět posádku, aby zůstala na svých místech. Podle Anity v Mikově mužstvu nebyl žádný navigátor. Neodváží se nám postavit na odpor.

"Musíme to ale provést okamžitě, Anito. Za několik hodin budeme v blízkosti asteroidu."

"Souhlasím. Ted' půjdu a pokusím se získat zbraň."

"Kde je Snap?"

"Stále v rádiové kabině. Jeden z členů posádky ho tam hlídá."

Coniston pořád bloumal po lodi; nyní otálel na palubě a sledoval mé dveře. Hahn byl ve věži. Mužstvo z ranní směny konalo službu na svých stanovištích v koridorech v podpalubí; stevardi připravovali snídani. Anita spočítala, že podřízených členů posádky bylo celkem devět. Šest z nich bylo v Mikově žoldu, další tři - naši muži, kteří přežili útok - se k pirátům přidali.

"Co dr. Frank, Anito?"

Byl v salónu. Piráti tam nahnali všechny cestující a Miko s Moou se u nich střídali na stráž.

"Zařídíme to s Venzou," rychle zašeptala Anita. "Ona uvědomí ostatní. Dr. Frank už o všem ví. Domnívá se, že to může vyjít."

Ta vyhlídka si mě docela získala. Piráti byli nutně rozptýleni jednotlivě po celé lodi. Ukrytý do neviditelného pláště bych je mohl jednoho po druhém odstranit a nahradit našimi lidmi, aniž bychom varovali ostatní. Upnul jsem na to své myšlenky. Omráčíme strážného v heliografické kabině. Osvobodíme Snapa. Ve věži zaútočíme na Hahna a jeho místo zaujme Snap.

Zvenku k nám dolehl Conistonův hlas: "Princi."

Přicházel blíž. Anita si stoupla do dveří. "Už mám ta čísla, Conistone. Přísámbůh, Haljan je náš člověk! Myslíme si, že to bude dohromady dělat sto třicet miliónů. To je balík!"

Zašeptala: "Greggu, miláčku, brzy se vrátím. Dokážeme to. Připrav se."

"Anito, dej na sebe pozor! Kdyby tě začali podezřívát..."

"Budu opatrná. Za hodinu nebo i dřív jsem u tebe. Dobrá, Conistone. Kde je Miko? Potřebuji s ním mluvit. Zůstaňte, kde jste, Haljane. Taky se dočkáte, že vás Miko pustí na svobodu. Zbohatnete jako my, žádný strach."

Důležitě vyšla na palubu, zamávala na piráta a zabouchla mi dveře kajuty před nosem.

Posadil jsem se na kavelec a čekal. Zdalipak se vrátí? Dokáže to?

16. V podpalubí

Řekl bych, že nebyla pryč déle než hodinu; mně to připadalo jako věčnost naplněná nejhoršími předtuchami. Ozvalo se slabé syknutí uzávěru na dveřích. Výplň se odsunula. Vyskočil jsem z kavalce, kde jsem potmě ležel plný napětí.

"Princi?" Neodvážil jsem se říci: "Anito."

"Greggu."

Byl to její hlas. Otevřenými dveřmi jsem vyhlédl na palubu. Ani Coniston ani nikdo jiný nebyl v dohledu, pouze Anitina tmavě oděná postava.

"Máš to?" zašeptal jsem nehlasně.

Na okamžik jsem ji k sobě přitiskl a políbil. Spěšně mě však od sebe odstrčila.

"Greggu, miláčku..."

Sotva popadala dech, Způsobily to mé polibky i napětí z toho, co nás očekávalo.

"Greggu, podívej se, mám všechno. Rozsviť na chvíli -musíme si pospíšet."

V namodralém šeru jsem zahlédl, že drží marťanský paprskomet, Jeden z těch menších, co pouze ochromí, ale nezabije,

"Jenom jeden, Anito?"

"Ano, Byl původně můj, ale Miko mi ho odebral, Vzala jsem mu ho z kabiny. A ještě tohleto..."

Neviditelný plášť. Rozprostřel jsem ho na podlaze a seřídil jeho mechanismus.

Oblékl jsem se, nasadil kapuci a zapnul proud.

"V pořádku, Anito?"

"Ano."

"Vidíš mě?"

"Ne." Odstoupila ode mne asi na dva kroky, "Z této vzdálenosti tě vidět není. Ale musíš dávat pozor, aby se nikdo nepřiblížil až k tobě."

Vykročila vpřed, napřáhla ruku a tápala, až mě objevila.

Měli jsme v plánu, že vyjdu ven těsně za ní. Každý pozorovatel zahlédne pouze zahalenou postavu domnělého George Prince. Mne si nikdo nevšimne.

Situace na lodi zůstávala prakticky beze změny, Anita nám opatřila zbraň i plášť a proklouzla do mé kabiny, aniž ji kdokoli zpozoroval.

"Můžeme se na to spolehnout?"

"Myslím, že ano, Greggu. Dávala jsem pozor,"

Moa byla teď v salónu, kde hlídala cestující. Hahn odpočíval v navigační kabině, Coniston byl ve věži. Podle Anity měla Conistonovi zakrátko skončit služba a Hahn ho měl vystřídat. Ve strážních věžích na přídi i na zádi byly rozmístěny hlídky a jeden muž střežil Snapa v heliografické kabině.

"Je uvnitř v místnosti, Anito?"

"Snap? Ano."

"Ne - myslím dozorce."

"Ne. Ten seděl na spojovacím můstku přede dveřmi."

To se nám nehodilo. Strážný měl dobrý rozhled po palubě. Kdyby se George Prince potuloval kolem, mohl vzbudit podezření. Bylo obtížné dostat se tak blízko, aby se dalo zaútočit. Věděl jsem, že náš paprskomet má účinný dosah jen asi na šest metrů.

Šeptem jsme se s Anitou ve spěchu dohadovali. Bylo třeba už teď přesně určit, co budeme dělat. Venku, kde nás mohl nepřítel sledovat, jsme si nesměli dovolit žádné zaváhání, žádné selhání.

"Coniston je z nich nejbystřejší, Greggu. Dostat se do jeho blízkosti bude nejtěžší."

"Ale kde je Miko?" zašeptal jsem.

Vůdce pirátů sestoupil před několika okamžiky do koridorů v podpalubí. Anita té příležitosti využila k tomu, aby ke mně proklouzla.

"Nejprve bychom mohli přepadnout Hahna v navigační kabině," navrhl jsem. "A zmocnit se dalších zbraní. Pořád jsou tam?"

"Ano. Ale na přední palubě je teď moc světla."

Přibližovali jsme se k asteroidu. Jako oslnivý měsíc již svým jasem zaléval celou příď. Také díky tomu jsem si uvědomil, jak moc máme naspěch.

Rozhodli jsme se, že se vypravíme dolů, do podpalubí. Vypátráme Mika, omráčíme ho a ukryjeme. Jeho zmizení záhy vyvolá mezi ostatními zmatek, zvláště teď, když nás čeká přistání na asteroidu. A my toho zmatku využijeme k pokusu o vysvobození Snapa.

Byli jsme připraveni. Anita rozevřela dveře dokořán. Prošla jimi a já bezhlesně pospíchal za ní. Na prázdné, ztichlé palubě se střídaly temné stíny se zářivými skvrnami světla hvězd. Do toho se mísil odlesk sluneční korony a zepředu se zrcadlil jemný stříbřitý třpyt asteroidu.

Anita se obrátila, aby uzamkla vchod do mé kabiny. Stál jsem vedle ní, ukrytý v plášti, který si kolem mne slabě pobrukoval. Byl jsem v tomto osvětlení neviditelný? Téměř přímo nad námi, těsně pod kupolí, seděla ve své věžičce hlídka. Hleděla dolů přímo na Anitu.

Uprostřed lodi, vysoko nad nástavbou s kajutami, tonula ve tmě a tichu kabina heliografu. Vedle ní na můstku bylo vidět strážného. Také se díval dolů.

Okamžik napětí. Potom jsem si oddechl. Nenastal poplach. Oba hlídači odpověděli na Anitino zamávání.

Anita řekla nahlas do prázdné kajuty: "Zanedlouho si pro vás přijde Miko, Haljane. Vzkazuje vám, že chce, abyste se ujal řízení a přistál na asteroidu."

Když byly dveře zajištěné, otočila se a vykročila po palubě směrem k přídi. Šel jsem za ní. V botách s pružnou podrážkou jsem se pohyboval nehlučně. Anita při chůzi

rázně našlapovala. Poblíž vchodu do kužárny vedla do podpalubí svažující se chodbička, Vešli jsme do ní.

Hučení lodi zde bylo mnohem zřetelnější. Jemný bzukot mého pláště se v něm zcela rozplynul. Plížil jsem se za Anitou, Pod pláštěm jsem svíral zbraň.

Naproti nám šel stevard. Ustoupil jsem stranou, abych se mu vyhnul.

Anita ho oslovila. "Kde je Miko, Ellisi?"

"V místnosti vzduchotechniky, pane Princi. Byly nějaké potíže s výměnou vzduchu."

Anita kývla a šla dál. Když mě stevard míjel, mohl jsem ho omráčit. Kdybych to jen byl udělal, mohly se události vyvíjet úplně jinak!

Nepřipadalo mi to ale nutné. Nechal jsem ho projít. Zabočil do nedalekých dveří vedoucích do kuchyňky.

Anita šla přede mnou. Kéž bychom zastihli Mika o samotě! Náhle se obrátila a zašeptala: "Greggu, pokud s ním někdo bude, odlákám ho stranou. Ty jen čekej na vhodnou příležitost."

Jaká maličkost stačí k tomu, aby zmařila sebelépe připravený plán! Anita si neuvědomila, v jak těsné blízkosti ji následuji. Obrátila se tak nečekaně, že jsem do ní prudce narazil.

"Och!" bezděčně vykřikla. Rukou mi mimoděk uchopila zápěstí a zachytila přitom za jednu z elektrod. Při doteku se popálila a způsobila v obvodech pláště krátké spojení. Zasyčelo to. Elektrický výboj přepálil miniaturní pojistky.

Bylo po neviditelnosti! Před zraky každého, kdo mohl být nablízku, se náhle zjevila má vysoká, tmavá, kápí zahalená postava.

Marné lidské plány! A tak pečlivě jsme si to promysleli. Naše propočty, naše očekávání, co všechno dokážeme, se nám teď náhle sesypaly v troskách.

"Anito, uteč!"

Kdyby mě spatřili spolu snít, hrozila možnost, že se prozradí její přestrojení. To by byla nejhorší pohroma.

"Anito, nemůžeš se mnou zůstat! Musím to zvládnout sám!"

Mohl jsem se někde ukrýt, snad i opravit plášť. Anebo když jsem byl teď ozbrojen, proč bych směle nevyrazil do útoku?

"Greggu, musíme tě dostat zpátky do kajuty!" V panice se na mne pověsila.

"Ne! Utíkej! Musíš ode mne pryč! Copak to nechápeš? George Prince tady se mnou nemá co dělat. Mohli by tě zabít!"

Anebo ještě něco horšího - kdyby Miko zjistil, že to není George Prince, ale Anita.

"Greggu, vraťme se na palubu."

Odstrkoval jsem ji. Žádný jsme nevěděli, co děláme.

Za námi se ozvalo volání. Byl to ten zlořečený stevard. Vrátil se - třeba aby zjistil, co George Prince pohledává v tomto koridoru. Zaslechl naše hlasy. Jeho výkřik se v tichu, jež panovalo na lodi, rozlehl strašně hlasitě. Jeho postava celá v bílém se rýsovala proti nedalekým dveřím. Při pohledu na mne se v údivu zarazil. Potom se obrátil na útěk.

Skrz plášť jsem vypálil z paralyzátoru. Přímý zásah! Upadl. Prudce jsem Anitu odstrčil.

"Utíkej! Zavolej Mika - řekni mu, že jsi zaslechl výkřik. Tak tě nebude podezřívat."

"Ale Greggu..."

"Nesmí tě odhalit. Jsi naše jediná naděje, Anito! Já se schovám, opravím si plášť nebo se vrátím do své kajuty. Zkusíme to znovu."

To rozhodlo. Rozběhla se po chodbě. Já jsem se obrátil opačným směrem. Stevardův výkřik třeba nikdo nezaslechl.

Pak jsem si ale uvědomil všechny souvislosti. Stevard se časem probere. Byl to jeden z Mikových lidí; již při dvou kosmických letech na Planetaře špehoval. Až přijde k vědomí, prozradí, co viděl a slyšel. Anitino přestrojení vyjde najevo.

Musím prohlásit, že se mi přičí chladnokrevně zabíjet. Ale bylo to nutné. Vrhл jsem se na něj. Paprskometem jsem ho bušil do hlavy.

Vstal jsem. Kapuce se mi svezla na záda. Otřel jsem si zkrvavené ruce do nepotřebného pláště. Paprskomet byl zničený.

"Haljane!"

Anitin hlas! Ozýval se v něm ostrý tón hrůzy i varování. V šerém koridoru ve vzdálenosti necelých patnácti metrů jsem rozpoznal Mika. Anitu měl za zády. Mířil na mne pistolí. Vypálil. Anita ho ale uhodila přes ruku.

V těsném prostoru chodby byl ostrý třesk výstřelu ohlušující. Vyšlehl plamen a olověná kulka pleskla do klenutého stropu nad mou hlavou.

Miko zápasil s Anitou. "Princi, ty idiote!"

"Miko, přestaňte! Je to Haljan! Nesmíte mu ublížit!"

Rozruch přivolal několik členů posádky. Přibíhali tmavým oválným průchodem, blízko kterého jsem stál. Hodil jsem na ně poškozený paprskomet. V úzké chodbě jsem ale neměl kam uniknout.

Třeba bych se dokázal probít. Anebo mě mohl Miko zastřelit. Ale hrozilo nebezpečí, že se vyděšená Anita přitom prozradí.

Ustoupil jsem ke stěně. "Nezabíjejte mě! Vidíte, že se vzdávám!"

Zvedl jsem ruce. Členové posádky, povzbuzení Mikovou přítomností, se na mne sesypali a strhli mě k zemi.

Jak snadno lidské plány vyjdou naprázdno! Měli jsme je s Anitou tak pečlivě připravené a v několika krátkých okamžicích byl tohle celý výsledek!

17. Žena z Marsu

"Takže vy nejste tak loajální, jak jste nám chtěl namluvit, Greggu Haljane!"

Miko byl zsinálý potlačovaným vztekem, svlékli ze mne plášť a znovu mě zavřeli v mé kajutě. Miko teď stál proti mně, ode dveří nás sledovala Moa. Anita zůstala v pozadí. Seděl jsem na kavalci a navenek jsem se tvářil vzpurně a zatvrzele. Byl jsem však napjatý a ve střehu, plný obav, aby se Anita nedopustila nějaké nepředloženosti.

"Loajální nejste," opakoval Miko. "Zato jste hlupák! Myslíte si, že jsem takové dítě, abych vás nechal utéci?"

Prudce se obrátil. "Jak se odsud dostal? Princi, vy jste sem přišel!"

Srdce mi divoce bušilo. Ale Anita odvětila s notnou dávkou kuráže:

"Přišel jsem mu vyřídit, co jste přikázal. Aby ověřil Hahnovy poslední výpočty a byl připraven převzít řízení, až se přiblížíme k asteroidu."

"Jak se tedy dostal ven?"

"Jak to mám vědět?" odsekla. Malá komediantka! Její troufalost pomohla rozptýlit mé obavy. Přidržovala si plášť těsně ovinutý kolem těla, jak se dalo očekávat od George Prince, jenž právě pohřbil svou sestru. "Jak to mám vědět, Miko? Dveře jsem zajistil."

"Jen jestli."

"Ovšemže ano," vpadla do toho Moa.

"Zeptejte se strážných," řekla Anita. "Viděli mě - zamával jsem jim, když jsem zamykal."

Dovolil jsem si podotknout: "Jsem vyškolený v otvírání zámků." Povedl se mi prohnáný, lítostivý úsměv. "Už to víckrát neudělám, Miko."

O tom, že jsem zabil stevarda, nepadlo ani slovo. Děkoval jsem teď hvězdám, že nemohl promluvit. "Vícekrát to neudělám," opakoval jsem.

Miko si se sestrou vyměnili pohledy. Pak Miko příkře řekl: "Dospěl jste zřejmě k závěru, že vás nemám v úmyslu zabít, a zneužíváte toho."

"Už se to nestane." Pohlédl jsem na Mou. Upřeně mě sledovala. "Miko, nech mě s ním promluvit..." Usmála se, "Greggu Haljane, už jsme jen asi třicet tisíc kilometrů od asteroidu. Právě se pracuje na výpočtu potřebného zpomalení."

To byl hlavní důvod, proč se Miko odebral do podpalubí, kromě závady na větracím systému, kterou se záhy podařilo opravit. Zbrzdění rychlosti lodi před cílem ovšem vyžadovalo přesnou navigaci. Tihleti piráti se obávali, že jim k tomu chybí schopnosti. To bylo zřejmé. Dodalo mi to odvahy. Opravdu mě potřebovali. Nemohou mi ublížit. Kromě Mikovy prchlivé povahy mi od nich nehrozilo nebezpečí - určitě ne hned.

"Snad už byste mohl pochopit, Greggu," říkala Moa, "že máme na dosah nesmírné bohatství."

"Vím to." Vtom mě napadlo, abych dodal; "Je ale mnoha těch, mezi které se poklad bude dělit..."

Miko pochopil, co jsem se záměrně snažil naznačit. "U d'asa, tenhle chlap si snad představoval, že získá celý poklad pro sebe! Jen proto, že je navigátor!"

Moa řekla důrazně: "Greggu, nebud'te idiot. Sám to nedokážete. Grantline se nevzdá bez boje."

Dosáhl jsem svého záměru. Zdálo se, že mě považovali za člověka stejně ochotného postavit se mimo zákon jako byli oni sami. Jako by to mezi námi vytvořilo určité pouto. A bylo možné mě získat.

"Nech mě s ním o samotě," řekla Moa.

Miko souhlasil. "Ale jen na pár minut." Podával jí termomet, ale odmítla.

"Já se ho nebojím."

Miko se obrátil na mne. "Za hodinu budeme v blízkosti atmosféry planety. Převzmete řízení?"

"Ano."

Vysunul masivní bradu. Provrtával mě očima. "Jste podivný člověk, Haljane. Nevyznám se ve vás. Mluvíím teď zcela nezaujatě. Věříte, že když vám teď něco smrtelně vážně povím, taky to opravdu udělám?"

Z jeho tichých slov mě zamrazilo. Potlačil jsem úsměv,

"Ano," odvětil jsem.

"Tak tedy, řeknu vám jediné: nebudu už z vaší strany tolerovat žádné další potíže. Nehodlám se přitom ohlížet na Princeovy dobře míněné námitky, na to, že si vás Moa oblíbila, ani na to, že potřebuji vaši dovednost. Příště vás zabiju. Věříte mi?"

"Ano."

"To je všechno, co jsem vám chtěl sdělit. Zabijíte mi lidi a sestra opakuje, že vás musím ušetřit. Nejsem děcko, abych si od ženské nechal poroučet!"

Podržel mi obrovskou pěst u obličeje. "Těmito prsty vám zakroutím krk! Věříte tomu?"

"Ano," Opravdu jsem tomu věřil.

Obrátil se na podpatku. "Pokud to Moa chce zkusit, třeba se jí podaří přivést vás k rozumu. Až budeš hotová, Moo, zaveď ho do salónu. Pojd'te Princi, Hahn nás bude potřebovat." Chmurně se pousmál. "Jak se zdá, Hahn má strach, že se s tím asteroidem srazíme jako zdivočelá kometa!"

Anita ustoupila stranou, aby mu uvolnila východ. Když Mika následovala po palubě, na chvíli jsem zahlédl její stažený, bledý obličej.

Potom mi Moa zakryla výhled. Stála naproti mně.

"Zůstaňte, kde jste, Greggu." Obrátila se a zavřela dveře. "Nebojím se vás. Nebo bych měla?"

"Ne," odpověděl jsem.

Posadila se vedle mne. "Kdybyste se pokusil opustit tuto místnost, hlídka na zádi má rozkaz vás zlikvidovat."

"Nemám v úmyslu opouštět tuto místnost," odvětil jsem. "Nechci spáchat sebevraždu,"

"Měla jsem opačný dojem. Vypadá to, jako byste měl právě takové úmysly. Greggu, proč jste tak nerozumný?"

Neodpovídal jsem,

"Proč?" naléhala.

Odpověděl jsem opatrně: "O ten poklad se bude chtít podělit příliš mnoho lidí. Všichni, které máte na Planetaře, a nepochybně řada dalších ve Ferrok-Shahnu."

Odmlčel jsem se. Bude mluvit? Dokážu ji přimět, aby mi pověděla o té druhé pirátské lodi, která podle Mika čeká na Marsu?

"Ráda bych vás seznámila s našimi plány," řekla Moa.

Hleděla mi přímo do tváře. Měla pronikavé oči, ale teď byly rozzářené - odrážel se v nich jakýsi cit, který ji zaplavoval. Navenek však byla klidná.

"Tak proč mi o nich nepovíte?" otázal jsem se. "Pokud vám mám pomáhat..."

"Greggu, chci, abyste se k nám přidal. Rozumíte? Není nás mnoho. Celý podnik vedeme bratr a já. S vaší pomocí by to bylo něco jiného."

"Ta loď ve Ferrok-Shahnu..."

Mé obavy se vyplnily. Řekla: "Zdá se, že zachytila naše signály. Dean se pokoušel o spojení a Coniston ho kontroloval."

"Myslíte, že je loď na cestě?"

"Ano."

"Kde se s námi setká?"

"Na Měsíci. My tam budeme za třicet hodin. To udávají vaše vlastní výpočty. Že je to tak, Greggu?"

"Ano. Jak rychlá je ta druhá loď?"

"Poměrně dost. Během osmi dnů, možná devíti, dorazí k Měsíci."

Zdálo se, že je docela ochotná mluvit. Ve skutečnosti ani neměla zvláštní důvod něco přede mnou tajit; přirozeně se domnívala, že nebudu schopen toho, co se dozvím, nijak využít. Mé postavení se rozhodně zdálo být zoufale beznadějně.

"Posádka?" zpovídal jsem ji.

"Asi čtyřicet mužů."

"A výzbroj? Dalekonosné paprskomety?"

"Kladete velmi zvědavé otázky, Greggu."

"A proč bych neměl? Myslíte, že mě to nezajímá?" Dotkl jsem se její paže. "Moo, napadlo vás někdy, že pokud mi s Mikem budete jen trochu věřit - což nechcete - mohl bych i já mít větší zájem stát se jedním z vás?"

Výraz v její tváři mě povzbudil. "Přemýšlela jste o tom někdy? A také o zárukách, že dostanu svůj podíl na pokladu?" Nejsem jako Johnson, abych se dal najmout za půl centu zlata."

"Greggu, postarám se, abyste dostal svůj díl. Bohatství pro vás - i pro mne,"

"Napadlo mě, Moo, až zítra přistaneme na Měsíci - kde k tomu máme vybavení?"

Pobyt na Měsíci, kde chybí atmosféra, vyžaduje speciální výbavu. Carter se nikdy přede mnou nezmínil o tom, jakou výstroj má Planetara na palubě.

Moa se zasmála. "Objevili jsme skafandry i přilby - celou sbírku vhodných přístrojů. Ale nebyli jsme tak bláhoví, abychom podnikli tuto cestu a neučinili vlastní opatření. Můj bratr, Coniston i Prince - každý z nás si dal nalodit kontejnery s nákladem určeným pro Ferrok-Shan - a Rankin má zvláštní zavazadla označená jako 'divadelní potřeby'."

Nyní jsem tomu rozuměl. Piráti nastoupili na palubu Planetary s vlastní měsíční výzbrojí, kterou zamaskovali jako zboží a osobní zavazadla. Náklad se přepravoval neproclený a měli ho odbavit až celní úředníci Marsu.

"Všechno je teď na palubě. Vybalíme to, až opustíme asteroid. Jsme dobře vybaveni, Greggu."

Naklonila se ke mně. A náhle mě dlouhými štíhlými prsty uchopila za ramena.

"Greggu, podívejte se na mne!"

Pohlédl jsem jí do očí. Bylo v nich vzrušení; a její hlas náhle zněl vášnivě.

"Greggu, jednou jsem vám řekla, že dívka z Marsu vždy sleduje cíl, po kterém zatouží. Pro mne jste to vy..."

"Možná," odvětil jsem.

Chvilí bylo ticho. "Greggu, řekla jsem, že vás miluji. Nemáte mi co povědět?"

"Ne." Popravdě jsem nevěděl, jaká odpověď by byla nejvhodnější. Ale ať už vyčetla v mých očích cokoli, dohnalo ji to k zuřivosti. Její prsty, ve kterých měla sílu chlapa, se mi zabořily do masa. Pátravě se na mne zahleděla.

"Jste zamilovaný do někoho jiného, je to tak?"

Hrozně mě tím vyděsila, ale přímo tím nikoho nemyslela. Se šíravou jedovatostí se opravila: "Co ta malá Anita Princeová? Jistě jste si na ni myslel! Bylo to tak?"

"Ne."

Nedala se zmást. "Věrný její památce! Krysí obličejík, hebký hlas, jenž připomínal předení ukňourané kočky! Na to vzpomínáte, Greggu Haljane?" vysmívala se.

Nuceně jsem se zasmál. "Takový nesmysl!"

"Opravdu? Proč tedy neroztajete pod mými doteky? Je snad dívka jako já, která odvozuje svůj původ od marťanských ohněstrůjců, neschopná probudit zájem muže?"

Odmítnutá žena! V celém vesmíru nenajdete nebezpečnějšího nepřítele. Z očí jí vyšlehla neuvěřitelná nenávist.

"To ubohé stvoření! Dobře jí tak, že ji bratr zabil."

Ostře jsem odvětil: "Nebud'te vulgární, Moo!" Setřásl jsem její sevření. "Příliš si vymýšlíte. Nezapomeňte, že já jsem pozemšťan a vy dívka z Marsu."

"Je to snad důvod, proč bychom se neměli milovat?"

"Ne, ale máme odlišné instinkty. Pozemští muži se rodí jako lovci."

Usmíval jsem se. Při pomýšlení na nebezpečí, které hrozilo Anitě, jsem lehce přenesl přes srdce, že tuto Amazonku vodím za nos.

"Dejte mi čas, Moo. Přitahujete mě."

"Jste lhář!"

Řekl jsem naléhavě: "Měli byste si uvědomit, že pokud se mnou budete jednat na rovinu, mohu být při vašem podniku velmi užitečný. Čeká vás boj a já se dovedu bít."

Její nenávistný výraz začal povolovat. "Myslím, že máte pravdu, Greggu."

"A potřebujete mé navigační umění. Už teď bych měl být ve věži."

Vstal jsem. Napůl jsem očekával, že mě zastaví, ale neudělala to. Dodal jsem: "Půjdeme?"

Stoupala si vedle mne. Při její výšce byly naše obličeje ve stejné rovině.

"Věřím, že už nebudete dělat potíže, Greggu."

"Ovšemže ne. Nejsem úplně bez rozumu."

"Choval jste se tak."

"To už je za námi." Zaváhal jsem. Pak jsem dodal: "Muž ze Země se nepoddává lásce, když ho čeká práce. Tenhle poklad..."

Myslím, že ze všeho, co jsem doposud řekl, na ni tato poslední slova zapůsobila nejvíce.

Prerušila mě: "Tomu rozumím." V očích jí to doutnalo. "Až bude po všem - až budeme bohatí - přihlásím se u vás se svými nároky."

Odvrátila se ode mne. "Jste připravený?"

"Ano. Vlastně ne! Musím si vzít ten papír s posledními Halmovými výpočty."

"Prověřil jste je?"

"Ano." Zvedl jsem papír ze stolu. "Hahn je docela přesný, Moo."

"Přesto je hlupák. Bázlivý hlupák."

Zdálo se, že mezi námi vzniká jakési kamarádství. Měl jsem ho v úmyslu pěstovat.

"Vysadíme dr. Franka s ostatními cestujícími?" otázal jsem se.

"Ano."

"Ale mohl by nám být užitečný." Chtěl jsem, aby dr. Frank zůstal na palubě. Pořád jsem doufal, že se nám naskytne příležitost, abychom znovu ovládli loď.

Moa však rozhodně zavrtěla hlavou. "Bratr rozhodl, že tu nezůstane. Lépe když se dr. Franka zbavíme. Jste hotový, Greggu?"

"Ano."

Otevřela dveře. Posuňkem uklidnila strážného, který bděle vyhlížel z hlídkové věže na zádi.

"Jdeme, Greggu."

Vyšel jsem ven a následoval ji po palubě do přední části lodi, kterou teď zalévala jasná záře nedalekého asteroidu.

18. Vysazení ve vesmíru

Malý, utěšený svět. Říkal jsem si to již posledně; a napadlo mě to znovu, když jsem pozoroval asteroid, vznášející se tak blízko před naší přídí. Jevil se jako obrovský štíhlý půlměsíc a za ním, trochu stranou, plálo Slunce. Stříbrný půlměsíc, zabarvený do ruda. Z tak malé vzdálenosti se dala přehlédnout celá přivrácená strana planety. Moře připomínala šedivé záplaty. Byl to svět v malém, krásný a nedotčený, zahalený pásy oblačnosti.

"Kde je Miko?"

"V salóne, Greggu."

"Můžeme se tam stavit?"

Moa zabočila do klenutého průchodu, vedoucího do salónu. Čekal nás tam podivný výjev, plný napětí. Okamžitě jsem uviděl Anitu. Zvolila si nenápadné stanoviště v rohu místnosti. Když jsme s Moou vstoupili, sledovala nás očima, ale nepohnula se z místa. Asi třicet cestujících zde bylo natěsnáno do hloučku. Muži s vážným výrazem v pobledlých tvářích, vyděšené ženy. Někteří z cestujících vzlykali. Jedna pozemská žena - mladá vdova, která seděla se svou malou dcerkou v náručí, se přestala ovládat a hystericky se rozplakala. Holčička mě znala. Když mě teď zahlédla přicházet, v bílém saku se zlatými prýmkami přehozeném přes ramena, zřejmě si mou uniformu vysvětlila jako symbol autority. Vytrhla se matce a přiběhla ke mně.

"Pomozte nám, prosím vás. Maminka mi pláče."

Jemně jsem ji poslal zpět k matce. V té chvíli mě ale zaplavil soucit s těmi nevinnými cestujícími, kteří si neblahým řízením osudu zvolili právě tento let. Nahnaní do houfu čekají v této kabině pod dohledem banditů, kteří si nezadají s dávnými piráty, až budou vysazeni na neobydlené planetce, jež bloudí vesmírem. Uvědomil jsem si svou odpovědnost. Obrátil jsem se k Mikovi. S nedbalou elegancí se opíral o stěnu a v ruce se mu pohupoval paprskomet. Předešel mě.

"Tak co, Haljane, napravila vám trochu hlavu? Už s vámi nebudou potíže? Jděte teda do věže. Ty tam s ním zůstaň, Moo. Pošli mi sem Hahna. Kde je ten osel Coniston? Zanedlouho vstoupíme do atmosféry."

Řekl jsem: "Potíže dělat nehodlám, Miko. Ale co se týče cestujících, jak je chcete vybavit k pobytu na asteroidu?"

Chvilí překvapeně zíral. Pak se rozesmál. "Nejsem přece vrah. Posádka připravuje stravu, všechno, co můžeme postrádat. A taky náradí. Mohou si postavit přístřešek. Za pár týdnů je stejně někdo zachrání."

Přistání proběhlo bez potíží; Hahn mi rád přenechal řízení. Planetara spočívala na povrchu planetky a zástup mužů spojených řetězy vystupoval do purpurového šera tohoto malého světa. Po nich měly přijít podle Mikova rozkazu na řadu ženy a děti. Jako za starých dob, kdy piráti vylodili cestující přepadené lodi na neznámé pevnině.

V nestřežené chvíli, kdy jsem procházel mezi cestujícími, se ke mně přitočila Venza a rychle zašeptala: "Pokuste se během vystupování rozpoutat paniku." A opět mi zmizela z očí v hloučku žen.

Jediný způsob, jak jsem toho mohl dosáhnout, bylo vypnout centrální osvětlení. Sedl jsem si do řídicí kabiny, vypínač světel jsem měl na dosah ruky. Za mnou ovšem seděla Moa ve střehu a s krátkou, ostrou dýkou v ruce. Na obrazovce jsem uviděl Venzu. Už byla téměř na řadě. Musel jsem jednat rychle. Má Venza nějaký plán? A je do toho zapletený také Snap?

Rychlým pohybem ruky jsem stiskl vypínač. Planetara se ponořila do tmy. Ozval se křik, kletby.

Uslyšel jsem, jak Moa hněvivě vykřikla a vymrštila se mým směrem.

Jen taktak že mě nezasáhla nožem. Uchopil jsem ji za zápěstí a zakroutil. Odhodila nůž. Silou se mi téměř vyrovnala. Jednou rukou se mě pokoušela popadnout za hrdlo, druhou tápala kolem sebe.

Světla na palubě se náhle rozzářila. Moa nahmatala vypínač a přepnula ho.

"Greggu!"

Snažil jsem se dostat k vypínači, ale začala se mnou zápasit. Pohlédl jsem na palubu. Miko hleděl vzhůru přímo na nás, Moa zasupěla: "Greggu, přestaňte! Jestliže si všimne, co tu děláte, tak vás zabije..."

Dole se téměř nic nezměnilo. Jaký to mělo všechno smysl? Anitu jsem spatřil vedle Mika. Poslední ženy již byly na můstku.

Přestal jsem s Moou zápasit. Posadila se a lapala po dechu; pak zavolala: "Promiň, Miko, Už se to

nebude opakovat."

Miko byl bez sebe vzteky. Ale měl toho příliš na práci, než aby se zdržoval se mnou. Vyléval si zlost na těch, kdo mu byli nejbliž. Prudce strčil do poslední z žen na rampě. Náraz ji vymrštil. Její tělo, na něž působila přitažlivá síla jen několika pozemských kilogramů, opsalo ve vzduchu oblouk a dopadlo mezi drny poblíž zmítajícího se klubka mužů.

Miko se obrátil. "Jděte mi z cesty!" Rozmachem obrovité paže odhodil Anitu stranou. "Princi, krucinál, pomozte mi s těmi bednami!"

Vyplašení stevardi zvedali bedny, hranaté pancéřové kontejnery v délce dospělého muže, naplněné potravinami, náradím a dalším vybavením.

"No tak, udělejte mi konečně místo!"

Úlevou jsem vydechl. Anita se mrštně vyhnula Mikovu hněvivému výpadu. Vrhla se ke stevardům. Tři z nich drželi bednu. Vzal jim ji, na vrcholu rampy ji pozvedl. Na okamžik ji podržel nad hlavou ve svých mocných pažích, jež připomínaly šedivé sloupy. Pak ji odhodil. Bedna obloukem přeletěla paseku a zřítěla se do purpurového podrostu.

"Dejte mi další!"

Stevardi mu ji přistrčili. Mrštil břemenem jako rozhněvaný Titán. A pak znovu. Bedny se nesly vzduchem a dopadaly k zemi jedna za druhou.

"Tady máte jídlo - běžte si ho posbírat! Haljane, připravte se k odletu!"

Stejně tak se Miko zbavil i mrtvých těl Rankina, Balcha, kapitána a dalších.

Cestující už všichni vystoupili. Venku bylo šero. Snažil jsem se tam dole najít Venzu, ale marně. Rozeznal jsem postavu dr. Franka stojícího na konci řady mužů v okovech. Trosečníci v hrůze hleděli na mrtvá těla dopadající kolem nich.

"Připraven, Haljane?"

Moa mě pobídla: "Řekněte ano!"

Zakřičel jsem: "Ano!" Zdařil se Venze její záhadný plán? Zdálo se, že ne. Snap a jeho hlídač se v namodralém přítmí na můstku u rádiové kabiny rýsovali jako dvě mlčenlivé sochy.

Vylodění bylo u konce.

"Uzavřete průlezy," zavelel Miko.

Rampa se s rachotem zasunula. Okna v kupoli i východy se klouzavě uzavřely. Moa mi zasyčela do ucha:

"Je-li vám život milý, Greggu Haljane, ujměte se svých povinností!"

Venza selhala. Ať už chystala cokoli, nebylo z toho nic. Zbytek našich přátel zůstal tam dole v purpurovém lese a nic už je zpátky na loď nevrátí.

Zůstali jsme jen Snap, Anita a já.

Mechanicky jsem dal znamení k přípravě na start. Zdola ke mně dolehlo houkání sirén a v odpověď zařinčela zvonková návěští tady ve věži. Rozběhly se agregáty na úpravu vzduchu na Planetaře, začaly pracovat vyrovnávače tlaku a gravitační desky se rozestavily do vzletových kombinací.

Loď se chvěla a ševalila; do toho zazněl skřípot posledních zavíraných světlíků v kupoli. Pak se ozval Mikův rozkaz:

"Haljane, startujeme!"

Hahna jsem předtím téměř neviděl, ale podílel se na všeobecném zmatku na palubě. Coniston zůstal dole s posádkou, kterou jsem řídil svými signály. Nyní stál Hahn s Mikiem na palubě. Vyhlíželi z okna. Anita byla sama u vedlejšího průzoru.

"Odlet, Haljane!"

Měkce jsme vzlétli, přídí napřed, vlivem odpudivé síly přídových desek. Zapnul jsem hlavní elektronový motor na zádi. Jeho tah nás vyzvedl šikmo nad purpurový les.

Mýtina se propadla dolů a zmizela. Naposledy jsem letmo zahlédl stísněný hlouček vyvržených cestujících, kteří vzhlíželi k obloze. Nechávali jsme je osudu, samotné na této opuštěné planetce.

"Výborně, Greggu." Moa po mně blýskla očima. "Nechápu, co jste sledoval tím, že jste zhasl palubní světla." Zaryla mi prsty do ramene. "Řeknu bratrovi, že se to stalo omylem."

Odvětil jsem: "Ano, byl to omyl."

"Říkáte omyl? Nevím, co to bylo. Ale teď máte co dělat se mnou. Rozumíte? Povím to i bratrovi. Dejte si na mne pozor, Greggu Haljane."

Provrtávala mě očima naplněnými vzrušením. Byla to láska? Nenávist? Zášť odmítnuté ženy, směsice rozbouřených emocí...

Vyprostil jsem se z jejího sevření a už jsem si jí nevšímal. Mlčky seděla a sledovala mou horečnou činnost - kalkulaci proměnlivých hodnot gravitace, tlaků, teplot, prověřování údajů na desítkách číselníků na přístrojové desce.

Mechanická rutina. V myšlenkách jsem se vrátil k Venze; tam dolů na asteroid. Ten nevelký svět putující prostorem se mezitím pod námi smršťil ve vypouklou plošku. VENZA při své poslední neznámé hře neuspěla. Propásl jsem svou nárážku? Ať už byla má role jakákoli, teď mi připadalo, že jsem ji hůř sehrát ani nemohl.

Zakrátko se nad naši příd vyhoupl srpek Země. Dalekohledem jsem rozeznal nepatrnou Lunu, která jakoby se choulila k okraji své mateřské planety.

Nabrali jsme kurs směrem k Měsíci. Uvažoval jsem, co bude dál. Čeká nás Grantline se svým pokladem, který nemá o této pirátské lodi nejmenší tušení. Náhle se mi však do myšlenek o Grantlinovi a jeho bohatství vloudil strach o Anitu. Po pravdě řečeno, zatím jsem se předvedl jako neobratný, škobrtavý šampión, při každém pokusu odsouzený k nezdaru. Proč jsem nezařídil, aby Anita zůstala na asteroidu? Nebylo by to pro ni lepší tam, kde měla vyhlídku na záchranu společně s dr. Frankem, Venzou a ostatními?

A to jsem v té chvíli jsem ještě netušil, co se stane za několik hodin.

Jak jsem tak seděl ve věži, poslušně vyvedl loď z atmosféry asteroidu a nasměroval ji k Měsíci, projelo mi tělem divné mrazení.

19. Odhalení

"Zkuste to znovu. U všech d'asů, Snape Deane, jestli kvůli vám pohoříme, je s vámi konec!"

Miko si prohlížel aparaturu zkoumavýma očima. Jaké asi měl tento pirátský vůdce technické vědomosti o signalizačních přístrojích? Seděl jsem ztuhlý obavami a projížděl mnou chlad. Dá se Miko napálit? Byl jsem si jist, že Snap se o to pokusí.

Měsíc se rozprostíral přímo pod námi. Podle palubního grafikonu, jehož údaje zachycovaly stav před třiceti minutami, jsme se nacházeli sotva padesát tisíc kilometrů nad měsíčním povrchem. Zprvu bylo vidět jen stříbrnou úseč. Paprsky zapadajícího slunce vzplály na vrcholcích hor a rozhodily šikmé stíny po prázdných pláních Měsíce. Nyní byl zřetelně patrný celý kotouč. Země plála bledavým jasnem a její měkká, poklidná záře prosvětlovala měsíční noc.

Planetara se koupala ve stříbře. Oslnivý stříbrný svit zaplavil palubu, jež se bělela mezi temnými cákanci stínů. Zčásti jsme Měsíc obletěli a nyní jsme se k němu přibližovali od Země.

Miko strávil nějaký čas u mne ve věži. Conistona ani Hahna jsem v posledních hodinách neviděl. Trochu jsem spal; probudil jsem se osvěžený a něco jsem pojedl. Coniston s Hahnem zůstávali

neustále dole u mužstva, kde jeden či druhý z nich dohlížel na správné provádění příkazů, které jsem předával sirénou. Později mě Coniston ve věži vystřídal a odebrali jsme se s Mikem do heliografické kabiny.

"Vyznáte se ve své práci, Haljane." V Mikově hlase se ozvalo cosi jako drsné uznání. "Zatím se nezdá, že byste se mě pokoušel při navigaci napálit."

V tom měl úplnou pravdu. Zvládnout složitosti nebeské mechaniky na půlkruhové dráze při snižující se rychlosti představuje i za nejpriznivějších okolností delikátní úkol; s provizorní posádkou jsme snadno mohli upadnout do opravdu obtížné situace.

Konečně jsme viseli nad přivrácenou stranou měsíčního kotouče. Gigantická koule Země ležela vzadu za námi, Slunce stálo nad zády. Při téměř nulové rychlosti jsme se vznášeli v prostoru a Snap začal signalizovat nic netušícímu Grantlinovi.

Má práce pro tu chvíli skončila. Posadil jsem se v rádiové kabině a sledoval, co se bude dít. Moa si sedla těsně vedle mne; stále jsem cítil její pátravý pohled, takže jsem si musel dávat pozor dokonce i na výraz obličeje.

Miko pomáhal Snapovi. Přítomná byla i Anita. Pro Mika a Mou to byl ovšem zasmušilý, nerudný George Prince, věčně zahalený do tmavého smutečního pláště, skoupý na slovo; držel se vždy stranou, o čemsi přemítal a choval se trucovitě.

Zatímco se Miko se Snapem soustředěně skláněli nad natěsnanými řadami přístrojů, v místnosti na dlouhou dobu zavládlo mrtvé ticho. Takové ticho, až se mi zdálo, jako by se v něm rozléhalo bušení mého srdce. Neodvážil jsem se pohlédnout na Anitu, ani ona na mne. Snap se pokoušel vyslat signály k Zemi, nikoli k Měsíci! Hlavní mřížky měl nastavené v opačném směru. Infračervené vlny, vysílané z okna na přidi, byly v kmotočtovém pásmu, o němž jsme se Snapem předpokládali, že je Grantline nedokáže přijímat. U protější stěny, nedaleko ode mne, stál malý ultrafialový vysílač, který Snap zdánlivě ignoroval. Jeho jemného bzučení a chvění jeho zrcátka si zatím nikdo nevšiml.

Zachytí ho některá pozemská stanice? Snažně jsem si to přál. Měli jsme tu miniaturní zrcátko, které mohlo přinést odpověď.

Dokáže nás některý z pozemských teleskopů zaměřit? Pochyboval jsem o tom. Rozeznat nepatrný bod představující trup Planetary bude nad jejich rozlišovací schopnosti.

Dlouhá chvíle ticha, přerušovaného jen jemným sykotem a šelestem Snapových přístrojů.

"Mám zkusit snímkování, Miko?"

"Ano."

Pomohl jsem mu s obsluhou spektrografu. Na všech úrovních zvětšení nám snímky ukazovaly jen zjizvený a rozrytý měsíční povrch. Pracovali jsme hodinu. Nikde nic. Pod námi se prostírala chmurná a mrazivá měsíční noc. Na Apenninách ulpěl odlesk pohasínajícího slunce. Poblíž jižního pólu zel Tycho, obklopený paprskovitými rýhami, jako hrozivý temný chřtán.

Miko se sklonil nad fotografickou deskou. "Není tady něco? Vidíte?"

Anomálie mezi hrozivými rozervanými útesy Tychona? Vypadalo to tak. Pak jsme ale změnili názor.

Uplynula další hodina. Ze Země žádný signál nepřicházel. Nic nenasvědčovalo tomu, že by někdo Snapovo volání zachytil. Náhle si to Miko namířil přes kabinu ke mně. Ztuhl jsem a zamrazilo mě; Moa změnila polohu a střehla každý můj pohyb. Miko se ale o mne nezajímal. Úderem sevřené pěsti řinčivě srazil ultrafialový vysílač kovový rošt u mých nohou.

"Tohle nebudeme potřebovat, ať už je to cokoli!"

Promnul si klouby v místě, kde ho popálily ultrafialové paprsky, a obrátil se hrozivě na Snapa:

"Kde máte indikátor paprsků gama? Pokud je poklad odkrytý..."

Mart'an toho zřejmě věděl mnohem více, než jsme čekali. Zazubil se cynicky na Anitu. "Jestliže je ruda na této hemisféře, měli bychom zachytit paprsky gama, nemyslíte, Princi? Nebo je Grantline tak opatrný, že si opatřil stínění?"

Anita opatrně, hrdelním hlasem odpověděla, líně protahujíc slova: "Když jsme tudy prolétali naposledy, byly paprsky gama zřetelně patrné."

"Vy to musíte vědět," ušklíbl se Miko. "Jako špicl jste expert, Princi, to vám musím přiznat. No tak, Deane, zkuste něco jiného. Přisámbůh, pokud se vám Grantline neozve, budu si myslet, že za to můžete vy - začínám ztrácet trpělivost. Neměli bychom sestoupit níž, Haljane?"

"Myslím, že to nepomůže."

Přikývl. "Asi ne. Má loď vůči Měsíci nulovou rychlost?"

"Ano." Viseli jsme v prostoru téměř nehybně. "Pokud si přejete zahájit sestup, mohu dát znamení do stroje. Ale potřebujeme už teď na povrch zvolit cílovou oblast."

"Máte pravdu, Haljane." Chvilí přemýšlel. "Pronikne paprsek zet stěnami tamtěch kráterů? Například Tychona, z toho úhlu?"

"Asi ano," souhlasil Snap. "Myslíte, že by mohli být na vnitřní severní straně Tychona?"

"Mohou být kdekoli," řekl úsečně Miko.

"Co byste tedy řekl tomu," nedal se odbýt Snap, "kdybychom navedli Planetaru nad jižní pól? Odtud bude výhled na Tycho..."

"A ztratíme přitom dalšího čtvrt dne," jízlivě opáčil Miko. "Jen zapněte paprsek zet. Pomozte mu se zapojením, Haljane."

Přistoupil jsem k objektivu spektrografu. Zdálo se, že Snap nějak podivně váhá. Bylo to proto, že věděl, že se Grantlinův tábor skrývá na vnitřní straně severní stěny obrovitého prstence Tychona? Vypadalo to tak. Snap však vrhl záhadný pohled na Anitu. Ona si toho nevšimla, já ano. Ale nerozuměl jsem mu.

Ta má prokletá tupá neschopnost! Kdybych jen pochopil jeho varování!

"Do toho!" velel Miko. "Chci dvacet snímků s paprskem zet. Rovnou vám říkám, že pročešeme povrch kousek po kousku, i kdybychom tu měli zůstat do té doby, než se k nám připojí naše loď z Ferrok-Shahnu!"

Mart'anští piráti se blížili. Miko na své signály dostal odpověď. Během deseti dnů zde bude další pirátská loď s posilami a dostatečnou výzbrojí.

Snap mi pomáhal zapojit aparaturu vyvíjející paprsky zet. Protože se Moa stále držela v naší těsné blízkosti, neodvážil se mě oslovit ani šeptem. Dobře jsme věděli, že Miko, i když byl samý úsměv, si teď od nás nenechá nic líbit. Byl po zuby ozbrojený a Moa zrovna tak.

Teprve teď si vybavuji, že Snap se několikrát pokoušel varovat mě dotekem. Kéž bych to byl jen pochopil!

Konečně byla aparatura zapojena. Tlumený popelavý proud paprsků zet probleskl mezi hranoly a smísl se s měsíčním světlem, jež pronikalo hlavním objektivem, Postavil jsem se ke spoušti uzávěrky.

"Jednotnou délku osvit, Snape?"

"Ano."

Sledoval jsem nejasné zrcadlem paprsků zet - jako by vedle mne vyrůstal šedivý chrámový sloup, přetínající radiovou kabinu a dopadající na protější stěnu. V místě dopadu, kde záření zet nezřetelně pronikalo pancéřováním místnosti, to byl pohled na hranici neskutečna.

Otázal jsem se: "Mám udělat snímek?"

Snap přikývl. Expozici jsem ale už nedokončil. Na Moino zvolání jsme se všichni obrátili. Zrcátka pro záznam paprsků gama se zachvívala. Grantline odpovídal na naše signály! Pomocí výkonnějšího přijímacího zařízení, o němž Snap nepředpokládal, že by ho Grantline mohl použít, expedice zachytila slabé paprsky zet, které jsme vysílali jen na oklamání Mika. V táboře poznali Planetaru a uvolnili stínící štíty, jež obklopovaly rádiovou rudu. O přítomnosti paprsků gama nemohlo být pochyb!

Bezprostředně nato následovala zpráva od Grantlina. Bezelstněji vyslal v otevřeném kódu a ne v tajné soustavě, kterou si dohodl se Snapem. Mohl jsem text přímo odečítat z kmitajícího zrcátka, ale Miko též.

Miko vítězoslavně zprávu nahlas dekodoval:

"Mile překvapení vaším návratem. Proveďte sestup uprostřed severní hemisféry, v oblasti kráteru Archimedes, asi 80 km od Apennin."

Zpráva skončila. Její důležitost ale jako by náhle ustoupila do pozadí. Miko stál uprostřed rádiové kabiny a triumfálně sledoval světelný indikátor. Jeho paprsek poskakoval po stupnici, kterou měla shodou okolností Anita téměř nad hlavou. Spatřil jsem, jak se Mikův výraz začíná měnit. V jeho pohledu se odrazilo překvapení, úžas.

"Jakže!"

Zalpal po dechu. Chvíli zíral. Na okamžik civěl téměř přihloupě. Pak před mýma hrůzou fascinovanými očima přes jeho hrubý šedivý obličej přelétl záblesk porozumění. Zaslechl jsem, jak se Snap polekaně nadechl. Pohnul se ke spektrografu.

Miko ale přiskočil a odhodil ho stranou. "Už ať jste pryč! Moo, pohlídej ho! Ani hnout, Haljane!"

Potom Miko znovu zůstal hledět. Teď jsem viděl, že se dívá na Anitu.

"Copak, Georgi Princi? Vypadáte nějak podivně!"

Anita se nepohnula. Byla ochromená hrůzou. Tiskla se ke stěně a choulila se do pláště. Znovu zazněl Mikův ironický hlas:

"Opravdu vypadáte divně, Princi!" Postoupil o krok. Tvářil se výhružně, ale byl klidný. Jeho klid budil děs. Byl v něm rozmysl. A také škodolibost - jako když si obrovská šedá příšera v lidské podobě zahrává s uvězněným ptáčetem, jež není schopné pohybu.

"Jen si kousek postupte, Princi. Ať si na vás lépe posvítíme."

Anita byla prostovlasá. Její bledá tvář v sobě měla cosi hamletovského. Dobrotivý Bože, šedivý odraz pronikavého záření zet jí teď dopadal přímo do obličeje!

Miko udělal další krok. Upřeně zíral. Zazubil se. "Jak úžasné, Georgi Princi! Stěží tomu mohu uvěřit!"

Moa byla ozbrojena elektronovým paprskometem. Přes veškeré ohromení ani na okamžik nespouštěla mne ani Snapa z očí.

"Zpátky! Žádný z vás se ani nepohne!" zasyčela na nás.

Miko se vrhl k Anitě jako obrovitý šedý leopard na svou kořist.

"Dolů s tím pláštěm, Princi!"

Zůstal jsem ochromený a zmrtvělý. Konečně se mi rozsvítilo. Slabý odlesk záření zet náhodou dopadl Anitě na tvář. Prostoupil tkáněmi a jemným světélkováním prozradil posazení čelisti. Odmaskoval Glutzovo voskové umění.

"To je ale překvapení, Georgi. Ať už je ten plášť dole!"

Uchopil ji za zápěstí a vlekl ji kupředu, mimo světelný kužel paprsků zet, do plného svitu Měsíce. Zároveň z ní strhl plášť. Jemné křivky dívčí postavy nebylo možné přehlédnout!

Celá Mikova chladná vítězoslava se při tom pohledu rozplynula.

"Jakže, Anita!"

Zaslechl jsem, jak Moa mumlá: "Takhle je to tedy!" Šlehla po nás jedovatým pohledem, ode mne k Anitě a zpět. "Takhle je to."

"Jste to vy, Anito?"

Miko ji mocnými pažemi zvedl do náručí, jako by to bylo dítě. "Přece jsem vás dostal zpět; vstala jste pro mne z mrtvých!"

"Greggu!" Snapovo varování a jeho stisk na mém rameni mi zčásti vrátily rozvahu. Napjal jsem se ke skoku. Pak jsem celý roztřesený zůstal stát, zatímco Moa mi šermovala zbraní před obličejem. Mřížky se znovu rozkmitaly další depeší od Grantlina. Ale nikdo jí nevěnoval pozornost.

U předního okna v ostrém měsíčním světle Miko objímal Anitu. Jeho mohutné tlapy ji vítězně laskaly majetnickými doteky.

"Má malá Anito, už vás mám zase u sebe."

20. Grantlinův tábor

Na Zemi září Luna konejšivě a její svit opřádá úsměvy milenců romantikou. Mrazivá realita lunární noci se však vymyká lidskému chápání. Mrazivá a temně mlčenlivá. Chmurně bezútěšná. Vzbuzující úctu. Velkolepá. Její ponurá velkolepost dokáže nahnat nepředstavitelnou hrůzu i tomu nejneohroženějšímu lidskému pozorovateli.

A lidé zde nyní byli. Této noci, na této rozryté planině mezi horami a Archimедem, se jeden kráter odlišoval od miliónu sobě podobných díky přítomnosti lidských bytostí. Grantlinův tábor! Krčil se v nejhlubších purpurových stínech u stěny mísovité prohlubně, jámy přibližně kruhového půdorysu o průměru zhruba tři kilometry u horního sesuvného okraje. Matný přísvit prozrazoval přítomnost živých vetřelců. Modrá záře Morrellových trubkových svítidel pod glassitovým příkrovem.

Grantlinův tábor se nacházel asi v polovině strmé vnitřní stěny nevelkého kráteru. Nerovné, skalisky poseté dno se prostíralo v hloubce sto padesáti metrů pod táborem. Na jeho zadní straně pokračoval rozeklaný sráz dalších sto padesát metrů k hornímu okraji. Uprostřed skalní stěny vystupovala široká, rovná římsa a na ní Grantline vybudoval skupinu přístřešků krytých báněmi z glassitu.

Množství vzduchu na povrchu Měsíce je mizivé - představuje sotva pětitisícinu atmosférického tlaku u hladiny moře na Zemi. Uvnitř glassitových úkrytů však bylo nutno udržovat normální pozemský tlak. To vyžadovalo dvojité stěny s tuhou výztuží, schopné odolávat obrovskému tlaku vzduchu. Bylo zapotřebí obrovského množství technického vybavení, jehož náklad Grantlinovu nevelkou loď zatížil na hranici nosnosti. Byly zde veškeré mechanismy běžné v kosmickém plavidle - zařízení na chemickou úpravu vzduchu, na jeho výměnu, vyrovnávače tlaku, dýchací přístroje, osvětlovací a topné regulační systémy.

Podél předního okraje skalní římsy se táhla hlavní Grantlinova budova. Byla nízká, s obdélníkovým půdorysem. V ní se nacházely obytné místnosti, společná jídelna a kuchyně. Za ní, o patnáct metrů dál, stála podobná, ale poněkud menší konstrukce, připojená úzkým glassitovým tunelem. Zde byla kontrolní stanoviště naplněná bzukotem a chvěním složitých ústrojí. Dále telegrafní místnost a moderní elektronový dalekohled, zastřešený kupolí jako pozemská observatoř.

Podél průchozího spojovacího tunelu se mezi technickou sekcí a hlavní budovou jako šediví hadi na šedé pórovité měsíční hornině táhly kabely osvětlení, vzduchové hadice a pletence vodičů k nejrůznějším přístrojům.

Třetí stavení vypadalo jako přístavek opřený o stěnu útesu. Tvořila je šikmá stěna z glassitu patnáct metrů vysoká a šedesát metrů dlouhá. Pod ní se Grantlinovy vrtačky po řadu měsíců zakusovaly do

útesu. Do nitra skály i do hloubky se táhly výztuží zpevněné tunely, které sledovaly žílu radioaktivní horniny.

Nyní již práce skončily. Vrtačky byly demontovány a odklizeny. Důlní zařízení leželo bez ladu nakupeno u kraje útesu. Radioaktivní ruda byla upravena na dostatečnou koncentraci. Celé to bohatství se kupilo na dvacetimetrové haldě pod glassitovým přístřeškem, přikryté drátěnou klecí a chráněné stínící bariérou, aby unikající paprsky gama neprozradily jeho přítomnost.

V přístřešku s rudou byla tma, v dalších dvou se svítilo. Kolem tábora a podél okraje kamenné terasy byla v pravidelných rozstupech rozmístěna světla. Ke stěně útesu se nejistě přimykalo visuté schodiště s nevelkými odpočívadly po každých šesti metrech. Sestupovalo až na dno kráteru do hloubky sto padesáti metrů: za táborem se zase šplhalo po rozervaném srázu až k hornímu okraji, kde byla umístěna malá pozorovací plošina.

Tak tedy vypadal Grantlinův tábor počátkem této měsíční noci, kdy přilétala Planetara s piráty na palubě, aniž o tom měli Grantline a jeho dvacet mužů sebemenší tušení. Noc pokračovala snad z jedné šestiny. Země v první čtvrti se vznášela nad kráterem jako obrovitý, měkce zářící měsíc.

Podle táborového rozvrhu, který Grantline dodržoval, byl časný večer, Čas mezi večerí a večerkou. Jak ukazoval jeho chronometr, bylo právě devět hodin pozemského východoamerického času. Johnny Grantline a spolu s ním asi tucet mužů porůznu rozesazených ve společenské místnosti hlavní budovy se právě pokoušelo krátit si hodiny vynucené samoty.

"Všechno jako obvykle. Tenhle ten prokletý Měsíc! Až se vrátím domů - pokud se vůbec vrátím..."

"Jen se vypovídejte, Wilksi. Budete utrácet svůj podíl zlatých kupónů a blahorečit šťastné konstelaci hvězd, že jste dostal takovou příležitost."

"Jen ho nechte! Wilksi. pojďte si s námi zahrát. Hrát ve třech za nic nestojí."

Muž, který se právě vrátil z hlídky venku, nedbale odhodil syčící přilbu na podlahu a uvolnil si skafandr. No tak, pomozte mi z toho. Hrát nebudu. Když není nic v sázce, tak mě ta vaše zatracená hra nebaví!"

"Rozkaz je rozkaz"

Johnny Grantline, který si v rohu místnosti četl, po mluvčím vrhl ostrý pohled a vyvolal tím všeobecný smích.

"Velitelův rozkaz zní jasně: hazardní hra o zlaté kupóny není dovolena."

"Zahrajte si, Wilksi." pokojně řekl Grantline. "Všichni víme, že je peklo nemít nic na práci."

"Dostal zemský úpal," smál se další z mužů. "Veliteli, varoval jsem vás, abyste Wilkse nepouštěl v noci ven."

Byla to parta drsných, ale dobrosrdečných chlapů. Jejich veselí a odvaha byly však naleptány dlouhodobou nečinností a stísnujícím prostředím.

Když důlní práce skončily, mezi Grantlinovými druhy rostla podrážděnost. A snad proto, že lidská mysl je velká neznámá, která se dá těžko pochopit, padla na tyto muže nejasná předtucha hroící pohromy. Johnny Grantline ji rovněž pociťoval. Když tak seděl v rohu místnosti a sledoval hráče, jak se pokoušejí přemluvit Wilkse k partii plagetu, zrovna o tom přemýšlel a zjistil, že se v něm zahnízdila velice silně. Bezdůvodná, neblahá deprese! Nepočítáme-li nehodu, k níž došlo ve chvíli, kdy dosáhli tohoto kráteru, a která vyřadila jejich kosmickou loď, expedice probíhala úspěšně. Díky přístrojům a informacím získaným od předchozích průzkumníků se podařilo objevit rudnou žílu za necelý měsíc.

Žíla teď byla vyčerpaná; zůstalo tu však vytěžené, bohatství. Nezbyvalo nic jiného než čekat na Planetaru. Muži o tom právě hovořili.

"Teď by měla být tak v půli cesty do Ferrok-Shahnu. Kdy myslíte, že by se sem mohla vrátit a dát znamení?"

Za dvacet dní. Dejme jí ještě pět dnů na cestu k Marsu a dalších pět na pobyt v přístavu. To je dohromady deset. Dejte na mne, do tří týdnů zachytíme její signály."

"Tři týdny! Nevadily by mi tři týdny, kdyby slunce vycházelo a zapadalo tak, jaká má. Tenhle ten prokletý Měsíc! Chtěl jste říci, Williamsi, do příštího světla."

"Cože? On vynalézá lunární jazyk! Ještě chvíli tady budete žít, člověče, a stane se z vás Měsíčan."

Olaf Svenson, plavovlasý pořizek od skandinávských fjordů, si přisedl ke Grantlinovi.

"Já myslet, oni dlouho neměli co dělat, pane velitel. Kdyby ten rudný šílá ještě chvíli vydržet..."

"Tři týdny už není tak dlouhá doba, Ole."

"Ne. Snad ne."

Na opačném konci místnosti kdosi říkal: "Kdyby Kometa nehavarovala, ať se propadnu, jestli bych nepožádal velitele, aby některým z nás dovolil vrátit se s ní na Zemi. Zbytečnou výstroj bychom tu mohli nechat."

"Nežvaňte, Billy. Je na kusy."

Během pátrání po rudě malá Kometa, křižující nad povrchem, ztroskotala zrovna ve chvíli, kdy objevila ložisko. Nyní ležela na dně kráteru s předkem rozdrčeným o vyčnívající zahrocené skalisko. Zcela zničená, bez naděje na opravu. Nebýt předem ujednané dohody s Planetarou, zůstala by Grantlinova skupina na Měsíci bez pomoci. Přestože nikdo nepochyboval o tom, že Planetara bezpečně přistane, již samotné vědomí bezmoci přispívalo k všeobecné sklíčenosti. Byli úplně odříznuti v cizím prostředí a neměli prakticky možnost záchrany. Jejich signalizačním zařízením chyběl potřebný výkon, aby dosáhla na Zemi. Grantlinovy palivové články byly vyčerpané. Nemohl si dovolit vysílat signály na všechny strany a ohrozit tak zásoby energie nezbytné k provozu tábora pro případ, že by se Planetara opozdila.

Po pravdě řečeno, Grantline věnoval veškerou pozornost vybavení, s jehož pomocí chtěl objevit a nashromáždit rudné bohatství. Bezpečnost výpravy přitom nezbytné ustoupila do pozadí.

Svenson to právě připomínal.

"Všichni jste s tím souhlasili," krátce namítl Johnny. "Každý, kdo je tady, hlasoval pro to, abychom objevu rádia podřídili všechno ostatní."

Byl to dynamický chlapík, tenhle Grantline, Občas trochu nedůtklivý, ale vždy spravedlivý a dokonalá vůdčí osobnost. Nevelkým vzrůstem poněkud připomínal Snapa; měl však proti němu podsaditější postavu. Z hladce vyholeného obličej s hranatou čelistí hleděl pár bystrých očí a na hlavě mu seděla rozčuchaná kštice hnědých vlasů. Bylo mu třicet pět let, i když rozhodným vystupováním a klidnou převahou, jež mu zněla v hlase, budil dojem, že je starší. Teď právě vstal a přehlížel modravě osvětlenou místnost s nízko posazeným stropem z glassitu. Měl nohy do O; při chůzi se pohupoval a prkenným držením těla připomínal někdejšího námořního kapitána na palubě kymácející se lodi. Byl na něj kuriózní pohled! Měl na sobě silnou flanelovou košili a kalhoty, na botách těžká závaží a kolem pasu naditý, kovem obtěžený opasek.

Zazubil se na Svensona. "Až si poklad rozdělíme, budou všichni spokojení, Ole."

Grantline odhadoval, že výtěžek odpovídá asi devadesáti miliónům ve zlatě. V surovém stavu, tak jak byla, měla ruda hodnotu sto deseti miliónů; dvacet miliónů připadne Federálním rafinériím za to, že ji upraví na standardní čistotu komerčního rádia. Zbývalo devadesát miliónů, z nichž bylo třeba odečíst pouze půl druhého miliónu na náklady výpravy a další milión jako podíl společnosti, jež vlastnila Planetaru. V sázce toho tedy bylo pozhnaně.

Grantline houpavým krokem přešel na druhý konec místnosti.

"Hlavu vzhůru, chlapi! Kdo tu vyhrává? To vám povídám, mládenci.."

Přerušil ho bzučák audiofonu. Volala služba z telegrafní místnosti ze sousední budovy.

Grantline s cvaknutím přepnul na příjem. V místnosti nastalo ticho. Nebylo obvyklé, aby někdo volal - v táboře se zpravidla nic nedělo.

Hlas služby se rozlehl po klubovně.

"Zachytil jsem signály. Jsou málo zřetelné. Můžete sem přijít, veliteli?"

Signály!

Grantline neměl ve zvyku vynucovat zbytečnou disciplínu. Proto nic nenamítal, když se všichni členové posádky vrhli ke spojovacím průchodům. Nahrnuli se do telegrafní místnosti, kde se operátor napjatě skláněl nad přijímací aparaturou.

Radista vzhlédl a setkal se s Grantlinovým pohledem.

"Vyjel jsem to na nejvyšší intenzitu, veliteli. Měli bychom udržet spojení - nesmí nám zmizet."

"Nízký kmitočet, Petře?"

"Ano. Slabé infračervené záření. Snažím se ho zesílit, ale znamená to značnou spotřebu energie." Operátor se zatvářil omluvně.

"Jen do toho," krátce ho povzbudil Grantline.

"Před chvílí jsem zachytil jakési zákmity. Myslím, že to je Planetara."

"Planetara!" Natěsnaný hlouček mužů to jednohlasně zopakoval. Jak to mohla být Planetara?

Ale byla to ona. Za okamžik se volací znak ohlásil zcela zřetelně. Bezpochyby vysílala Planetara, která se odklonila od kursu na Ferrok-Shan a vrací se zpět.

"Jak je daleko, Petře?"

Spojař pohlédl na ručičky indikátorů. "Blízko!" Infrasingály jsou velmi slabé. Ale loď je nablízku. Možná tak kolem padesáti tisíc kilometrů. Hlásí se Snap Dean."

Planetara téměř na dosah, ve vzdálenosti padesáti tisíc kilometrů! V místnosti zavládlo radostné vzrušení. Vždyť návrat Planetary všichni tak dlouho dychtivě očekávali!

Vzrušení se přeneslo i na Grantlina. Neměl ve zvyku jednat ukvapeně; teď však si ani nepřipustil pochybnost o tom, že Planetara přilétá předčasně díky nepředvídaným, ale příznivým okolnostem, a provedl notnou neopatrnost.

"Vypněte stínění ve skladišti rudy."

Ochotný dobrovolník odběhl do přístěnku.

"Můžete vysílat, Petře?" zjišťoval Grantline.

"Ano, ale vyžádá si to víc energie."

"Máte ji mít."

Johnny nadiktoval zprávu o poloze tábora. V rozrušení neprozřetelně ignoroval tajný kód.

Uplynul nějaký čas. Muži natěsnaní v telegrafní místnosti mlčky napjatě **vyčkávali**. Pak Grantline zkusil teleskop. Pod vlivem prudkého poklesu napětí v přetížených rozvodech pohasla světla a částečně vypověděl Erentzův izolační systém, takže do místnosti zavanul vražedný chlad.

Službu najednou cosi znepokojilo. "Hrozí vydutí stěn, veliteli. Vnitřní tlak..."

"Musíme to riskovat."

Zachytili obraz Planetary! Z teleskopu byl přenášen na obrazovku, kde se zřetelně promítl výřez hvězdné oblohy s drobnou skvrnkou ve tvaru doutníku. Obraz byl natolik jasný, že nemohlo jít o omyl. Planetara! Vznášela se nad Měsícem, téměř přímo v nadhlavníku, a stupnice výškoměru udávala vzdálenost necelých padesáti tisíc kilometrů.

Muži v ohromeném tichu přihlíželi. Planetara se blíží...

Ale ručička výškoměru se nehýbala. Planetara bez hnutí visela v prostoru.

Shromáždění náhle zalapalo po dechu. Pobledlí muži nepohnutě sledovali obraz Planetary. A také ručičku výškoměru. Dala se do pohybu. Planetara klesala. Ale nebyl to obyčejný sestup.

Lod' bylo vidět naprosto zřetelně. Příd' se vzepjala vzhůru, poté se propadla. V následujícím okamžiku se opět zhoupla do výše. Lod' se téměř překotila. Vyrovnala se. Pak se znovu opile rozkymácela.

Diváci ohromením nebyli schopni slova. Obraz Planetary se každým okamžikem hrozivě zvětšoval. Zazmítala se, nato se zcela převrátila a zvolna začala rotoval podél příčné osy.

Planetara se vymkla kontrole a padá!

21. Ztroskotání Planetary

Stáli jsme se Snapem v rádiové kabině Planetary a Moa na nás mířila paprskometem. Miko svíral Anitu. Vítězně. Vlastnicky. Když se začala vzpírat, přemohl tohoto podivného mart'anského obra nával vlídnosti. Možná ji opravdu miloval.

"Anito, nebojte se mě," Podržel si ji dále od svého těla. "Nechci vám ublížit. Chci získat vaši lásku." Do jeho slov se vloudila hořkost. "A já si myslel, že jsem vás zabil! Zatím to byl váš bratr."

Napůl se obrátil. Uvědomoval jsem si, že jeho bdělost ani na okamžik neochabla. "Nepouštěj je, Moo, nedovol jim žádné hlouposti. Tak vy jste se přestrojila, Anito, abyste mě mohla špehovat? To od vás nebylo hezké." Začínal být ironický.

Anita nepromluvila. Křečovitě se od Mika odtahovala. Mým směrem vrhla pouze jediný pohled. Jaká příšerná hra osudu způsobila tuto katastrofu!

Závěrečné části Grantlinovy depeše si nikdo z nás nevšiml. Napětí mezi námi nepolevovalo.

Další zpráva nepřicházela. Miko nějaký čas vyčkával. Svíral Anitu v ohbí své obrovité paže.

"Jen klid, ptáčátko. Nebojte se mě. Čeká mě práce, Anito - toto je naše velké dobrodružství. Oba budeme bohatí. Veškerý přepych, který skýtají tři světy, bude náš, až tohle skončí. Dávej pozor, Moo. Tenhleten Haljan nemá špetku rozumu."

Měl plné právo takto hovořit. S trochou důvtipu bych nemohl připustit, aby nás něco takového postihlo! Moa do mne rýpla ústím své zbraně. Její hlas na mne zasyčel s veškerou jedovatostí, jaké je schopen vydrážďený plaz. "Tak takovou hru jste hrál, Greggu Haljane! A já byla tak nestoudná, že jsem vám vyznala lásku!"

Snap mi zamumlal do ucha: "Nehýbej se, Greggu! Na ničem jí nezáleží."

Zaslechla to. Prudce se k němu obrátila. "Zdá se, že jsme ztratili George Prince. Nějak už to bez jeho znalosti rud přežijeme. Ale vás, Deane, i tady Haljana čeká stejný konec, pokud s vámi budou potíže, to si pište."

Miko vyzařoval škodolibou radost. "Ještě s jejich zabíjením počkej, Moo. Jak to říkal Grantline? Poblíž kráteru Archimedes? Dejte znamení k sestupu, Haljane! Přistaneme."

Zavolal do věže. Tlumočil Conistonovi Grantlinovu depeši a audiofonem její obsah sdělil do podpalubí Hahnovi. Zpráva se rozšířila po lodi. Bandité triumfovali.

Převzal jsem velení. Vedle mne se posadil Miko, který stále držel Anitu, jako by to bylo dítě.

Dal jsem do strojovny znamení k přestavení gravitačních desek. Během několika sekund se mi zdola měla ozvat odpověď. Nic se však nestalo. Miko se na mne zadíval se zdviženým obočím.

"Zazvoňte znovu, Haljane."

Opakoval jsem signál. Žádná odpověď. Ticho bylo hrozné. Věstilo katastrofu.

Miko zamumlal: "Ten prokletý Hahn. Ještě jednou!"

Vyslal jsem naléhavou výzvu k pohotovosti.

Nikdo neodpovídal. Uplynula sekunda, pak druhá. Poté jsme všichni ve věži prožili šok. Zůstali jsme jako opaření. Znenadání se totiž zdola ozval sykot. Rozlehl se ve věži; vycházel z ovládacího stanoviště. Sykot vzduchových ventilů přerušovacího mechanismu v podpalubí. Ventily se otvíraly, gravitační desky se samovolně přestavovaly do neutrální polohy a odpojovaly se.

Chvilí trvalo zděšené ticho. Možná, že Miko pochopil dosah toho, co se přihodilo. Snap a já jsme to věděli určitě. Uchopil jsem nouzový ovladač stavěcího zařízení, který jsem měl umístěný nad hlavou. Tlačítko nereagovalo! Desky zůstaly zaseknuté v neutrálu. Do této polohy bývaly nastaveny pouze pro pobyt v přístavu! Jejich přerušovací mechanismy pro nás byly životně důležité.

Vyskočil jsem z křesla. "Máme zařazený neutrální!"

Jestliže Miko zatím plně nechápal, teď porozuměl. Planetara sebou trhla a měsíční kotouč se dal do pohybu. Nebeská klenba se zvolna rozhoupala.

Miko ze sebe vychrlil hrubou kletbu. "Haljane, co to má znamenat?"

Postavil se; ani na okamžik přitom nepouštěl Anitu. Nezbyvalo však nic, co by mohl v této kritické situaci podniknout. "Haljane... co..."

Obloha zavířila v táhlém střemhlavém pádu. Měsíc se náhle ocitl nad námi. Opsal závratný oblouk. Chvilí byl v nadhlavníku, pak nám prolétl zádí, zhoupal se pod námi a opět se objevil nad přídělí,

Planetara se překlopila. Postavila se na špičce a začala rotovat podél své příčné osy.

Myslím, že chvilí jsme všichni ve věži pouze stáli a křečovitě se drželi. Za okny se míhaly měsíční kotouč, Země, Slunce i všechny hvězdy. Šla z toho hlava kolem. Planetara jako by se prudce nakláněla a propadala. Ale byl to jen optický klam. Upřeně jsem se zadíval pod nohy. Hned se zdálo, že se věž ustáluje.

Pak jsem opět vzhlédl. Znovu ten hrůzný střemhlavý pád celé oblohy! Měsíc, který kolem nás prokmitával, jako by se začal zvětšovat. Padáme! Loď se vymkla kontrole a měsíční gravitace ji stahuje dolů.

"Ten zlořečený Hahn..." Miko, zaskočený nedostatkem vědomostí o řízení lodi, byl úplně popletený.

Uplynul jen okamžik. Dojem, že měsíční kotouč narůstá, vznikl pouze v mé zjitřené představivosti. Tak hluboko jsme se zatím ještě nepropadli.

Přesto jsme ale padali. Pokud se mi nepodaří něco podniknout, roztrháme se o povrch Měsíce.

To by znamenalo, že zde ve věži Planetary Anita přijde o život. A že pro nás všechno skončí.

Začal jsem jednat. Zasípěl jsem: "Miko, vy zůstaňte zde! Řízení je ochromené! Buďte tady a dejte pozor na Anitu."

Ignoroval jsem zbraň, kterou Moa stále mechanicky svírala v ruce. Snap ji odstrčil.

"Posaďte se! Nechte nás jednat! Nechápete, že padáme?"

V tomto smrtelném nebezpečí jsme si náhle byli všichni rovni. Zmizeli zajatci a vězňové. Pro tuto chvíli zmizeli i piráti. Stejně jako úvahy o Grantlinově pokladu. Zůstali jen lidé polapení do pastí! Rozdíl mezi námi setřel společný pud sebezáchovy. Společně jsme tady uvízli, společně bojujeme o život.

Miko se udýchaně otázel: "Dokážete... pád zastavit? Co se vlastně stalo?"

"Nevím. Pokusím se."

Nehýbal jsem se z místa. Ten krouživý, závrat' působící vír! Z mřížky audiofonu se ozval Conistonův hlas.

"Poslyšte, Haljane, něco není v pořádku! Hahn neodpovídá."

Pozorovatel v přední věži se jako klíště držel okna. Na palubu pod námi vyšel jeden z členů posádky, chvíli se potácel, pak vykřikl, obrátil se a kamsi odvrávoral. Z dolních koridorů nám mřížky přenášely dusot spěšných kroků. Po celé lodi se mezi mužstvem šířila panika. V podpalubí nastal chaos.

Znovu jsem zatáhl za nouzový spínač. Žádná odezva...

Ale dole v podpalubí ještě bylo ruční ovládání.

"Snape, musíme jít dolů. Chybí nám spojení."

"Pojďme."

Z mřížky se ozval Conistonův výkřik. "Hahn je mrtvý, řízení je poškozené! Hahn nežije!"

Nečekali jsme, až domluví. Křikl jsem: "Miko, neopouštějte Anitu! Jdeme, Snape!"

Křečovitě jsme se přidržovali žebříků. Snap mě následoval. "Opatrně, Greggu! Dobrotivý Bože!"

Zase ten závratný vír! Snažil jsem se nedívat. Paluba pode mnou tvořila rozmazaný kaleidoskop skotačících skvrn měsíčního světla a stínů.

Dosáhli jsme paluby. Kolébavě, potácivě jsme se rozeběhli.

Připadalo mi, jako by nás z věže provázel Anitin hlas. "Dejte na sebe pozor!"

Uvnitř lodi se naše smysly ustálily. Uzavřel se nám výhled na rotující, rozkymácenou oblohu, takže jen výkřiky a dupání panikou zachvácené posádky naznačovaly, že něco není v pořádku.

Zabočili jsme do svažitého koridoru. Proti nám vyběhl jeden člen posádky, bledý jako stěna.

"Co se děje? Haljane, co se stalo?"

"Padáme!" Uchopil jsem ho za rameno. "Musíme dolů."

Pojďte s námi!"

Prudce se mi vyškubl. "Říkáte, že padáme?"

Přiběhl jakýsi stevard. "Padáme? Proboha!"

Snap se na ně obořil. "Jděte před námi. Máme jedinou šanci - ruční ovládání. Potřebujeme každého chlapa u vzduchových čerpadel!"

U obou mužů však zvítězilo nutkání dostat se rychle na palubu; snad si zde dole připadali jako krysy polapené do pasti. Jejich zděšené výkřiky zvolna doznívaly v hloubce zšeřelých, modravě osvětlených koridorů.

Coniston se vypotácel z kontrolní místnosti. "Poslyšte, loď padá! Proboha, Haljane, pojdte se podívat!"

Hahn byl roztažený na ovládacím panelu gravitačních desek. Ležel hlavou dolů. Byl mrtvý. Co ho zabilo? Byla to sebevražda?

Sklonil jsem se nad ním. Rukama svíral hlavní vypínač. Zcela ho vytrhl. Levou rukou zachytil a rozdrtil křehké trubice, zvyšující intenzitu proudění do pneumatických přehradovačů. Spáchal sebevraždu? A v posledním záchvatu šílenství se rozhodl všechny nás zabít?

Pak jsem si všiml, že Hahn byl zavražděn. Nezemřel vlastní rukou! V dlani svíral malý kousek černé tkaniny, vytržený z neviditelného pláště.

Snap zapojoval ruční kompresory. Kdyby se tak podařilo obnovit tlak v nádržích...

Obrátil jsem se na Conistona. "Máte zbraň?"

"Ano." Byl bledý a zmatený, ale nepropadal panice. Ukázal mi termomet. "Co mám udělat?"

"Shromážděte mužstvo. Všechny, co seženete. Přiveďte je sem, ať se chopí čerpadel."

Coniston odběhl. Snap za ním zavolal: "Kdo odmítne přijít, toho zabte!"

Z volací mřížky se z věže ozval Mikův hlas: "Haljane, pořád ještě padáme! Zastavte to!"

Neodpověděl jsem. Se Snapem jsme usilovně pumpovali.

Okamžiky zoufalství. Nebo to byly hodiny? Coniston přivedl posily. Stál nad nimi s hrozivě namířenou zbraní.

Uvedli jsme do chodu všechna čerpadla. Tlak v nádržích poněkud vzrostl. Natolik, že se dala nastavit příďová deska, Zkusil jsem to. Deska se pomalu usadila v nové poloze, Začala působit odpudivou silou na samé špici trupu.

Spojil jsem se s Mikem. "Zastavilo se houpání?"

"Ne, ale je pomalejší."

Pocítil jsem gravitační vztlak. Teď ale nebyl rovnoměrný. Jako bychom kulhali, Příď měla tendenci tlačit se vzhůru.

"Zvýšit tlak, Snape!"

"Rozkaz!"

Jeden z členů posádky se vzbouřil a pokusil se uprchnout. "Proboha, zřítíme se a zůstaneme tady pohřbeni!"

Coniston ho výstřelem navždy umlčel.

Přestavěl jsem ještě jednu příďovou desku. Pak další dvě na zádi. Zdálo se, že zádové desky se dají posouvat lehčeji než ty ostatní.

"Rozestav všechny desky na zádi," radil Snap.

Zkusil jsem to. Škubavý pohyb ustal. Volal Miko. "Letíme přídí dolů. Padáme!"

Ale nebyl to volný pád. Přitažlivou sílu, kterou na nás Měsíc působil, se podařilo více než z poloviny neutralizovat.

"Snape, zajdu nahoru a zkusím zapnout motory. Nevadilo by ti zůstat dole a vykonávat mé příkazy?"

"Vole!" Popadl mě za ramena. Oči se mu leskly, obličej měl strhaný, ale bezkrevné rty se mu zachvěly úsměvem.

"Možná si říkáme sbohem, Greggu. Nepadneme ale bez boje."

"Ano, nevzdáme se. Conistone, udržujte tlak."

Při rozbitém stavěcím potrubí se podařilo vytvořit jen takový tlak, aby udržel na místě těch několik desek, které jsem stačil rozestavit. Jedna z nich vklouzla opět do neutrální polohy. Potom se ale znovu prosadila čerpadla a deska zapadla zpět.

Vyřítíl jsem se na palubu. Měsíc už byl tak blízko! Stíny na palubě znehybněly. Měsíční povrch nám planul vstříc čelními okny na přídi.

Vystoupil jsem do věže. Planetara letěla klidně. Se skloněnou přídí napůl padala, napůl klouzala jako raketa do hlubiny. Pod námi se doširoka rozprostíral zjizvený povrch Měsíce.

Ty poslední strašlivé minuty vidím jakoby v mlze. Stále se mi vybavuje Anitina tvář. Opustila Mika, V očekávání smrti seděl jako přikovaný. Ani Moa si Anity nevšímala.

Anita se připlížila ke mně. "Greggu, miláčku, to je konec..."

Nahodil jsem elektronové motory na zádi. Přepnul jsem je na zpětný chod. Ze zádi vyšlehly svazky svítících částic, podél trupu vystřelily vpřed a od příde zasřely směrem k měsíčnímu povrchu. Nebyla tu však atmosféra, která by jim kladla odpor. Možná proudy elektronů pád přece trochu přibrzdily. V posledních chvílích se díky zvýšenému výkonu čerpadel podařilo nastavit několik kýlových desek. Příď ale zůstávala skloněná. Klesali jsme jako padající vyhořelá raketa.

Znovu prožívám hrůzu při vzpomínce na povrch Měsíce, který se pod námi rozpínal. Na zející jícen Archimeda. Zprvu to byla jen skvrna. Vzápětí již obrovitá prohlubeň. Pak jsem ho zahlédl kousek stranou, jak se nám řítí vstříc.

"Greggu, miláčku, sbohem."

Její něžné paže mě objaly. Se vším je konec. Ještě si vzpomínám, že jsem zamumlal: "Není to volný pád, Anito. Některé desky nás nadnášejí."

Číselníky mi ukázaly, že se na místo zasunula další deska, která zase o něco přibrzdí náš pád. Starý dobrý Snap.

Vypočítal jsem, kterou z desek by bylo nejvýhodnější nastavit. Pokusil jsem se o to. Přesunula se.

Pak se všechno zatmělo. Jen Anitiny paže mě stále objímaly.

"Greggu, miláčku." Se vším je konec... Proti nám se vyřítila šedočerná skaliska.

22. Smrtící sykot

Otevřel jsem oči. Vnímal jsem jen změť rozmazaných tvarů. Bolelo mě rameno - byla to prudká, vystřelující bolest. Così mě tížilo jak závaží. Zdálo se mi, že nemohu pohnout levou rukou. Podivný pocit! Pak jsem jí pohnul a zabořila mě. Ležel jsem celý zkroucený. Posadil jsem se. Náhle se mi vrátila paměť. Bylo po havárii. Přežil jsem ji. Anita...

Ležela vedle mne. Zvolna jsem se v tom tichém šeru rozkukával - oknem pronikal tlumený, měkký svit Země. Tím závažím na mně byla Anita. Ležela roztažená, hlavou a rameny mi zčásti spočívala na klíně.

Žila! Díky bohu, žila! Pohnula se. Objala mě a já jsem ji zvedl. Světlo Země zaplálo na jejím pobledlém obličejí.

"Je to za námi, Anito! Ztroskotali jsme, ale žijeme."

Přivinul jsem ji k sobě a pro tu chvíli jakoby nad námi všechno nebezpečí, jímž život překypuje, ztratilo svou moc.

Nezřetelný zvuk, který se mi v tichu vnucoval, přivedl mé roztěkané smysly zpět do skutečnosti. Slabý sykot. Syčení jemné jako šepotavý dech. Unikál vzduch!

Vytrhl jsem se jí z náručí.

Kolik času jsme už takto promeškali v extatickém objetí. Zatím z lodi unikál vzduch. Báň Planetary byla prasklá či proražená a náš drahocenný vzduch se sykotem prchal do prostoru.

Konečně jsem byl plně schopen posoudit naši situaci. Nebyl jsem vážně poraněný. Zjistil jsem, že se mohu bez potíží pohybovat. Dokázal jsem se postavit. Vymknuté rameno a zchromlá levá ruka se brzy rozhýbaly.

Na Anitě jsem nepozoroval žádné známky zranění. Byla celá od krve. Ale nebyla to její krev.

Vedle Anity ležela na podlahovém roštu obličejem dolů mohutná Mikova postava. Podlaha u jeho hlavy mokvala krví. Kaluž se rozšiřovala. Konejšíte umírajícího. "Jsem tady, u vás."

Ale byla pouze zmatená pod vlivem prožitého šoku. S jeho následky ostatně zápolil každý z nás. Naléhala na Anitu: "Chci s ním mluvit." Pak si mě všimla. Rozmarná Venuška! Dokonce ani zde, v

šeru ztroskotané lodi, do níž se vkrádal smrtící chlad, ve zmateném hloučku šokem otupělých lidí, neztratila chuť žertovat. Bezkrvné rty jí zkřivil úsměv.

"Tady jste, Greggu! Nic mi není - myslím, že nejsem zraněná." Podepřela se loktem a lehce se nadzvedla. "Snad jste si nemyslel, že se chystám na onen svět s vaším jménem na rtech? Taková domýšlivost! Nešlo o vás, krasavče Haljane! Volala jsem Snapa."

Přisedl si k ní. "Všechno je dobré, Venzo. Je po všem. Musíme se dostat z lodi - uniká vzduch."

"Úniková cesta vede tudy."

Lod' mi náhle připadala cizí. Mrazivá. Bez tepotu života, Oslepená světla. Zešikmené, rozkotané koridory. Poté, co znehybněly lopatky ventilátorů, vzduch zatuchl. Zledovatěl. A s poklesem tlaku zřídil natolik, že jsem pocítil svírání v plicích a tváře se mi rozhořely bodavým mravenčením.

Vyrazili jsme. Čtveřice těch, kdo v této mlčenlivé lodi mrtvých ještě zůstali naživu. Snažil jsem se soustředit neurovnané myšlenky. Venza je zde. Vzpomněl jsem si, jak mě žádala, abych ve chvíli, když se ženy budou vyloďovat na asteroidu, způsobil nějaký rozruch. Její záměr se zdařil! Využila zmatku a nevystoupila. Zůstala zde jako černý pasažér. Zmocnila se neviditelného pláště. Jak se plížila po lodi a hledala příležitost, aby nám pomohla, narazila na Hahna. Sebrala mu paprskomet, kterým ho pak usmrtila. Ve smrtelné křeči ji omráčil. Zároveň poškodil potrubí a způsobil havárii Planetary. Venza zůstala ležet v bezvědomí, ale mechanismus jejího pláště pracoval dál. Proto jsme si jí nevšimli, když jsme přišli zjišťovat, proč Hahn neodpovídá na mé signály.

"Tady to je, Greggu."

Začali jsme se probírat v hromadě měsíční výstroje. Našli jsme čtyři kosmické obleky, přilby a další potřebné vybavení.

"Další věci jsou v navigační kabině," řekla Anita.

Nic víc jsme však nepotřebovali. Oblékl jsem Anitu a ukázal jí, jak se ovládají příslušné mechanismy.

Snap pomáhal Venze. Byli jsme ztuhlí chladem, ale uvnitř obleků pulsujících energií jsme se záhy prohřáli.

V přilbách byly otvory, jež umožňovaly přijímat potravu i tekutiny. Skončil jsem s oblékáním. Vedle mne se rýsovaly groteskně odulé postavy Snapa, Venzy a Anity. Objevíli jsme zásoby vody a potraviny, které piráti připravili do přenosných kontejnerů. Snap je uchopil a dal mi znamení, že je připraven.

Do skafandru nedoléhal žádný vnější zvuk. Slyšel jsem jen svůj dech, bušení srdce a ševlení aparatury. Teplo a čistý vzduch mi dělaly dobře,

Dorazili jsme k přechodové komoře na boku lodi. Ještě fungovala! Protáhli jsme se ven ve světle lampiček, jež jsme měli na přilbách.

Přechodovou komoru jsem za námi opět uzavřel. Jakýsi instinkt mi velel uchovat vzduch v lodi pro ostatní trosečníky, kteří mohou být uvnitř uvězněni.

Sklouzli jsme po nakloněném boku Planetary. Bez zátěže jsme byli při slabé gravitaci nepřírozeně svižní. Při pádu ze čtyřmetrové **výšky jsme** sotva ucítili otřes,

Ocitli jsme se na měsíčním povrchu. Před námi se prostírala rozlehlá svažující se plošina, posetá útesy. Země polévala šedočerné skály měkkým přívitem. Planula přímo nad námi, na temném pozadí hvězdné oblohy, v podobě obrovité žluté úseče.

V hloubce asi patnácti metrů pod námi svah přecházel v holou, vrásnitou planinu, která se rozkládala do nedohledna. V mlžné dálce jsem rozeznal hory. Za námi se proti nebi rýsoval strmý a nevlídný val kráteru Archimedes.

Obrátil jsem se a pohlédl zpět na Planetaru. Ležela zborcená, zaklíněná mezi špičatá skaliska. Ještě

v ní probleskovalo několik světél. Konec Planetary!

Tři pitvorné postavy - Anita, Venza a Snap se daly do pohybu. Kyslíkové nádrže jim na zádech tvořily hrb. Několika skoky jsem je dohonil. Dotkl jsem se Snapa. Navázali jsme audiofonní spojení.

"Kterým směrem si myslíš, že to bude?" otázal jsem se.

"Řekl bych, že tudy, dolů po svahu. Směrem k horám, pryč od Archimeda. Nemělo by to být daleko."

"Ty jdi s Venzou, já zůstanu u Anity."

Přikývl. "Ale musíme se držet pohromadě, Greggu."

Záhy jsme se dokázali bez potíží pohybovat. Spustili jsme se se svahu a zamířili přes hrbatou pláň. Postupovali jsme plavnými, občas komicky trhanými skoky. Dívky byly mnohem hbitější, o mnoho obratnější. Záhy se dostaly do čela. Vedle nich skotačily stíny, jež v záři Země napodobovaly jejich pohyby. Planetara za našimi zády postupně zmizela z dohledu. Archimedes kousek ustoupil do pozadí. Hory před námi se přiblížily.

Uplynula možná hodina. Ztratil jsem pojem o čase. Chvíli jsme odpočívali. Mířili jsme ke Grantlinově táboru? Všimnou si našich drobných mihotavých lampiček?

Opět uběhl nějaký čas. Náhle se na zkrabacené planině daleko před námi objevila světla! Maličké pohyblivé zářící tečky! Postavy s reflektory na přilbách!

Obrovitými skoky jsme se hnali kupředu. V dálce se ukázala skupina lidí. Patřili ke Grantlinovi? Snap mě uchopil za ruku.

"To je Grantline! Jsme zachráněni, Greggu! Zachráněni!"

Sejmul si z přilby svítilnu a rozkmital ji, Shlukli jsme se kolem něj, zatímco signalizoval.

"Grantline?"

"Ano. To jste vy, Deane?" zněla odpověď.

Užívali dohodnutý osobní kód. Grantlin zpozoroval pád Planetary a přichází na pomoc - o tom už nebylo pochyby.

Přitáhl jsem k sobě Anitu a zašeptal: "Je to Grantline! Anito, miláčku, jsme v bezpečí!"

Byli jsme tak blízko smrti! Ty příšerné poslední minuty na Planetaře námi otřásly.

V rozechvění jsme zůstali stát. Nadmuté, fantastické postavy Grantlinových mužů se skokem přibližovaly.

Jeden ze zakuklenců se mě dotkl. Za hledím skafandru jsem rozeznal přísné rysy malého muže s hranatou bradou,

"Grantline? Johnny Grantline?"

"Ano," ozval se mi ve sluchátkách jeho hlas. "Jsem Grantline. Vy jste Haljan? Gregg Haljan?"

Shlukli se kolem nás. Přitiskli se k nám, aby si vyslechli, co se přihodilo.

Piráti! Johnnyho Grantlina ta zpráva ohromila. Bezprostřední ohrožení však již pominulo, neboť nyní Grantlin s jejich přítomností počítal.

Nějaký čas jsme o tom rokovali. Po chvíli jsem zanechal s Grantlinem Snapa a poodešel jsem stranou. Anita se ke mně připojila. Sevřel jsem její paži, abychom vytvořili audiofonní kontakt.

"Anito, má jediná."

"Greggu, miláčku,"

Jak podivný je život! Měli jsme pocit, jako by se brána do zářivé zahrady naší lásky rozevírala před

námi dokořán. Přesto si vzpomínám, že na mne stále doléhal nejasný strach. Snad předtucha?

Na ruce jsem ucítil dotek. Do zorného pole se mi vedral průzor bachratého skafandru. Za jeho skly na mne hleděl Snapův obličej.

"Grantline soudí, že bychom se měli vrátit k Planetaře. Třeba ještě najdeme někoho naživu."

Grantline se připojil. "Je to otázka lidskosti."

"Dobrá," souhlasil jsem.

Vypravili jsme se nazpět. Bylo nás asi deset - zástup groteskních postav, jež lehkými nenucenými skoky překonávaly rozeklanou, skalisky posetou pláň. Před námi tančily kužely našich lampiček.

Konečně se Planetara objevila v dohledu. Má loď. Při pohledu na ni mnou opět projela bodavá bolest. Tady nalezla místo posledního odpočinku. Ležela zde v otevřeném hrobě, roztržitá, rozlomená, bezděčná. Všechna světla již vyhasla. Zastavil se i tepot Erentzova systému.

Dívky jsme zanechali ve společnosti několik Grantlinových lidí před vstupním průlezem. Snap, Grantline a já spolu se třemi dalšími muži jsme vnikli dovnitř. Zdálo se, že vzduch ještě zcela nevyprchal, ale nezbývalo ho už tolik, abychom se odvážili odložit přilby skafandrů.

V nitru ztroskotané lodi byla tma. Koridory se ztrácely v naprosté černotě, manipulační místnosti uvnitř trupu ozařoval mdlý přísvit Země, který sem pronikal světlíky.

Klopýtli jsme o ležící tělo. Byl to jeden z členů posádky.

Grantline ho ohledal a napřímil se.

"Je mrtvý."

Světlo Země dopadlo na znetvořenou tvář. Zduřelé tkáně, podlité krví, která v řidnoucím vzduchu prosakovala póry v pokožce. Odvrátil jsem se.

Pátrali jsme dál. Hahnova mrtvola ležela v místnosti vzduchotechniky.

Conistonovo tělo mělo být někde poblíž. Nenašli jsme je.

Vyšplhali jsme se na nakloněnou, troskami posetou palubu. Zde nahoře již nezůstal téměř žádný vzduch.

Grantline se znovu dotkl mé kombinézy. "Tohle byla věž?"

"Ano."

Není divu, že se na to ptal! Z konstrukce zbyly jen beztvaré trosky.

Následovali jsme Snapa do zničené velitelské kabiny. Minuli jsme mrtvolu stevarda, který mě posledně žádal o pomoc a jehož jsem umírajícího opustil. Nohy strážného stále groteskně trčely ze zbytků příďové pozorovací věže, skácené na proraženou střechu navigační kabiny.

Protáhli jsme se do věže. Co to mělo znamenat? Těla chyběla! Obrovitý Miko byl pryč! Zmrzlá kaluž jeho krve vytvořila na kovovém roštu temný sražený cákanec.

Také Moa zmizela. Nebyli mrtví. V zoufalém zápasu o přežití se vyploužili ven. Čekali jsme, že je objevíme někde nablízku.

Ale nenašli jsme je. Ani Conistona. Vzpomněl jsem si, co říkala Anita: další kombinézy a přilby byly v nedaleké navigační kabině. Piráti si je bezpochyby vzali, spolu se zásobami potravin a vody, a unikli z lodi dolními průleznými otvory jen malou chvíli poté, co jsme odešli.

Pečlivě jsme prohledali celou loď. Osm lidí z jejího osazenstva chybělo. Miko, Moa, Coniston a pět členů posádky.

Neobjevili jsme je ani venku. Nepochybně se skrývali někde poblíž, odhodláni riskovat raději boj, nežli se nám hned vzdát. Jakou jsme však měli naději, že je v měsíční pustině vypátráme?

"To nemá smysl," mínil Grantline. "Ať si jdou, pokud je omrzel život. Dostanou, co si zaslouží."

My jsme zatím byli v bezpečí. Jenže dokdy. Náhle jsem si uvědomil celou pravdu. Nebyli jsme vlastně prostoduší hlupáci?

V pohnutí, které jsme zakoušeli od setkání s Grantlinem, nám se Snapem ani na chvíli nepřišla na mysl pirátská loď, která měla přiletět z Marsu!

Až teď jsem o ní Grantlinovi pověděl. Zůstal na mne zírat.

"Cože!"

Vše jsem mu zopakoval. Bude tady za osm dnů. Plně vyzbrojená a s plným stavem posádky.

"Ale vždyť nemáme téměř žádné zbraně! V mé Kometě zabralo všechnen prostor důlní zařízení a strojové vybavení tábora. Nemůžeme signalizovat na Zemi! Spoléhal jsem se na Planetaru."

Všechno se na nás sesypalo. Jak jsme si mohli namlouvat, že hrozba od pirátů pominula? Zaslepeně jsme si blahopřáli, že jsme v bezpečí! Přitom to bude trvat ještě nejméně osm dní, než se ve vzdáleném Ferrok-Shahnu začnou vůbec zabývat otázkou, kde je Planetara. Nikdo nás zatím nehledal a nikoho náš osud neznepokojoval.

Není divu, že prohnáný Miko byl připraven zkusit své štěstí v měsíční divočině! Zakrátko tu bude mít loď, zbraně i posily!

A my jsme byli bezmocní. Prakticky beze zbraní. Uvěznění zde na Měsíci s celým pokladem!

23. Podezřelý hlídač

"Zkoušejte to znovu," naléhal Snap. "Proboha, Johnny, je třeba zburcovat některou pozemskou stanici! Riskněte to! Nešetřte energií - zvyšte výkon naplno. Musíme to riskovat!"

Shromáždili jsme se v Grantlinově telegrafní místnosti. Operátor s napjatým výrazem v pobledlém obličeji seděl u vysílače. Dokola se natěsňovalo osazenstvo tábora.

Především bylo nutné uvědomit některou pozemskou stanici o našem postavení. Podmínky jsme měli nepříznivé. Mezi obsluhami vysoce výkonných monitorovacích stanovišť na Zemi jen málokdo věděl, že na Měsíci pracuje průzkumná expedice. Možná nikdo. Vládní úředníci, kteří výpravu schvalovali, ani Halsey a jeho kolegové v Detektivním úřadu teď nepočítali s žádnými potížemi. Podle všech předpokladů Planetara pokračovala v letu do Ferrok-Shahnu. Teprve až se začne chystat na zpáteční cestu, bude mít Halsey pohotovost.

Grantline zvýšil odběr energie daleko za hranice bezpečnosti. Omezil osvětlení, dal odpojit zesilovací okruhy teleskopu a dočasně vypnul též ventilaci, takže vzduch v nevelké přelidněné místnosti rychle zatuchal. To vše mělo zabránit takovému poklesu napětí, který by ohrozil chod životně důležitého Erentzova systému.

Již beztoho se přepínal až po kritickou mez. Teplo počalo vyzařovat ven, dovnitř se vkrádal kosmický chlad.

"Ještě jednou!" zavelel Grantline.

Operátor zapojil rytmicky tepající proud. V tichu se ozval sykot elektronek. Světlo proskočilo řadami rotujících hranolů, postupně nabývalo na intenzitě, až jeho matný, téměř nezatelný paprsek opustil poslední výkyvné zrcadlo a střešní kupolí prokmitl do prostoru.

"Stačí," rozhodl Grantline. "Vypněte to. Prozatím to necháme být."

Zdálo se, že každý muž v místnosti potmě zadržoval dech, Světla se znovu rozhořela, Erentzovy motory zrychlily chod, Napětí ve stěnách povolilo a místnost se začala prohřívat

Zachytila Země naše znamení? Nechtěli jsme plýtvat energií na to, abychom to zjišťovali. Přijímače jsme měli vypnuté. Pokud by došla odpověď, vůbec bychom o tom nevěděli. Jeden z mužů

poznamenal:

"Doufejme, že naše signály někdo zahlédl." Pokusil se zasmát, ale znělo to pronikavě nepřírozně. "Škoda, že nemůžete použít teleskop. Takhle si všimneme záchranné lodi teprve tehdy, až ji uvidíme pouhým okem, jak nám visí nad hlavou. Mohla by tady být nejpозději do tří dnů."

Tři dny však uplynuly a žádná záchranná loď nepřilétala. Země byla téměř v úplňku. Znovu jsme zkoušeli signalizovat. Možná naši zprávu obdrželi - chyběla nám ale jistota. Zásoby energie však značně poklesly. Ve stěně jedné z místností se vytvořila trhлина a oprava zabrala havarijní čtveř dlouhé hodiny. S nikým jsem o tom nemluvil, ale měl jsem pocit, že ani v jednom případě naše signály na Zemi nepronikly. Ta prokletá oblačnost. Zdálo se, jako by na Zemi byla téměř všude špatná viditelnost.

Čtyři z našich osmi oddechových dnů uplynuly dříve, než jsme se nadali. Pirátská loď už musela být nejméně v půli cesty.

Oddechový čas jsme využili k usilovným přípravám. Kdybychom zajali Mika a jeho bandu, bezprostřední ohrožení by se zmenšilo. Pokud bychom v táboře dodržovali zatemnění a poklad zůstal odstíněný, aby nás neprozradily paprsky gama, přilétající pirátská loď nás nemusela vůbec najít. Ale Miko znal naši polohu; až se loď přiblíží, naváže s ní spojení a navede ji na nás.

Třikrát během těch čtyř dnů a pak znovu ve dnech, které následovaly, vyslal Grantline pátrací skupiny. Všechny se ale vrátily s nepořízenou. Miko, Moa, Coniston ani žádný z pěti jejich kumpánů nebyli k nalezení. Prohledali jsme terén od tábora k Planetaře a dále až k úpatí Archimeda. Prozkoumali jsme v okruhu desítek kilometrů též rozlehlé pláne Moře Dešťů. Po pirátech nebylo ani stopy. Přesto jsme věděli, že mohou být nedaleko - bylo tak snadné nalézt úkryt mezi nakupenými útesy, průrvami, roklemi, bezpočetnými krátery a prohlubněmi anebo v rozsáhlém bludišti podzemních chodeb.

Zprvu jsme doufali, že piráti třeba mohli přijít o život. Brzy jsme se však přesvědčili o opaku. Asi třetího dne jsem provázel pracovní četu, vyslanou k Planetaře. Chtěli jsme zachránit nepoškozené energetické články a další použitelné zařízení. Navíc jsme se Snapem přišli na myšlenku, která podle nás mohla být užitečná. Potřebovali jsme některé menší díly gravitačních desek Planetary. Ty, jež se nacházely v havarované Grantlinově Kometě, již byly v nečinnosti tak dlouho, že z nich radiace vyprchala. Ty z Planetary však byly dosud aktivní.

Naše naděje, že Miko možná zahynul, se rozplynuly. I on se vrátil na Planetaru! Zanechal o tom neklamné důkazy. Z lodi zmizely všechny napájecí články s výjimkou těch, které byly vyčerpané a k nepotřebě. Ztratily se i zbylé zásoby vody a potravin, stejně jako výzbroj uložená v navigační kabině - Bensonovy reflektory, palné zbraně a termometry.

Dny ubíhaly. Země dosáhla úplňku a začala ubývat. Osmadvacetidenní lunární noc vstoupila do druhé poloviny. Žádná záchranná loď ze Země se neobjevila. Vzdali jsme se pokusů o navázání spojení, protože jsme všechnu energii potřebovali k přežití. Tábor bude ve stavu obležení. To bylo to nejmenší, s čím jsme museli počítat. Měli jsme jen malý počet zbraní, účinných na krátkou vzdálenost, jako Bensony, pušky a tepelné paprskomety. Jejich dostřel činil přinejlepším několik set metrů. Sálavé paprsky, jejichž obří svazek představoval na Zemi jednu z nejničivějších zbraní, měly v měsíčním bezvzduší zpožděný účinek. Při dopadu na hluboce podchlazený povrch se působení jejich tepelného záření zpomalovalo. Dokonce i při přímém zásahu mohl člověk v Erentzově obleku odolávat žáru tepelného paprsku několik minut.

Naproti tomu jsme byli dobře vybaveni výbušninami. Grantline jich přivezl velkou zásobu a značnou část nestačil při důlních pracích spotřebovat. Rovněž jsme měli dostatek kyslíkových roznětek a bohatý výběr kyslíkových světlíc v malých, křehkých skleněných baňkách.

A právě s nasazením výbušnin proti pirátům počítal plán na využití gravitačních desek, který jsme se Snapem začali uskutečňovat. Pirátská loď bude mít na palubě asi třicet mužů a obří energomety. Dokážeme-li jim nějaký čas vzdorovat, již samotné zmizení Planetary přivolá ze Země pomoc.

"Měsíc." poznamenal Grantline. "V nejhorším případě měsíc. Tak dlouho se ubráníme, ale možná už za týden či za dva přijde pomoc."

Uplynul další den. Třebaže jsme byli zabrání do horečné činnosti, doléhalo na nás napětí. Abychom ušetřili energii, tábor tonul prakticky v temnotě, žili jsme v šerých, ledových místnostech a venku jen několik matných světelných bodů prozrazovalo přítomnost strážných na obchůzce. Teleskop jsme nepoužívali, ale každou chvíli se některý z mužů usadil na příčném nosníku v kupoli telegrafní místnosti a napjatě sledoval temnou hvězdnatou oblohu. Nějaká loď se totiž mohla objevit kdykoli, ať už záchranný člun ze Země anebo piráti z Marsu.

Anita s Venzou nám v těchto dnech stěží mohly pomáhat jinak než povzbudivým slovem. Pohybovaly se po táboře a snažily se pozvednout nám náladu. Morálka v táboře byla dokonalá. Oproti nečinnosti předchozích poklidných týdnů to znamenalo skutečný pokrok!

Grantline to zdůrazňoval. "Budeme se bít jako lvi, Haljane. Ti hoši z Marsu se budou muset řádně zapotit, než se jim podaří zvednout kotvy s naším pokladem."

Strávili jsme ne jeden okamžik o samotě s Anitou. Není třeba je popisovat. Zdálo se, jako by hvězdy nebyly naší lásce příznivě nakloněny, jako by ji neblahý osud odsoudil k záhubě. Snap s Venzou museli cítit totéž. Ve společnosti ostatních jsme byli vždy zamlklí a zarytě činorodí. Ale o samotě... Jednou jsem zastihl Snapa, jak objímá drobnou Venušku, a zaslechl jsem, jak říká:

"Zatracená smůla, že jsme se museli poznat tak pozdě, Venzo! Ve Velkém New Yorku jsme si spolu mohli užít spoustu legrace,"

"Snape, ještě si ji užijeme!"

Obrátil jsem se k odchodu a zamumlal: "My s Anitou také, dá-li pánbůh."

Dívky spaly v malém pokojíku v hlavní budově. V době vyhrazené ke spánku, když tábor až na noční hlídky osířel, jsme často se Snapem sedávali v chodbě nedaleko ložnice obou dívek a povídali si o tom, jaké to bude, až se všichni vrátíme na vytouženou Zemi.

Osmidenní průměr vypršelo. Pirátskou loď bylo možno očekávat každým okamžikem - dnes, zítra či následujícího dne.

Vzpomínání si, že jsem té noci spal neklidně a přerušovaně. Sdílel jsem se Snapem společnou kabinu. Usnul jsem, ale po několika hodinách jsem se probudil. Těžce na mne doléhal pocit blížící se pohromy.

Snap spal. Rozechvíval mě neklid, ale neměl jsem srdce ho budit. Každý okamžik odpočinku, který si mohl dopřát, mu přijde vhod. Oblékl jsem se, vyšel z místnosti a loudal se po chodbě hlavní budovy.

Na chodbě byla zima a díky slabému, modravému osvětlení pochmurno. Potkal jsem hlídače, který konal službu uvnitř táborového komplexu.

"Všechno při starém, Haljane."

"Nic v dohledu?"

"Nic. Sledování pokračuje."

Prošel jsem spojovacím průchodem do vedlejší budovy. V telegrafní místnosti byla skupinka mužů, kteří pečlivě zkoumali nebeskou klenbu.

"Zatím nic, Haljane."

Chvíli jsem se u nich zdržel, pak jsem se zatoulal k přechodové komoře u vstupu do hlavní budovy. Tam jsem zastihl venkovního hlídače. U ovládacího pultu seděl dozorcí a vyrovnával tlak v tlakové kabině, do níž zvenčí vstoupil strážný. Muž, který ho měl vystřídat, již seděl připravený ve své bachraté kombinéze, s přilbou na kolenou. Byl to Wilks.

"Pořád nic, Haljane. Jdu se podívat k okraji kráteru, zda se něco neobjeví. Chtěl bych, aby ta

zatracená pirátská loď už konečně přiletěla, ať to máme z krku." Podvědomě jsme všichni hovořili pološeptem, jak na nás doléhalo napětí.

Muž, který přišel zvenku, odhodil přilbu. Byl bledý a strhaný. Ušklíbl se na Wilkse.

"Všechno při starém." Pokusil se s Wilksem zavtipkovat, ale jeho hlas zněl hluše: "Ať nedostanete zemský úpal!" Wilks prošel tlakovou komorou - netrvalo mu to déle než minutu. Já jsem se opět vydal na toulku šerými koridory.

Mám dojem, že asi o půl hodiny později jsem se náhodou podíval z okna chodby. Světla podél skalní stěny vytvářela šňůru drobných modře zářících bodů. Měl jsem výhled na vrchol schodiště, vedoucího do propastné hloubky na dno kráteru. Právě vystupovala vzhůru Wilksova bachratá postava. Chvilí jsem ho při obchůzce sledoval. Nezastavil se, aby zkontroloval světla. To byla běžná praxe; připadlo mi divné, že je bez povšimnutí minul.

Uplynula další minuta. Wilks se línými skoky přesunul k zadnímu konci skalní římsy, kde byla pod glassitovým přístřeškem uložena ruda. Všechno tam tonulo ve tmě. Wilks se ponořil do stínu, ale hned se zase vrátil, takže jsem ho neztratil z dohledu. Vypadalo to, jako kdyby se rozmyslel. Zamířil k dolnímu konci schodiště vedoucího po stěně útesu k okraji kráteru, kde ve výšce sto padesáti metrů nad našimi hlavami hnízdila úzká pozorovací plošina. Cestou vzhůru si lehce nakračoval a světélko na přilbě jeho skafandru probleskovalo temnotou.

Bez přestání jsem ho pozoroval. Nemohu říci, proč se mi na Wilksově počínání cosi nezdálo. Přesto však ve mně zůstával divný pocit. Sledoval jsem šplhající postavu až k vrcholu kráteru, kde se mi ztratila z dohledu.

Uběhlo několik minut. Wilks se neukazoval. Zdálo se mi, že nahoře na plošině rozeznávám záři jeho svítilny. Pak náhle z pozorovatelný zableskl úzký kužel bílého světla. Několikrát zablikal a uhasl. Nyní jsem ve svitu Země Wilkse zřetelně uviděl; jen tam tak stál a pohlížel dolů.

Choval se podivně! Pomátla ho snad opravdu Země svými paprsky? Nebo prostě jen vyslal místní světelný signál? Proč by ale Wilks signalizoval? Co tam vůbec dělá s ručním heliografem? Věděl jsem, že není zvykem, aby ho naši hlídači měli u sebe.

A komu mohl Wilks dávat znamení v této měsíční pustině? Bodlo mě u srdce, když jsem si odpovídal: Mikovi a jeho bandě!

Chvilí jsem čekal. Další světlo se neobjevilo. Wilks stále zůstával na svém místě.

Vrátil jsem se k přechodové komoře. U dozorčího zde byly uloženy zásobní kombinézy a přilby. Tázavě na mne pohlédl.

"Na chvíli se, Francku, podívám ven." Napadlo mě, že se možná chovám jako všetečný hlupák. Věděl jsem, že mezi Grantlinovými muži patřil Wilks k těm, kteří se nejvíc těšili velitelské důvěře. Konec konců mohl ten signál docela dobře tvořit součást jeho běžných povinností stanovených pro tuto noc.

Spěšně jsem si natahoval Erentzův oblek. Dodal jsem: "Pusťte mě ven. Náhle se mi zazdalo, že se Wilks chová nějak divně." Zasmál jsem se. "Třeba opravdu utrpěl zemský úpal."

S nasazenou přilbou jsem prošel uzávěrami. Když se za mnou zasunuly venkovní dveře, odepjal jsem si z opasku i z bot přítěž a zhasl přilbovou svítilnu.

Wilks *byl* stále nahoře. Vypadalo to, že se vůbec nepohnul z místa. Přeběhl jsem skalní terasu ke schodišti. Všiml si Wilks, že přicházím? Těžko říci. Když jsem došel ke schodům, plošina se mi ztratila z očí.

Pružnými skoky jsem vystupoval nahoru. V ruce jsem svíral svou jedinou zbraň, malý revolver s kyslíkovými roznětkami, jež umožňovaly střelbu ve vzduchoprázdnu. Olověná kulka přes nízkou hmotnost dokázala provrtat člověka na vzdálenost šesti metrů. Držel jsem zbraň za zády.

Posledních třicet metrů jsem zpomalil. Zdalipak tam Wilks ještě je? Okraj kráteru zaléval svit

Země. Nad hlavou se mi vynořila malá kovová pozorovací plošina.

Wilks na ní nebyl. Pak jsem ho zahlédl, jak nehybně stojí na nedalekém skalisku. V tom okamžiku si mě také povšiml.

Pozvedl jsem levou ruku na pozdrav. Zdálo se mi, že sebou trhl. Chvilí vypadal, jako by se chtěl dát na útěk, ale pak si to rozmyslel.

Šestimetrovým skokem jsem překonal vzdálenost, která Wilkse dělila od vrcholu schodiště, a lehce jsem přistál po jeho boku. Uchopil jsem ho za paži a napojil se na audiofonní okruh jeho skafandru.

"Wilksi!"

Průzory v přilbě mu bylo vidět do tváře. Poznal jsem ho a on poznal mne. Pak jsem zaslechl jeho hlas.

"To jste vy, Haljane? Jak milé překvapení!"

Nebyl to Wilks, ale pirát Coniston!

24. Uvěznění

Muž konající službu u přechodových komor hlavní budovy postával u okna a zvědavě mě pozoroval. Sledoval mě při výstupu po visutém schodišti. Nahoře viděl stát postavu, o níž se domníval, že patří Wilksovi. Zahlédl, jak jsem se k Wilksovi připojil, spatřil, že jsme se chytli do křížku.

Chvilí zůstal stát v úžasu. Hleděl na dvě fantastické, nestvůrné postavy, jež se zmítaly ve svitu Země sto padesát metrů nad táborem a zoufale zápasily na samém okraji propasti. Byly zakrslé, zmenšené vzdáleností, a jak se potácely mezi stíny, střídavě prosvítaly a opět se rozplývaly v temnotách. Záhy je nebylo možné od sebe odlišit. Haljan a Wilks bojující o život!

Dozorčí se vzpamatoval a začal jednat. Na ovládacím panelu před sebou stiskl tlačítko poplachové sirény.

Nastalo pozdvižení. Mezi prvními přiběhl Grantline.

"Co se děje? Dobrotivý bože!"

Nahoře na útesu se odehrával bezhlesý zápas na život a na smrt. Zaklesnuté postavy se svezly přes okraj vyhlídkové plošiny a dopadly na odpočívadlo schodů o šest metrů níž. Chvilí ležely jako omráčené, pak pokračovaly v boji.

Grantline strnul ohromením. "To je Wilks!"

"A Haljan," zajíkl se dozorčí. "Vyšel ven... něco se mu na Wilksovi nezdálo... choval se prý divně..."

Uvnitř tábora zavládla vřava. Muži probuzení ze spánku pobíhali po chodbách a překřikovali se otázkami. "Došlo k útoku?"

"Jsme přepadeni?"

"Jsou tu piráti?"

Odehrávala se však pouze bitka mezi Wilksem a Haljanem venku na útesu. Muži se nahrnuli ke kulatým světlíkům.

Do všeho toho zmatku hlasitě vrískala poplachová siréna, kterou nikoho nenapadlo vypnout.

Grantline se dosud nedokázal probrat z ustrnutí a nečinně přihlížel. Jedna postava se odtrhla od druhé a z odpočívadla skokem vyběhla nahoru, Druhá ji následovala.

Zaklesly se do sebe a kolísaly na pokraji srázu. Jednu chvíli se Grantlinovi zdálo, že už už přepadnou. Pak se ale přetlačily zpět a na čas se ztratily z dohledu.

Grantline se vzpamatoval. "Musíme je zastavit! Půjdu jim domluvit! To jsou ale pitomci!"

Rychle si navlékl jeden z Erentzových obleků, připravených u vchodu do tlakové komory. "Vypněte tu sirénu, Francku!"

Během minuty byl hotov. Dozorčí od okna zakřičel:

"Pořád jsou v sobě! Ztracení blázni! Oni se oddělají!"

Postavy se opět připotácely, krátce nato znovu zmizely.

"Francku, pusťte mě ven."

Grantline byl připraven. Uchopil přilbu a vyčkával.

"Půjdu s vámi, veliteli."

Dobrovolník však nebyl ustrojen a Grantline nechtěl čekat.

"Nemohu se zdržovat. Pospěšte si, Francku."

Dozorčí se obrátil k ovládacímu panelu. Dobrovolník podal Grantlinovi zbraň. "Vezměte si aspoň tohle."

Grantline si nasadil přilbu.

Udělal několik kroků do malé tlakové komory, jedné ze tří přechodových kabin. Vnitřní dveře se před ním otevřely. Zůstávaly však dokořán!

Několik sekund čekal a proklínal operátorovu pomalost. Potom se obrátil do chodby. Dozorčí právě přibíhal.

Grantline odhodil přilbu. "Co to k čertu má znamenat?"

"Havárie! Porucha!"

"Cože?"

"Dveře jsou z vnější strany poškozené," zadýchaně vysvětloval dozorčí. "Podívejte se... pojistky..."

Jistící obvody přechodových komor byly zkratované a přepálené. Dveře nebylo možno otevřít!

"Je zničené ovládání vyrovnávacích ventilů! Rozbité zvenčí..."

Výstupní komory byly pro tuto chvíli zcela zablokované. Dveře i přetlakové zařízení byly mimo provoz. Snad v důsledku vnějšího zásahu?

Sborové volání mužů stojících u oken chodby jako by na Grantlinův překvapený dotaz nabízelo odpověď.

"Proboha! Veliteli, podívejte se!"

Venku těsně u budovy se objevila postava! V bachratém skafandru a přilbě vypadala nadlidsky. Vetřelec se zřejmě přikradl ke vchodovým dveřím a přerušil tam vedení.

Právě procházel kolem oken, když si všiml vytřeštěných pohledů, jež ho zevnitř provázely, a mocnými skoky se dal na útěk. Grantline dorazil k oknu právě včas, aby ho zahlédl, jak mizí za rohem budovy.

Byl to obrovitý zjev, mohutnější než průměrný pozemšťan. Snad Marťan? Co když je to pirát Miko? Grantline byl odhodlán dostat se ven za každou cenu. Volal na své druhy, aby se oblékli do skafandrů, a přikázal přinést ruční palné zbraně.

Hlavní úniková cesta ale byla neprůchodná. Možná by se dveře daly vypáčit; protože však bylo zařízení na vyrovnávání tlaku poškozené, nutně by přitom z chodby unikl vzduch. Hrozilo nebezpečí, že se nápor vzduchu třeba nepodaří zvládnout. Zatím ještě nebylo možné odhadnout rozsah škod. Oprava možná zabere dlouhé hodiny.

Grantline křičel: "Už ať jsou tady ty zbraně! Zřejmě je tu vůdce pirátů! Kdo chcete jít se mnou,

navlechte si skafandry! Půjdeme nouzovým východem!"

Byl to menší dvoukomorový průlez na ruční ovládání, takže každý, kdo chtěl vyjít ven, si ho mohl sám obsluhovat. Nacházel se v chodbě na druhém konci budovy. Grantline sem však dorazil příliš pozdě! Dveře na stlačení páky nereagovaly!

Mart'an mezitím zmizel. Wilks a Haljan však nepřestávali bojovat. Grantline rozeznával obě postavy nahoře na plošině pozorovatelné. Odskočily od sebe, pak se znovu srazily. Divoce se zmítaly, poskakovaly, narážely do zábradlí.

Obrovským skokem se spolu vrhly z plošiny mezi balvany a kutálely se dolů. Střídavě se ocitala nahoře jedna, pak druhá, jak se zaslepeně valily k okraji propasti. V tom místě již skalní lišta, na níž se rozkládal tábor, skončila a pod nimi se rozevíral kolmý sráz, končící na dně kráteru v hloubce tří set metrů.

Postavy se převalovaly sem a tam; pojednou se jedna z nich vyprostila, povstala, uchopila protivníka a se zoufalým vypětím do něj vrazila...

Vítěz se stáhl do bezpečí. Jeho soupeř se propadl do temné hloubky.

Snap, který stál vedle Grantlina v hloučku u okna, vykřikl.

"Proboha! Snad to nebyl Gregg Haljan?"

Nikdo nevěděl. Nikdo neodpovídal. Venku na prostranství před budovou se ukázala další opřilbená postava. Když ji Grantline poprvé zahlédl, nebyla daleko od budovy, Rychlými skoky přeběhla k visutému schodišti. Začala vystupovat nahoru.

V té chvíli se objevila ještě jedna postava - byl to opět ten obrovitý Mart'an. Vynořil se zpoza rohu hlavní Grantlinovy budovy. Zjevně ho upoutal vítěz souboje, který zůstal stát ve svitu Země na útesu a pohlížel dolů. Bezpochyby si všiml i druhé postavy na schodišti. Zastavil se nedaleko okna, z něhož Grantline se svými druhy vyhlíželi, zády k budově, a zadíval se k vrcholu. Pak se mohutnými skoky rozběhl vzhůru.

Stál tam nahoře Haljan? Kdo to k němu stoupal po schodech? Patřila ta třetí postava Mikovi?

Otázky se Grantlinovi v hlavě jen rojily. Záhy však musely ustoupit do pozadí stejně jako mlčenlivé drama, jež se rychle odvíjelo za oknem. Kdosi volal z telegrafní místnosti ze sousední budovy.

"Veliteli, zapojil jsem teleskop, abych zjistil, kdo zahynul."

Výsledek pátrání ale neoznámil, protože měl důležitější novinu.

"Veliteli! Pirátská loď!"

Mikovy posily z Marsu právě dorazily.

25. Na vrcholu kráteru

Ano, nebyl to Wilks, ale Coniston. Prohodil s ospalým britským přízvukem:

"To jste vy, Greggu Haljane? Jak milé překvapení!"

Prudce vytrhl paži z mého sevření a jeho hlas se odmlčel. Pozvedl jsem ruku s revolverem, ale rázně mě udeřil do zápěstí. Zbraň upadla na skálu.

V prvních chvílích jsem bojoval spíše podvědomě; šok z překvapení mě úplně vyvedl z rovnováhy.

Síla, kterou vložil do úderu, jím smýkla, až se zapotácel. Nebyla to maličkost bojovat v nahuštěných skafandrech při tělesné hmotnosti sotva čtrnácti kilogramů! Coniston klopýtal po kamení. Ještě jsem se nestačil úplně vzpamatovat, ale podařilo se mi uniknout jeho šátrajícím pažím. Sklonil jsem se, abych se opět zmocnil revolveru. Ležel nedaleko. Jak jsem se však po něm natáhl, Coniston mě dostihl a vrhl se na mne. Zavadil jsem o zbraň nohou. Svezla se po skále a zapadla do asi dvoumetrové jámy.

Zaklesli jsme se do sebe. Chtěl jsem se vztyčit, ale sevřel mě kolem pasu. Přijímač se mi rozdrnčel jeho trhanými slovy.

"Hned budu s vámi... hotov, Haljane..."

Byl to neskutečný souboj. Vrávorali jsme, strkali se, kopali, zápasili. Když mě uchopil v pase, přiškrtil Erentzovu cirkulaci mého skafandru; výstražné bručení se mi ve sluchátkách smísilo s chraptivým zvukem jeho kleteb. Odhodil jsem ho stranou a drobné Erentzovy motůrky se vzpamatovaly. Kus se odpotácel, ale vzápětí se na mne opět mohutným skokem vrhl.

Byl jsem vyšší, těžší a mnohem silnější než Coniston. Zjistil jsem však, že dovede být úskočný, a při nízké tělesné hmotnosti, s níž jsem se vyrovnával značně neohrabaně, se zdál být hbitější a obratnější.

Odstrčil jsem ho od sebe a pak jsem se na něj po hlavě vrhl jako při skoku do vody. Odhodilo ho to zpět, ale mrštně vyrovnal pád, znovu mě uchopil a vrazil do mne.

Odpotácel jsem se k okraji schodiště a ztratil jsem rovnováhu. Strhl jsem ho však s sebou.

Padali jsme nějakých šest až devět metrů na nejbližší odpočívadlo. Náraz nás musel oba omráčit. Vybavuji si nejasný pocit, že jsme se museli zřítit až k samé patě útesu - přerušil se mi přívod kyslíku. Vzápětí se ale opět obnovil. Hučení v uších utichlo, hlava se mi rozjasnila a uvědomil jsem si, že jsme na odpočívadle a bojujeme dál.

Pojednou se mi soupeř vytrhl a vrhl se ke schodům. Já jsem mu byl v patách. V těsné slupce skafandru mě zaléval pot a lapal jsem po dechu. Dosud mě nenapadlo zvýšit přísun kyslíku, teď se toho však naléhavě domáhalo mé bušící srdce a zajíkový dech. Snažil jsem se nahmatat ovládání přívodu kyslíku. Ale nemohl jsem je buď najít, nebo se zaseklo.

Uvědomil jsem si, že bojuji jako svázaný, téměř poslepu. Ale Coniston na tom byl stejně.

Připadal jsem si jako ve snách. Prožíval jsem fantasmagorii úderů a potácivých kroků. Noční můru, při níž se mi před očima stále vznášela příšerná vidina zejících očnic jeho skafandru.

Vybavuji si, jak jsme se opět na vrcholu kráteru kutáleli po zemi. Nezastíněná Země vrhala jasný a průzračný svit. Jen krůček nás dělil od propasti. Coniston chvílemi získal vrch, chvílemi byl pode mnou, avšak stále se mě snažil svrhnout přes okraj. Vše se odehrávalo jako ve snu - jako kdybych spal a zdálo se mi, že mi ubývá vzduch.

Snažil jsem se udržet při vědomí. Můj protivník napínal síly, aby mě skulil se srázu. To se mu nesmí podařit! Jen kdybych nebyl tak unavený. Bez kyslíku se nedá bojovat!

Pojednou jsem věděl, že jsem ho setřásl a že opět stojím na nohou. Vrávoravě se postavil. Byl stejně vyčerpaný, zmatený a napůl udušený jako já.

Stál zády k propasti. Vrhla jsem se proti němu, vyhnul se jeho sevření a vši silou ho postrčil.

Bezhesně přepadl přes okraj. Jeho tělo provedlo několik přemetů a zmizelo v temné hlubině.

Ustoupil jsem zpět. Klesl jsem bez dechu na skálu a zatmělo se mi před očima. Stačila však chvíle klidu, aby se mé bušící srdce uklidnilo. Dech se mi zpomalil. Erentzova cirkulace začala zdolávat otrávený vzduch. Vyčistil se.

Požehnaný kyslík! V hlavě se mi vyjasnilo. Vracela se mi síla. Cítil jsem se líp.

Coniston se pádem zabil. Zvítězil jsem. Opatrně jsem přistoupil ke kraji útesu. Ještě se mi točila hlava. Hluboko dole na dně kráteru jsem zahlédl nevelkou světelnou skvrnu. Uprostřed ležela lidská postava.

Zvítězil jsem. Coniston byl mrtev. Pak jsem na dolním schodišti, pod římsou, na níž se rozkládal tábor, zahlédl ještě jednu schoulenou postavu. To byl bezpochyby Wilks. Coniston ho tam patrně zastihl, překvapil a připravil o život.

Jak jsem se tak rozhlížel, zaletěl můj pohled ke shluku táborových budov. Venku se objevila další postava. Přeběhla skalní plošinu k dolnímu okraji schodiště, na jehož vrcholu jsem stál. Svižnými skoky se ke mně začala přibližovat.

Další pirát! Snad Miko? Ne, na Mika nebyl dost velký. Stále se mi vše v hlavě pletlo. Vzpomněl jsem si na Hahna. Ale to bylo absurdní. Hahn zůstal v troskách Planetary. Tedy snad jeden ze stevardů...

Postava po schodech stoupala sebejistě, se zjevným úmyslem mě napadnout. Poněkud jsem ustoupil a připravil se čelit novému protivníkovi.

V té chvíli jsem spatřil Mika! Musel to být on; nebylo totiž možné si splést jeho gigantickou postavu. Objevil se dole na prostranství před táborem, rozběhl se k visutému schodišti a začal šplhat nahoru, na pomoc muži, který lezl před ním.

Vzpomněl jsem si na svůj revolver. Otočil jsem se a snažil se ho najít. Postřehl jsem, že první z útočníků již dosáhl vrcholu schodiště. Nedokázal jsem okamžitě určit, kam revolver zapadl. Hrozilo mi, že budu přepaden zezadu a zajat. Mám se dát na útěk?

Obrátil jsem se, abych zjistil, že co pirát dělá. Dorazil na plošinu. Pokrčil nohy a paže zvedl do výše. Plavným skokem se vymrštil proti mně. Mohl jsem uskočit, ale místo toho jsem se obrnil proti nárazu a dál vyhlížel revolver.

Postava do mne vrazila. Na dotek byla drobná a subtilní. Miko se právě nacházel v polovině schodiště. Popadl jsem útočníka. audiofonní kontakt mi přinesl hlas.

"Jsi to ty, Greggu?"

V náručí jsem svíral Anitu.

26. V úzkých

"Greggu, jsi v pořádku?"

Zaslechla na chodbách tábora výkřiky, že Haljan a Wilks spolu zápasí. Objevila u nouzového východu náhradní přilbu a skafandr a ve zmatku vyklouzla přes výstupní komoru ven. Ovládala ji jediná myšlenka - přimět nás s Wilksem, abychom se přestali bít. Pak zahlédla, jak jeden z nás přišel o život. Bez rozmyslu, aniž si byla plně vědoma, co dělá, vrhla se jako šílená po schodech nahoru, aby zjistila, zda jsem naživu.

"Anito!"

Miko byl nablízku! Ona ho neviděla; piráti jí vůbec nepřišli na mysl - ovládala ji pouze představa, že buď Wilks anebo já jsme mrtví.

Za tu chvíli, co jsme spolu stáli na skále poblíž vyhlídkové plošiny, se Mikova obrovitá postava přiblížila k hornímu konci schodiště.

"Anito, to je Miko! Musíme zmizet."

Vtom jsem zahlédl svůj revolver. Ležel na dně miskové prohlubně nedaleko místa, kde jsme stáli. Vrhel jsem se k němu. Anita na nic nečekala a skočila za mnou. Ocitli jsme se v nepravidelném dolíku ve skále, hlubokém necelé dva metry. Směrem ke schodišti byl otevřený - přecházel v úzkou rozsedlinu, plnou rozdrčeného, bez ladu nakupeného šedého kamení. Skalisek a balvanů bylo ve strži přímo naseto. Nebránily mi však ve výhledu.

Miko dorazil na vrchol schodiště. Na chvíli se zastavil. Ve svitu Země se ostře rýsovala jeho obrovitá postava. Podle všeho musel vědět, že z útesu spadl Coniston, neboť přilby mého a Conistonova skafandru se od sebe lišily natolik, aby dokázal rozeznat jednoho od druhého. Nevěděl sice, kdo jsem, ale považoval mě za nepřítele.

Nyní stál na vrcholu kráteru a rozhlížel se, kam jsme zmizeli. Nebyl od nás vzdálen více než

patnáct metrů.

"Anito, k zemi!"

Stáhl jsem ji dolů na skálu. Namířil jsem revolver. Zapomněl jsem však na naše přilbová světla. Miko je musel spatřit zrovna ve chvíli, když jsem stiskl spoušť. Uskočil stranou a kulka ho minula. Zalehl, ale pak jsem zahlédl, že se ve stínu přesunul do úkrytu za výčnělkem skály. Znovu jsem vypálil.

"Greggu."

Zvedl jsem se, abych mohl lépe mířit. Všiml jsem si, že kulka odštípla úlomek kamene, Anita mě prudce strhla na zemi.

"Greggu, je ozbrojen."

Odveta na sebe nenechala dlouho čekat. Následoval známý nezřetelný paprsek paralyzátoru. Paprsek se barevně rozprskl na nedaleké skále, ale k nám nedosáhl.

O chvíli později Miko povstal a přískokem se vrhl k dalšímu skalisku. Namáhavě jsem se postavil a střelil po něm, ale opět jsem minul. Přikrčil se a pokračoval v palbě z nového úhlu, ale mezitím jsme se s Anitou přemístili.

Čas ubíhal - vlastně to bylo jen několik okamžiků. Miko se mi na chvíli ztratil z dohledu. Možná se skryl, možná opět změnil polohu. Mohl vyhledat vyvýšené místo, odkud je výhled na dno našeho dolíku. Tady dole, kde jsme leželi, sice byla tma, ale obával jsem se, že se Miko každou chvíli objeví a zaútočí na nás. Na krátkou vzdálenost jeho paprsek mohl proniknout našimi průzory, i když skafandry by mu mohly dočasně odolávat.

"Anito, tady to je příliš nebezpečné."

Kdybych byl sám, třeba bych vyskočil a vylákal Mika z úkrytu. S Anitou jsem se to však neodvážil riskovat.

Řekl jsem jí: "Musíme se dostat zpátky do tábora." Audiofon mi přinesl její odpověď:

"Třeba už je pryč."

Ale nebyl. Zase jsme ho zahlédli o kus dál na osvětleném prostranství. Poněkud se od nás vzdálil, ale zato zaujal postavení na vyvýšenině. Světla na přilbách jsme měli zhasnutá. Věděl ale, kde jsme, a možná nás i viděl. Z jeho paprskometu se opět zablesklo. Znovu jsme se však přesunuli a zášleh nás minul. Byl teď od nás nejméně třicet metrů. Jeho zbraň měla větší dosah nežli ta moje. Neodpovídal jsem na jeho palbu, neboť jsem na tu vzdálenost neměl naději, že ho zasáhnu, a záblesk výstřelu mu mohl usnadnit míření.

Zamumlal jsem: "Musíme pryč."

Mohl jsem si ale dovolit vyvést Anitu z tohoto ochranného přití? Na nekrytém vrcholu kráteru, kam bylo ve svitu Země odevšad vidět, nás Miko mohl snadno zasáhnout. Byli jsme v úzkých, uvěznění v této nevelké prohlubenině.

Do tábora odsud nebylo vidět. Rozeklanou strží ve směru od schodiště však náhle zdola probleskl bílý kužel světla.

"Haljane."

Světelné záblesky se počaly skládat do poselství.

"Haljane."

Poznal jsem, že světlo vychází z Grantlinovy telegrafní místnosti.

Mohl jsem odpovědět svítilnou, kterou jsem měl na přilbě, ale netroufal jsem si. Chvíli jsem váhal.

"Zkus to," pobízela mě Anita.

Skrývali jsme se na místě, kde jsme se cítili před Mikovou palbou v bezpečí. Vyslal jsem z dolíku úzký světelný paprsek. V táboře ho museli zachytit.

"Tady Haljan," odpověděl jsem.

Pak jsem dodal: "Pomoc! Pošlete nám pomoc."

O Anitě jsem se nezmínil. Miko bezpochyby ovládá světelnou signalizaci. A v táboře už museli zjistit Anitinu nepřítomnost. Odpověděli:

"Nemůžeme..."

Zbytek depeše jsem nestačil zachytit. Z Mikovy zbraně vyšlehl další paprsek. Dodalo nám to jistoty. Pro tuto chvíli jsme byli z dostřelu.

Grantlinův světlomet opakoval:

"Nemůžeme ven. Východy jsou zablokované. Dovnitř se nedostanete. Zůstaňte, kde jste - hodinu či dvě. Snad se podaří východy opravit."

Východy byly poškozené! Máme tu ještě hodinu nebo dvě vytrvat! Ale tak dlouho tuto pozici proti Mikovi neudržíme! Dříve nebo později objeví místo, odkud bude moci ostřelovat celou úžlabinu, a nám nezůstane žádná možnost úkrytu. Právě jsem ho zahlédl, jak běží v bezpečné vzdálenosti, mimo dostřel mé zbraně, a hledá opět výhodnější polohu.

Zhasl jsem svítilnu. Mělo smysl Grantlinovi ještě něco sdělovat? Kromě toho nás světlo ohrožovalo.

Kužel Grantlinova reflektoru však začal hláskovat další zprávu:

"Blíží se pirátská loď! Bude tu dříve, než se k vám dostaneme! Žádná světla! Pokusíme se utajit naši polohu."

Pak mi signální paprsek přinesl závěrečnou výzvu:

"Miko a jeho lidé nás prozradí, pokud je nedokážete zastavit..."

Světlo zmizelo. Nad okrajem kráteru se zrcadlila bledá záře, odlesk osvětlení Grantlinova tábora. Záře vyhasla. Tábor se ponořil do tmy.

27. Anitin plán

Choulili jsme se ve stínu, jímž občas prorážel přísvit Země. Plíživá Mikova postava zmizela, ale byl jsem si jist, že číhá tam někde mezi útesy a manévruje tak, aby nás mohl zasáhnout paprskometem.

Anitina vodivá rukavice mi spočinula na předloktí; ve sluchátkách zazněl její dychtivý hlas:

"Co to bylo za zprávu, Greggu?"

Řekl jsem jí to.

"Ach, Greggu, ta loď z Marsu je tady!"

Dodal jsem: "Řekl bych, že přistane poblíž Archimeda asi během hodiny či dvou. Pokud se Grantlinovi podaří opravit vstupní otvor a dostanu tě dovnitř..."

Ponechala to bez odpovědi. Pojednou mi stiskla ruku. "Greggu, podívej!"

V otevřené průrvě se ukázala Mikova postava. Utíkal. Ne však naším směrem. Hnal se přískoky kolem okraje kráteru a kryl se za výčnělky skal. Minul horní konec schodiště; nezačal po něm sestupovat, ale pustil se dál po temeni zakřivené kráterové stěny.

Vstal jsem, abych ho mohl lépe pozorovat. Stále se vzdaloval. Opouštěl nás!

Rozběhli jsme se po hřebenu kráteru. Když jsme dorazili k jeho vzdálenému okraji, rozprostřela se před námi planina. Hluboko dole, daleko na jejím zbrázděném povrchu, se rýsovala Mikova spěchající

postava.

Spustili jsme se po rozrytém vnějším úbočí a rozběhli se po pláni. Nevelký Grantlinův kráter se za námi zanedlouho rozplynul.

Anita běžela daleko hbitěji než já. Uplynulo nějakých deset minut. Shora jsme Mika viděli a znali jsme směr, kterým se vydal, ale tady dole na pláni se nám ztratil z dohledu. Napadlo mě, že další pronásledování je bezúčelné a nebezpečné. Co kdyby si Miko všiml, že ho sledujeme? Co kdyby si na nás počíhal, až bezstarostně poběžíme kolem, a ze zálohy zahájil palbu?

"Anito, počkej," zadržel jsem ji.

Ukryli jsme se mezi navršenými balvany. Znenadání se ke mně přitiskla.

"Greggu, už vím, co podnikneme! Jenom neříkej, že nedovolíš, abych se o to pokusila!"

Vyslechl jsem její plán. Zněl neuvěřitelně! Byl neuvěřitelně nebezpečný! Když jsem však o něm přemýšlel, samotná troufalost celého podniku mi připadala jako určitá záruka možného úspěchu. Pirátům ani nepřijde na mysl, že bychom mohli jednat tak neuváženě.

"Ale Anito..."

"Greggu, neblázni!" Ted' se pro změnu rozhorlila zase ona. Po pravdě řečeno, neměl jsem náladu na odvážné kousky, protože mi ležela na srdci Anitina bezpečnost. Měl jsem v plánu vypátrat podle světelné záře Mikovo ležení a pak se vrátit ke Grantlinovi, který snad už bude mít opravené výstupní komory.

"Ale Greggu... je v sázce poklad... bezpečnost Grantlinových lidí..."

"Poklad může jít k čertu! Jde mi o tebe, o tvou bezpečnost."

"Dobrá, chceš mou bezpečnost! Co když mě odvedeš do tábora, piráti na něj zaútočí a přijdu o život? Naproti tomu můj plán, pokud to dokážeme, Greggu, nakonec zajistí bezpečí pro všechny z nás."

Zdálo se, že by to mohlo vyjít. Krčili jsme se v úkrytu a probírali to. Taková opovážlivost!

Pirátská loď přistane v blízkosti Archimeda. To bylo osmdesát kilometrů od Grantlina. Piráti z Marsu si nevšimnou zatemněných Grantlinových budov, skrytých v hloubi malého kráteru. Budou čekat, až jim Miko se svými druhy oznámí polohu tábora.

Mikovo ležení bylo nepochybně někde před námi. Sledovali jsme ho směrem k Moři Dešťů, ted' jsme dorazili k jeho okraji. Archimedes byl odsud vzdálen také asi osmdesát kilometrů.

Anita navrhovala, abychom došli k Archimedovi, vyšplhali po jeho úbočí a vyčkali přiletu pirátské lodi. Miko čeká o kus dál na Moři Dešťů. Alespoň jsme doufali, že to tak je. Vyšle na loď zprávu. My s Anitou začneme také signalizovat, jenomže z menší vzdálenosti, budeme předstírat, že patříme k pirátům, a třeba se nám mezi ně podaří proniknout!

"Nezapomeň, Greggu, že jsem Anita Princeová, Georgeova sestra." Při zmínce o mrtvém bratrovi se jí zachvěl hlas. "Vědí, že si Miko George najal, a já jsem jeho sestra... To nám pomůže piráty přesvědčit."

Byl to smělý plán! Podaří-li se nám dostat na loď, třeba dokážeme přesvědčit velitele, že Mikovy vzdálené signály jsou jen Grantlinovou léčkou, která má piráty odlákat nesprávným směrem. Pokud se Miko a jeho kumpáni pokusí přiblížit, zničí je dalekonosné lodní energodělo! A my pak můžeme piráty vodit za nos, odvést je od Grantlina a od pokladu.

"Greggu, musíme to zkusit."

Nebesa ať mi odpustí, podvolil jsem jejímu naléhání!

Zahnuli jsme v pravém úhlu a rozběhli se ke vzdáleným stěnám Archimeda. Jež se hrozivě rýsovaly proti hvězdnaté obloze.

28. Výstup na Archimedes

Výstup na vrchol kráteru se zdál nekonečný. Já i Anita jsme se únavou sotva vlekli. Každou chvíli jsme se dívali k obloze, jestli neuvidíme pirátskou loď, ale hvězdné nebe bylo prázdné.

Náhle se Anita zastavila. "Greggu, nevidíš něco tam nahoře? Jako by tam byla nějaká šmouha."

Měla ostřejší zrak než já. Vypátrala sestupující pirátskou loď! Proti hvězdám se jevila jako nezřetelná, drobná skvrnka; několik se jich zatmělo, jako by na ně záhadně padl neviditelný stín. Stín narůstal, proměnil se v temnou skvrnu, cákanec, nejasně naznačený obrys. Poté se zaostřil, až jsme s jistotou rozpoznali, co to je. Byl to pirátský koráb! Zvolna, nehlučně klesal k zemi.

Krčili jsme se na úzké plošině. Za námi zívalo ústí jeskyně. Vedle nás se rozvířala strž, římsa končila v rozsedlině. Pod nohama se nám propadala kolmá stěna kráteru.

Zhasli jsme reflektory. Zůstali jsme schouleni na místě a beze slova hleděli ke hvězdám.

Když jsme loď poprvé rozpoznali, nacházela se přímo nad Archimедem. Chvíli jsme se domnívali, že přistane uvnitř kráteru. Ale minula jeho střed a letěla dál.

Zašeptal jsem do audiofonu - šeptem jsem mluvil pouze mimoděk, neboť jak by nás v této bezvzdušné pustině někdo mohl odposlechnout!

"Přelétá nad kráterem."

Anita mi místo odpovědi jen stiskla předloktí.

Vzpomínám si, že když Miko přinutil Snapa, aby z Planetary signalizoval pirátské bandě na Mars, věděl o poloze Grantlinova tábora jen to, že leží mezi Archimедem a Apenninami. Takový údaj obsahovala první depeše, kterou nám Grantline poslal, a Miko ho předal svým společníkům. Piráti z Marsu nyní postupovali podle těchto instrukcí.

Následovala chvíle napětí. Loď jsme teď zřetelně viděli přímo nad sebou; šedočerně se odrážela mezi hvězdami za roztřepeným okrajem kráteru. Plavidlo zvolna kroužilo a bezpochyby pátralo po Mikově znamení, případně po světlech Grantlinova tábora. Zároveň posádka vyhlížela místo k přistání.

Rozeznávali jsme válcovitý, doutníkový tvar pirátského korábu. Byl poněkud menší než Planetara, ale měl podobnou konstrukci. Zaplanula na něm světla. Okénka v trupu vytvářela šňůry světélkujících bodů, matný přísvit prozařoval vnitřek vyklenuté střešní kupole.

Nebylo pochyb o tom, že loď patří banditům. Na identifikačním štítku na trupu chybělo předepsané kódové označení. Piráti si před odletem z Ferrok-Shahnu nezažádali o přidělení úředních imatrikulačních světel. Bylo zřejmé, že jde o nezákonnou výpravu. Zde na pustém Měsíci však nebylo nutné cokoli utajovat. Posádka ponechala osvětlení lodi rozžaté na plno, aby si jí Miko všiml a spojil se s ní.

Kosmolet nás zvolna míjel ve výšce pouhých několika set metrů od naší plošiny.

V první chvíli jsme si pomyslel, že šťastnou shodou náhod třeba přistane blízko nás.

Pokračoval však v letu. Pak jsem si všiml, že směřuje k místu, kde stěna o několik kilometrů dál vytvářela cosi jako plato s rovným povrchem. Opatrně se snesl dolů a přistál.

Po Mikovi stále nebylo ani stopy. Ale uvědomoval jsem si, že je třeba jednat rychle. Musíme na pirátskou loď vstoupit jako první.

Pomohl jsem Anitě vstát. "Tady zrovna není to pravé místo, odkud bychom měli signalizovat."

"Ne. Miko by nás mohl upozorovat."

Neměli jsme ponětí, kde je. Snad tam dole na planině? Nebo tady nahoře, kdesi uprostřed celé té rozlohy navršených skal?

"Jsi připravena, Anito?"

"Ano, Greggu."

Zadíval jsem se skrz hledí na její vážný, pobledlý obličej.

"Ano, jsem připravena," opakovala.

Její stisk ruky mi pojednou připadal jako poslední sbohem. Vrhali jsme se bezhlavě do podniku, který pro nás bude znamenat jistou smrt? Loučili jsme se snad naposled?

Odpoutala se ode mne, seskočila do hloubky nějakých deseti metrů na dno rozsedliny, překročila ji a na protější straně se vyšplhala nahoru. Chvilí jsem stál a sledoval ji. Pak jsem se pustil za ní.

Netrvalo to dlouho - zbývalo nám po obvodu obrovité stěny překonat vzdálenost jen asi pěti kilometrů. Ocitli jsme se na téměř stejné úrovni jako loď, která nás převyšovala o pouhých několik desítek metrů.

Konečně jsme stanuli na vrcholu, připomínajícím tabulovou horu. Světla lodi zářila přímo nad námi. Rovněž na přilehlých skaliscích se roztančila světélka, vířící drobné světelné body. Piráti vystoupili a slídí po okolí, aby ověřili svou polohu.

Miko zatím o sobě nedával vědět. Ale mohl tak učinit každým okamžikem.

"Je čas začít signalizovat," zašeptal jsem.

"Začni."

Piráti nás zřejmě dosud nezahlédli. Sejmul jsem si z přilby svítilnu. Ruce se mi trásly. Co když na můj signál odpoví výstřelem? Zábleskem z obřího energometu umístěného na palubě?

Anita se přikrčila za skálou, jak mi slíbila. Vztyčil jsem se s reflektorem v ruce a stiskl vypínač.

Do výše vyšlehl útlý světelný paprsek. *Zamával* jsem svítilnou a namířil na loď, na níž se vytvořil matně zářící kruh.

Všimli si mě. Světla se náhle dala do pohybu.

Signalizoval jsem:

"Patřím k Mikovi. Nestřílejte."

Použil jsem otevřený univerzální kód. Nejprve marťansky, pak anglicky.

Odpověď nepřicházela, ale nedošlo ani k útoku. Zkoušel jsem to znovu,

"Tady Haljan, dříve z Planetary. Je se mnou sestra George Prince. Mikovi se stalo neštěstí."

Shora od hrany útesu v těsné blízkosti lodi probleskl úzký kužel světla.

"Pokračujte."

Bez přerušení jsem pokračoval: "Došlo k neštěstí - Planetara ztroskotala. Všichni zahynuli, kromě mne a sestry George Prince. Chceme se k vám připojit."

Zhasl jsem svítilnu. Odpověděli otázkou: "Kde je Grantlinův tábor?"

"Nedaleko odtud. Na Moři Dešťů."

Jakoby v odpověď na mou lež, daleko uprostřed plání zalitých svitem Země, ve vzdálenosti nějakých patnácti kilometrů od úpatí kráteru, *zazářilo* signální světlo. Anita je zahlédla a stiskem mě varovala.

"To je Mikovo znamení!"

Po marťansku hláskoval: "Sestupte dolů. Přistaňte na Moři Dešťů."

Miko zahlédl naše signály a zapojil se do vysílání! Opakoval: "Přistaňte na Moři Dešťů."

Zablíkal jsem směrem k lodi varování: "Pozor! To je Grantline! Chystá léčku!"

Z člunu došlo pozvání: "Pojďte na palubu."

V prvním utkání jsme zvítězili! Miko si musel uvědomit, že je v nevýhodě. Jeho vzdálené světlo se vytratilo.

"Jdeme, Anito."

Ted' již nebylo možné ustoupit. Ale opět se mi *zdálo*, že ve stisku její ruky cítím to nejasné poslední sbohem.

Její hlas zašeptal: "Musíme do toho dát všechno, zahrát své role co nejlépe, aby vyzněly přesvědčivě."

V oslnivé záři světlometu jsme se vyšplhali po útesech na rozlehlou skalní terasu. Proti nám se vyřítily opřilbené postavy, prohledaly nás, zda nemáme zbraně, a odebraly nám přilbové svítilny. V hledí se mi mihla odpudivá tvář obrovitého Mar'ana. Další dva nestvůrné, kolosální zjevy se zmocnily Anity.

Stráže nás dostrkaly ke vstupním uzávěrům na spodní straně lodi. Nad oblinou trupu jsem zpozoroval rošty paprskometů rozmístěných po stranách kupole. Na palubě se rýsovaly postavy členů posádky, kteří nás sledovali.

Prošli jsme přechodovými komorami do vnitřního koridoru a po šikmé rampě jsme dorazili na osvětlenou palubu. Přilby z nás spadly. Kolem se shlukli mar'anští piráti.

29. Na pirátské lodi

V mysli mi doznívala Anitina slova: "Musíme své role zahrát co nejpřesvědčivěji." O jejích schopnostech jsem příliš nepochyboval, ale sebou jsem si už tak jistý nebyl. Úlohu George Prince sehrála důmyslně a k jejímu odhalení došlo jen nešťastnou náhodou.

Snažil jsem se obrnit proti pátravým pohledům pirátů, kteří se kolem nás natlačili. Do pěkně zoufalé hry jsme se to pustili! Ať budeme hrát sebelíp, stačí nějaká náhodná maličkost, aby nás zčistajasna zničila! Byl jsem si toho vědom a při pohledu na zvědavé tváře Mar'anů jsem proklínal svou bezhlavou zbrkllost, díky které jsem do toho Anitu zatáhl!

Piráti - muselo se jich na palubě shromáždit deset až patnáct - kolem nás vytvořili kruh. Byli to vesměs statní chlapi, v průměru dobře přes dva metry, oblečení v kožených vestách a krátkých kožených kalhotách, jež jim sahaly k holým kolenům. Na nohou měli vysoké nálevkovité holínky. Drzá pirátská cháska, opásaná noži a malými ručními paprskomety. Šedivé, hrubé obličej, na některých neholené neupravené strniště.

Jeden z nich vypadal jako vůdce. Ostře jsem vyštěkl: "Jste tady velitelem? Nemluvím dobře iltonsky. Znáte pozemskou angličtinu?"

"Ano," odpověděl pohotově, "já jsem kapitán". Hovořil anglicky se stejnou lehkostí a přízvukem jako Miko. "Toto je sestra George Prince?"

"Ano. Jmenuje se Anita Princeová. Řekněte svým mužům, ať se o ni neotírají."

Mávnutím ruky je odehnal. *Zdálo* se, že Anita k sobě strhuje všeobecnou pozornost. Dodal:

"Já jsem Set Potan." Obrátil se k Anitě. "George Prince byl váš bratr? Jmenujete se Anita? Už jsem o vás slyšel. Znal jsem vašeho bratra - opravdu jste mu velice podobná."

Šviháckým pohybem máchl kloboukem na její počest, až pery zametl podlahový rošt. Byl to dvorný chlapík; nenuceným chováním připomínal kavalíra z Venuše,

Zatím nás bral. Uvědomoval jsem si, že již samotná Anitina přítomnost podstatně dodala našim slovům na věrohodnosti. Přesto však jsem u Potana - podobně jako u Mika - vycítil zneklidňující náznak ironie. Nevěděl jsem, co si o něm mám myslet. Dospěl jsem k závěru, že jsme ho ošálili. Když se ale ke mně obrátil, zaznamenal jsem v jeho očích ocelový lesk.

"Vy jste byl důstojníkem na Planetaře?"

Ted', když jsem neměl přilbu, bylo možno rozeznat hodnotní označení na límci mé bílé uniformy, který vykukoval zpod Erentzova obleku.

"Ano, tak jsem vystupoval. Ale již před rokem jsem se s Mikem pustil do tohoto dobrodružství."

Vedl nás do své kabiny. "Planetara ztroskotala? Miko nežije?"

"Stejně jako Hahn a Coniston. Rovněž George Prince - my jsme jediní, kdo přežili."

Zatímco jsme se na jeho pokyn svlékali z Erentzových obleků, v krátkosti jsem mu pověděl o havárii Planetary. Kromě Anity a mne všichni na palubě zahynuli. Vyvázli jsme a čekali na jejich přilet. Poklad je zde; objevili jsme Grantlinův tábor a jsme připraveni ukázat k němu cestu.

Věřil tomu, co říkám? Mlčky naslouchal. Nezdálo se, že by jím smrt jeho druhů otřásla. Netvářil se ani spokojeně; prostě vypadal nezúčastněný.

Dodal jsem s prohnáním postranním pohledem: "Na Planetaře nás bylo až příliš mnoho. Přidal se k nám pokladník a mnozí z členů posádky. Byla tu i Mikova sestra, Setta Moa - to je víc než dost. Poklad se líp dělí, když je méně zájemců."

Přes tenké šedivé rty mu přelétl pobavený úsměv. Nicméně přikývl. Obavy, které se mě zmocňovaly, zcela rozptýlila jeho následující slova.

"Svatá pravda, Haljane. Miko byl pánovitý typ. Sám si dělal nárok na celou třetinu kořisti. Ale teď..."

Závěr byl zřejmý. Třetinu získá jeho zástupce Potan!

Poznamenal jsem: "Dříve než budeme pokračovat - mohu vám věřit, že dostanu svůj podíl?"

"Samozřejmě."

Usuzoval jsem, že právě troufalost, s jakou se s ním předčasně začnu handrkovat, na něj zapůsobí přesvědčivě. Naléhal jsem: "Slečně Princeové připadne bratrův podíl?"

Bystrá hlavička, tahle Anita! Hbitě se vložila do hovoru: "Neposkytnu žádné informace, dokud mi ho neslíbíte! Známe polohu Grantlinova tábora, jeho výzbroj a způsob obrany, množství a místo uložení rudy. Varuji vás, pokud s námi nebudete hrát poctivě..."

Srdečně se rozesmál. Zdálo se, že jsme se mu zalíbili. Rozvalil se v křesle, dlouhé nohy roztáhl před sebe a napil se z poháru, který před něj postavil jeden z jeho lidí.

"Z kočičky se vyklubala tygřice! Nebojte se mě - hraji poctivě!" Přistrčil k nám přes stůl dva poháry. "Pijte, Haljane. Rád slyším, že všechno je na dobré cestě. Slečno Princeová, připijte mi na zdraví jako svému veliteli."

Učinil jsem odmítavý posunek. "Potřebujeme si zachovat čistou hlavu. Vaše marťanské nápoje jsou nebezpečné. Podívejte se, teď vám vyložím, jaká je situace..."

Pustil jsem se do mnohomluvného líčení našich údajných dobrodružství: jak jsme bloudili a hledali Grantlinův tábor, jak jsme ho objevili zapadlý v Moři Dešťů - skrytý uvnitř jeskyně. Pod vlivem pití a Anitiných pohledů se Potan dostal do nálady. Prohýbal se smíchem, když jsem mu vyprávěl, jak jsme se odvážili tábor napadnout, zničili mechanismy vstupních dveří a dokonce pronikli až do úkrytu, kde je uskladněná ruda.

"Dobrá práce, Haljane! Jste chlapík podle mého gusta!" Přitom ale nespouštěl oči z Anity. "Oblékáte se jako muž, či spíš roztomilý chlapec."

Stále na sobě měla bratrovy tmavé šaty. Prohodila: "Jsem zvyklá jednat - vyhovuje mi mužské oblečení. Měl byste se ke mně chovat jako k muži a přiznat mi můj podíl na zlatě."

Již předtím nás Potan požádal, abychom mu vysvětlili, co znamenaly signály přicházející z Moře Dešťů. Mikovy signály! Více se neopakovaly, třebaže jsem se toho tajně obával. Řekl jsem, že

Grantline bezpochyby opravil poškozené východy a odhodlal se k výpadu, aby mi oplatil předchozí útok. Když pak zahlédl pirátskou loď přistávat na vrcholu Archimeda, pokusil se ji přilákat.

Rád bych věděl, nakolik je mé vysvětlení přesvědčivé. Příliš mi tak nepřipadalo. Potan ale už byl rozjařený pitím. Anita mě doplnila:

"Grantline zná v okolí tábora každý kámen. Je vyzbrojen pouze pro boj zblízka."

Hned jsem na to navázal. "Věci se mají takto, Potane: kdyby vás zlákal, abyste v dobré víře přistáli poblíž jeho jeskyně..."

Vyslovil jsem předpoklad, že Grantline třeba vsadil na náhlý, překvapivý útok. Toto byla jeho jediná šance, jak zastihnout loď nepřipravenou.

Zavládla mezi námi přátelská důvěrná nálada. Potan prohlásil: "Však my tam dole přistaneme, na to vezměte jed! Potřebuji ale pár hodin na přípravu."

"Oni se k nám neodváží přiblížit," prohlásil jsem. "Už proto ne, že nemohou opustit rudu."

"Vědí, že jsme odhalili jejich léčku," poznamenala Anita s úsměvem. "Když jsme se Haljan a já k vám připojili, rychle jim došla řeč. Však taky jejich signální světlo hned zmizelo, že?"

Pokradmu se po mně podívala. Hráli jsme přesvědčivě? Kdyby ale Miko začal znovu signalizovat, velmi rychle nás mohl odhalit! Anita na to právě musela myslet, protože dodala:

"Grantline se už se svým světlometem neodváží ukázat! Kdyby si to dovolil, odpovíme mu lodním energodělem! Je to tak, Sete Potane?"

"Správně," přisvědčil Potan. "Máme jedno, které je dostatečně výkonné, aby ho smetlo na patnáct kilometrů. Právě vrhač sestavujeme."

"A máme třicet mužů? S takovou silou můžeme bez obtíží pobít celou Grantlinovu posádku. Zájemců o podíl na kořisti je to ale víc než dost. Ještě že Miko je už po smrti."

"Propána, Haljane, ta vaše malá přítelkyně je ale krvelačná!"

"Ten prokletec Miko zavraždil jejího bratra," vysvětloval jsem.

Stále táž hra! Ani na okamžik jsme se neodvážili vysadit! Kdyby aspoň Miko nespíchal se svými signály a dopřál nám čas!

Hovořili jsme snad půl hodiny. Byli jsme v malé pancéřové kabině, umístěné na přední palubě. Nad ní se klenula kupole. Z místa u stolu, kde jsem seděl, byl výhled na čelní pozorovací věž, jež se tyčila pod kupolí nedaleko odsud. Loď byla řešená podobným způsobem jako Planetara, i když v podstatně menším měřítku.

Potan poslal své podřízené ven, aby s námi mohl hovořit o samotě. Sledoval jsem, jak po palubě stěhují nejrůznější zařízení - vynášejí zdola součásti obřích energometů a začínají je sestavovat. Občas se někdo z mužstva zastavil u oken kabiny a zvědavě se zahleděl dovnitř.

Pokračoval jsem v hovoru, ale myšlenkami jsem se toulal úplně jinde. Přestože jsem se snažil tvářit nenuceně, věděl jsem, že si musíme pospíšet. Ať už nás s Anitou čekalo cokoli, bylo nezbytné jednat rychle. Ale nejdříve jsme potřebovali získat Potanovu důvěru, abychom na lodi měli naprostou volnost, mohli se pohybovat nepozorovaně bez dozoru.

Cítil jsem hrozný vnitřní napětí. Z kabiny se otvíral výhled na palubu a okny v kupoli dál na skalnatou lunární krajinu. Viděl jsem okraj terasy, na níž spočívala naše loď, útesy, jež vroubily strmě se svažující stěnu Archimeda, i pláne zalité paprsky Země hluboko dole. Někde tam se skrývali Miko, Moa a pár členů posádky Planetary.

Měli jsme s Anitou přesný plán. Získali jsme Potanovu důvěru. Očekával jsem, že až skončí tento rozhovor, bude naše postavení mezi piráty dostatečně upevněné, abychom se mohli volně pohybovat po lodi a účastnit se na jejím životě. Měli bychom mít možnost vyhledat spojařskou budku a sprátelit

se s operátorem.

Možná se nám naskytne příležitost tajně odvysílat na Zemi depeši. Byl jsem přesvědčen, že tato loď musí mít energii postačující k vyslání signálu na velkou vzdálenost, byť jen krátkodobého. Bylo šílené se o něco takového pokoušet, ale stejně šílené bylo celé naše počínání! Kdyby Anita odlákala službu ze signální kabiny, mohl jsem odeslat jednu či dvě krátké výzvy, které se donesou k Zemi. Stačí tísňový signál podepsaný "Grantline". Kéž bych to jen dokázal a nedal se při tom chytit!

Anita zavedla s Potanem řeč na jeho plány. Pirátský vůdce se chvástal svou báječně vybavenou lodí a odvahou mužstva a zajímal se o velikost kořisti. Já jsem zatím mohl dát volnost svým úvahám.

Zatímco jsme se družili s Potanem, pokračovala montáž dalekonosného elektronového zářiče, Pak může Miko začít signalizovat a bude s ním konec! Počkám si na palubě u toho paprskometu. Spolu s obsluhou ho zaměříme - a bude stačit jediný záblesk, aby Miko s celou svou bandou zmizel ze světa,

Bylo však třeba myslet též na útěk. Nemohli jsme se u pirátů dlouho zdržovat. Dalo se jim namluvit, že Grantlinův tábor je v Moři Dešťů. Na čas je to zdrží, ale nakonec se prozradí, že jsme jim zalhali. Musíme z lodi uprchnout a vrátit se zpět ke Grantlinovi, Až bude Miko mrtvý, tísňové volání odvysílané a Potan na falešné stopě ohledně polohy Grantlinova tábora, snad se podaří poklad uchránit, dokud nedorazí pomoc ze Země.

"U d'asa, Anito, tváříte se jako hrdlička, ale jste tygřice! Takovou společnici si dám líbit - lačnicí po krvi jako vyznavačka ohně!"

Společně se tomu zasmáli, "Kdepak, Sete Potane! Nelačním ani tak po krvi, jako po bohatství!"

"Žádný strach, Anito, bohatství bude!"

"Když nás povedete vy, nemám o tom pochyby."

Do kabiny vstoupil jeden z členů posádky. Potan se nevrle obrátil. "Co se děje, Argle?"

Muž odpověděl mart'ansky, zašilhal mlsně po Anitě a odešel.

Potan vstal. Všiml jsem si, že má poněkud vratké nohy.

"Chtějí, abych jim pomohl s prací na vrhačích."

"Jen běžte," odpověděl jsem.

"Nějak se tu zabavte, Haljane. Nebo jestli chcete, můžete jít na palubu. Oznámím mužstvu, že jste jedním z nás."

"Povězte jim, ať drží ruce pryč od slečny Princeové."

Zadíval se na mne. "Na to jsem nepomyslel - samotná žena mezi tolika muži,"

Pohled, který věnoval Anitě, nebyl o nic méně urážlivě mlsný nežli ty, jimiž ji zasypávali jeho podřízení. Dodal: "Žádný strach, tygři kočičko."

Anita se zasmála. "Já se nebojím ničeho."

Ale když se odpotácel z kabiny, hmátla po mé ruce. Z obavy, že nás pozorují, se vzmožila na drzý, chlapácký úsměv a zamumlala:

"Och, Greggu, já mám takový strach!"

Chvíli jsme se ještě zdrželi v kabině a šeptem se radili, co podniknout,

"Myslíš, že signální budka je ve věži, Greggu? Tamhle v té, co na ni zrovna hledíme oknem?"

"Řekl bych, že ano,"

"Půjdeme to obhlédnout?"

"Ano. Pořád se ale drž při mně."

"Moc ráda, Greggu!"

Pečlivě jsme uložili Erentzovy obleky v rohu kajuty. Co kdybychom je náhle potřebovali! Pak jsme sebevědomě vyšli na palubu, abychom se vmísili mezi piráty.

30. Zoufalé plány

Paluba sinavě zářila zvláštním modrozeleným světlem marťanských elektrofúzních lamp. Vládl na ní organizovaný ruch. V malých, porůznu roztroušených skupinkách pracovalo asi dvacet členů posádky, Někteří z podpalubí přinášeli různé zařízení, další je sestavovali. Vršily se zde Erentzovy obleky a přilby marťanského typu, jež se však příliš nelišily od těch, jimiž byla vybavena Grantlinova výprava. Bylo tu několik modelů obřích zářičů, z nichž některé jsem dobře znal, jiné měly konstrukci, s jakou jsem se setkával poprvé, Napočítal jsem jich šest či osm. Zatím byly vesměs rozložené na součástky, poházené kolem spolu s přídavnými bateriemi, cívkami a elektronkovými zesilovači. Usoudil jsem, že mají být rozmístěny tady na palubě; všiml jsem si, že několik jich už stálo na svých místech po obvodu kupole.

Zastavili jsme se s Anitou před Potanovou kabinou a zvědavě se rozhlíželi. Muži po nás pokukovali, ale nikdo nepromluvil.

"Chvíli se tady porozhlédneme," zašeptal jsem. Přikývla a zůstala stát s rukou na mém předloktí. Mezi dvoumetrovými Marťany jsme si připadali jako trpaslíci. Byl jsem celý v bílém, tak jak jsem se oblékl do vyhrátých vnitřních prostor Grantlinova tábora. Měl jsem na sobě kabát od uniformy důstojníka Planetary z bílého hedvábí, široký opasek a těsně obtažené kalhoty. Byl jsem prostovlasý. Anita štihlá tmavá postava, bledý chlapecký obličej a vlnité černé vlasy v sobě měly hamletovskou zádumčivost.

Pozorovali jsme, že na lodi působí daleko silnější přitažlivost nežli na Měsíci - odpovídala spíše gravitaci Marsu.

"Tamhle jsou tepelné paprskomety, Greggu."

Spatřil jsem je naskládané na opačném konci paluby. Zahlédl jsem rovněž bedničky plné křehkých baněk, bomb různých typů, ruční paralyzátory, několik druhů pátracích světlometů, vrhače Bensonova zakřiveného světla a menší množství ručních zbraní ve starobylém pozemském provedení - šavlí, dýk a pistolí,

Jak se zdálo, nechybělo ani důlní zařízení. Daleko na zadní palubě, na volném prostranství za centrální kabinovou nástavbou, se kupily ocelové kolejnice, asi půl tuctu vozíků na dopravu rudy, malá důlní lokomotiva k jejich posunu a jakési profily, které připomínaly rozebraný rudný skluz.

V této chvíli byla paluba doslova zavalená spoustou nejrůznějšího zařízení.

Potan přecházel z místa na místo a vydával skupinám pracovníků rozkazy. Rozkřiklo se, že známe místo, kde je uložen poklad. Piráty to rozjařilo. Za několik hodin bude loď připravená k boji a může vyrazit.

Všiml jsem si, že mnozí z banditů vyhlízejí bočními okny v kupoli dolů ke vzdáleným pláním Moře Dešťů. Uvěřili, že tím směrem leží Grantlinův tábor.

Anita zašeptala. "Kde je ten obří elektronový energomet, Greggu?"

Nacházel se ve střední části paluby. Byl již usazený na svém místě. Potan u něj právě dohlížel na četů, která ho zapojovala. Byla to nejmocnější zbraň celé lodi, podle Potana s účinným dosahem nějakých patnácti kilometrů. Zajímalo mě, co by asi napáchal na Grantlinových budovách! Byl jsem si jistý, že zdvojené Erentzovy stěny jeho paprskům mohou nějaký čas odolávat. O tom, že rozruší oblek z Erentzovy tkaniny, však nemohlo být pochyb. Zapůsobí jako úder blesku - zášleh uvolněných elektronů vyvolá srdeční kolaps a přivodí okamžitou smrt.

Zašeptal jsem: "Nemůžeme pryč, dokud ho nezničíme. Ale předtím ho vyzkoušíme na Mikovi,

jestliže se nám ohlásí."

Napjatě jsem čekal, kdy se Mikův signál objeví. Elektronový zářič zjevně dosud nebyl připravený. Ale až ho zapojí, musím se zdržovat poblíž a přesvědčit obsluhu, aby po Mikovi vypálila. Když se to podaří, získáme čas, abychom si rozvrhli další úkoly. Počítal jsem s tím, že než Potan skončí přípravu k útoku, nastane podle lodního režimu dne čas odpočinku. Tehdy tu bude mnohem klidněji - vyčítám si příležitost k odeslání zprávy na Zemi a pak uprchneme.

Zatímco mé myšlenky takto bloudily, tiše jsme stáli ve dveřích kajuty. Uplynulo možná patnáct minut. V měšci, který jsem měl u boku, jsem svíral malý revolver. Piráti mi ho odebrali a předali Potanovi. Ten ho spolu s mým Erentzovým oblekem odložil na lavici. Když jsme získali jeho důvěru, zapomněl na něj a nechal ho ležet. Teď jsem ho měl zase u sebe a dotek jeho chladné, hladké pažby mi byl určitou posilou. Všechno se mohlo tak snadno zvrtnout -pokud k tomu však dojde, byl jsem odhodlaný prodat svůj život co nejdraž. V hlavě mi kmitla mlhavá myšlenka: poslední kulku musím ušetřit. Ta bude patřit Anitě.

"Ten elektronový zářič má dálkové ovládání. Podívej, Anito, to nad námi je signální kabina. Odtud budou energodělo zaměřovat a odpalovat."

Vypadalo to tak. Nedaleko od nás se z paluby zvedala devítimetrová skeletová věž, zakončená malou pancéřovou budkou o čtvercovém půdorysu. Vedlo do ní točité schodiště. Okénky kabiny jsem zahlédl ovládací panely. Uvnitř byl jediný Marťan; právě volal něco ohledně energometu dolů na Potana.

Střecha malé věžní nástavby dosahovala téměř ke klenbě kupole - dělila je vzdálenost sotva půl druhého metru. Nahoře v kupoli byl průlez opatřený tlakovou komorou a propojený několika schůdky se střešou signální kabiny. Možná by se tudy dalo uprchnout. V případě krajní nouze to bylo možné. Ale jen jako poslední východisko, neboť bychom se tak ocitli na vrcholu grassitové báně, po jejíž hladké vyduuté stěně a poté po zaobleném lodním trupu až dolů na skálu by bylo třeba překonat výškový rozdíl více než třiceti metrů. Třeba vede po vnější straně dolů visutý žebřík, ale zatím jsem ho nikde neviděl. Když bychom byli s Anitou nuceni zvolit tuto únikovou cestu, nebylo mi jasné, jak dokážeme sestoupit z třicetimetrové výšky a nerozbít se o skály. I při slabé měsíční přitažlivosti by to byl nebezpečný pád.

"Vy jste Gregg Haljan?"

Při zvuku hlasu jednoho z pirátů, který se k nám zezadu přiblížil, jsem nadskočil,

"Osobně."

"Velitel Potan říká, že jste byl hlavním navigátorem na Planetaře."

"To souhlasí."

"Budete nás navigovat, až zahájíme přesun ke Grantlinovu táboru. Já jsem šéfpilot, jmenuji se Brotow."

Usmál se. Byl to velký chlap, jen trochu vyčouhlý. Dobře mluvil anglicky. Zdálo se, že s námi chce dobře vycházet.

"Jsme rádi, že máme vás i sestru George Prince mezi sebou." Vrhla po Anitě obdivný pohled. "Seznámím vás s ovládáním lodi, Haljane."

"Dobrá," odpověděl jsem. "Pokud mohu s něčím pomoci..."

"Ale ne hned. Ještě bude pár hodin trvat, než budeme připraveni."

Přikývl jsem a on se odloukal. Anita zašeptala:

"Neměl na mysli signální budku tady ve věži? Greggu, co když je to jen velitelské stanoviště?"

"Nevím. Jsou tam ale zaměřovače energoděla, a tak si myslím, že jde o spojovací kabinu."

"Co kdybychom tam vylezli a přesvědčili se? Greggu, Miko může každou chvíli začít signalizovat."

Navíc se zdálo, že elektronové dělo bude co nevidět připravené k palbě. Byl čas, abych začal jednat. Ale cítil jsem podvědomou nechuť. Za našimi zády, v Potanově kabině, zůstaly Erentzovy obleky. Nechtělo se mi od nich odloučit. Kdyby se něco stalo a my měli náhle prchat, nezbyl by nám čas na oblékání skafandrů. Dost zlé bylo jen samotné upevňování přilby.

Rychle jsem zašeptal: "Musíme se ustrojit do skafandrů - snad najdeme nějakou záminku." Zatáhl jsem ji zpátky do kabiny, kde jsme měli přece jen více soukromí.

"Poslyš, Anito: byl jsem hlupák, že jsem pečlivěji nenaplánoval náš ústup! Hrozí nám tady obrovské nebezpečí."

Náhle mi připadalo, že jsme v zoufalé situaci. Byla to snad předtucha?

"Anito, poslouchej: když k něčemu dojde a budeme nuceni prchat..."

"Tím průlezem nahoře v kupoli? Výstupní komora se dá obsluhovat ručně, všimni si těch pák."

"Ano, je na ruční ovládání. Ale až budeme nahoře - jak se dostaneme dolů?"

Chovala se mnohem klidněji než já. "Třeba po venkovní straně vede žebřík."

"Myslím že ne. Žádný jsem neviděl." "Pak je tu ještě cesta, kterou jsme sem přišli. Branka dole v trupu - také je manuální."

"Ano, snad se mi podaří najít cestu v té spleti koridorů v podpalubí. Takovou, aby se dala rychle přeběhnout. Bude-li nutné běžet, drž se těsně za mnou. Mám u sebe revolver a zdá se, že v dolních koridorech na mnoho lidí nenarazíme."

"Venku na skalách jsou strážé."

Zahlédli jsme je okny v kupoli. Ale strážných nebylo mnoho - jen dva nebo tři. Překvapivý výpad proti nim by mohl udělat své.

Navlékli jsme se do Erentzových obleků. "Co uděláme s přilbami?" zajímala se Anita. "Necháme je tady?"

"Ne - vezmeme je s sebou. Nehodlám se od nich odloučit, je to příliš nebezpečné."

"Budeme vypadat podezřele, když se vypravíme do signální kabiny takto vystrojení."

"Nedá se nic dělat. Snad nás napadne nějaké vysvětlení."

Byl na ni zvláštní pohled, jak tam přede mnou stála ztracená ve splasklém, pytlovitém skafandru, z jehož kovového okruží jí vyčnívaly jen útlá šíje a hlava.

"Nezapomeň na přilbu, Anito. Já ponesu svoji."

Nasazení přilby a spuštění Erentzových motorů by pro nás mělo být otázkou pouhých několika sekund.

"Jsem hotová, Greggu." "Tak vyrazíme. Půjdu jako první."

Měl jsem revolver ve vnější kapse obleku, kam jsem pro něj mohl okamžitě sáhnout. Bylo to tak rozumnější; přece jen jsme nezůstali zcela bezbranní. Obavy, které mě tak náhle zaplavily, počaly ustupovat. Uklidnil jsem se. "Vystoupíme na věž do spojovací kabiny," zašeptal jsem. "Musíme jednat rozhodně."

Vyšli jsme před kajutu. Potana nebylo nikde vidět; možná byl na druhém konci paluby za centrální kabinovou nástavbou, nebo šel do podpalubí.

Na palubě jsme se daleko nedostali. Objevit se v Erentzových oblecích - to nutně vzbudilo pozornost!

"Kam máte namířeno?"

Muž nás oslovil po mart'ansku. Odpověděl jsem anglicky.

"Tam nahoru."

Zastoupil nám cestu; značně mě převyšoval. Všiml jsem si, že kousek od nás několik dělníků vzhledlo od práce a sleduje nás. Záhy začneme působit rozruch, což bylo to poslední, co jsem si přál.

Řekl jsem v mart'anštině: "Velitel Potan mě ujistil, že mohu dělat, co uznám za vhodné. Chceme se rozhlédnout z kupole - upřesnit polohu Grantlinova tábora - budu loď navigovat, až tam poletíme."

Právě nás míjel důstojník, který si říkal Brotow. Obrátil jsem se na něj.

"Napadlo mě, že bychom mohli na chvíli vystoupit na střechu a porozhlédnout se kolem. Proto jsme se oblékli do skafandrů. Mám-li navigovat loď..."

Zaváhal a pohledem zatěkal po palubě, jako by se chtěl zeptat Potana. Kdosi řekl mart'ansky:

"Velitel je dole ve skladišti na zádi."

To rozhodlo. Brotow posunkem vyzval Mart'ana, který mě zastavil, aby šel z cesty.

"Nechte je projít."

Spolu s Anitou jsme ho obdařili těmi nejpřátelštějšími úsměvy.

"Tisíceré díky."

Rozevlátým pohybem se Anitě uklonil. "Za okamžik vás provedu po pilotní kabině."

Zrak mu zaletěl na příď. Tamta nevelká budka tedy skrývá velitelské stanoviště. Projelo mnou uspokojení. V tom případě ve věži nad námi musí být signální kabina. Doprovodí nás Brotow nahoru? Doufal jsem, že ne. Chtěl jsem tam být s operátorem o samotě, abych si v případě, že Miko obnoví vysílání, snáze vynutil přístup k ovládání energoděla.

Protáhli jsme se s Anitou kolem Brotowa, který nám uvolnil cestu.

"Díky," opakoval jsem. "Nebudeme tam dlouho."

Pustili jsme se do schodů.

31. Ve věži

"Pospěš si, Anito!"

Měl jsem strach, že se Potan může každou chvíli vrátit z podpalubí a že nás zadrží. Shora na nás shlížel spojař, který měl službu; jeho mohutná hlava a ramena zcela vyplňovaly malé okénko signální kabiny. Brotow na něj zavolal a mart'ansky ho vyzval, aby nás pustil dovnitř. Muž se zaškaredil, ale když jsme dorazili k padacím dveřím v roštové podlaze kabiny, ustoupil stranou a dovolil nám vejít.

Rychle jsem si místnost obhlédl. Byla to pancéřová cela o rozměrech zhruba pětkrát pět metrů, s klenutým stropem, vysoká asi dva a půl metru. Zaplňovaly ji ovládací panely. Bylo zde zaměřovací zařízení obřího energometu; bezpečně jsem rozpoznal dálkoměr, přístroje k vytyčení trajektorie a spouštěcí spínač. A nechyběla ani signalizační aparatura! Ne nějaké mart'anské zařízení, ale výkonný Botzův ultrafialový vysílač vybavený přijímacími zrcadly. Používali jsme Botzova systému na Planetaře, a tak jsem s ním byl důkladně obeznámený. Na stěně jsem zahlédl řadu úchytek, na nichž visely jakési granáty, křehké skleněné baňky velikosti mužské pěsti. A rovněž široký opasek, v němž byly granáty uloženy do vatovaných přihrádek.

Srdce mi bušilo, když jsem prvním letným pohledem zaznamenával tyto podrobnosti. Také jsem si všiml, že místnost má čtyři malá oválná okna. Byla umístěna asi ve výši prsou. Při pohledu zdola jsem se přesvědčil, že kromě stropního prostoru zorný úhel nedovoluje mužům na palubě přehlédnout vnitřek kabiny. Heliografický aparát stál na nízkém stolku blízko podlahy.

V rohu místnosti byl upevněný úzký žebřík, který vedl padacími dvířky ve stropě na střechu kabiny.

Dvířka byla dokořán. Přímo nad námi, sotva půldruhého metru od střechy, se v klenbě kupole otevíral vchod do horní přechodové komory. Zbraně a opasek s granáty se nacházely poblíž spojovacího žebříku a zjevně byly určeny k použití z vrcholu kupole.

Obrátil jsem se k operátorovi. Bylo třeba rychle získat jeho důvěru. Anita odložila přilbu. Promluvila jako první.

"Byli jsme se Setem Mikem, když ztroskotala Planetara," řekla s úsměvem. "Slyšel jste o tom? Víme, kde je ukrytý poklad."

Spojař měřil dobré dva metry dvacet a byl to jeden z nejhřmotnějších Mart'anů, jaké jsem když potkal. Obrovitý, nasupený chlap s převislým huňatým obočím. Stál s rukama založenýma v bok a nohy v kožených kalhotách měl doširoka rozkročené. Připadal jsem si proti němu jako děčko. Mlčky mě zpražil pohledem, když jsem odvedl jeho pozornost od Anity.

"Mluvíte anglicky? Nejsme příliš zběhlí v mart'anštině."

Napadlo mě, zda tu tenhle chlap bude mít službu během příštího nočního klidu. Doufal jsem, že ne. Nebylo by asi snadné ho obelstít a najít příležitost k odeslání depeše. Tento úkol nás ale čekal až za několik hodin; začnu si jím lámat hlavu, až nadejde čas. Právě teď mi dělali starosti Miko a jeho kumpáni, kteří se každou chvíli mohli ukázat na dohled. Kéž bychom jen dokázali přesvědčit tohoto nerudného operátora, aby po nich vypálil z energometu!

Odpověděl mi plynou angličtinou:

"Vy jste Gregg Haljan? A tohle je sestra George Prince -co chcete tady nahoře?"

"Jsem navigátor. Brotow si přeje, abych naváděl loď, až poletíme zaútočit na Grantlina."

"Toto ale není pilotní kabina."

"To vím."

Pečlivě jsem uložil přilbu na podlahu vedle Anity. Když jsem se vzpřímil, všiml jsem si, že pirát dívku hltá pohledem. Nepromluvil a nepřestal se škaredit. V matném modravém osvětlení kabiny však byl pohled jeho očí dostatečně výmluvný.

Rychle jsem vyhrkl: "Grantline ví, že vaše loď přistála zde na Archimedovi. Jeho tábor je o kus dál na Moři Dešťů. Jistě jste zahlédl signál, který sem vyslal krátce předtím, než jsme se slečnou Princeovou přišli na palubu. Snažil se předstírat, že jsou to vaši lidé ze Země, Miko a Coniston."

"Proč by to dělal?"

Chlapík se na mne zaškaredil, ale pak znovu upoutala jeho zájem Anita.

"Bratr vždycky říkal, že Grantline není příliš nápaditý. Myslím, že má v úmyslu předstírat, že je Miko, aby se k nám mohl připlížit a nečekaně nás přepadnout."

"Jestliže se o to pokusí," doplnil jsem, "zaměříme je elektronovým dělem a zničíme je. Spuštěadlo tu máte po ruce."

"Kdo vám to řekl?" vybafl.

Udělal jsem posunek. "Vidím je tady. Mám oči. Vyznám se v trajektorní střelbě. Kdyby se teď Grantline tam dole objevil, pomohu vám..."

"Je vrhač zapojený?" zeptala se Anita troufale.

"Ano," odpověděl. "Máte na sobě Erentzovy obleky. Chtěli jste vystoupit nahoru na kupoli? Tak jděte."

To jsme ale zrovna neměli v úmyslu. Anita jako by mi pohledem naznačovala, abych to nechal na ní. Obrátil jsem se k oknu. Sladce ho oslovila.

"Tak vy máte tohle všechno na starosti? Ukažte mi, jak se obsluhuje energodělo. Grantlinův tábor

mu jistě nedokáže vzdorovat."

"To máte pravdu."

Byl jsem k nim chvíli obrácený zády. Z oválného světlíku, který jsem měl ve výši prsou, byl výhled na palubu a bočními okny v kupoli ven z lodi. Náhle jsem srdce ucítil až v hrdle. Zdálo se, že tam dole, kde rozložitě podnoží obřího kráteru přecházelo v pláň, mezi stíny prozařovanými svitem Země poskakuje světélko. Ohromeně jsem přihlížel. Bylo to Mikovo světlo? Přicházel blíž a chystal se signalizovat? Pokoušel jsem se odhadnout vzdálenost. Nemohlo to odsud být dál než tři kilometry.

Nebo tam žádné světlo nebylo? Pouhým okem jsem to nedokázal s jistotou určit. Snad je tady v kabině nějaký dalekohled...

Podvědomě jsem vnímal hlasy Anity a operátora, které mi zněly za zády. Náhle jsem však zaslechl Anitin dušený výkřik. Prudce jsem se obrátil.

Obrovitý Mart'an dívku svíral ve svých mohutných tlapách! Skláněl k ní šedivý obličej a jeho hrubé rysy křivil mlsný úšklebek.

Všiml si, že se k němu blíží. Jednou rukou si přitáhl Anitu a druhou švihl proti mně. Zasáhl mě a odhodil zpět. Zaskřehotal:

"Vypadněte odsud! Jděte na střechu, nechte mě na pokoji!"

Anita ho drobnýma rukama držela pod mocným krkem. Zápasila mlčky. Úder mnou mrštil proti křeslu. Udržel jsem se ale na nohou. Zčásti jsem se Mart'anovi ocítl za zády. Odrazil jsem se ke skoku a když se chtěl zbavit Anity, aby se proti mně postavil čelem, zabránilo mu v tom její sevření.

Uchopil jsem revolver. Ve chvíli, kdy jsem se na soupeře vrhal, mě napadlo, že nesmím střílet, abych nevzburcoval loď. Uchopil jsem zbraň za hlaveň, rozpřáhl se a udeřil Mart'ana těžkou kovovou pažbou do hlavy. Zároveň jsem do něj narazil tělem.

Společně jsme upadli a napůl zavalili Anitu. Obr nevydal ani hlásek a když jsem ho znovu popadl, jeho tělo zůstalo bez vlády. Ležel jsem a lapal po dechu. Anita se zpod nás mlčky vysmekla. Na tváři jsem ucítil horkou a lepkavou krev, která pirátovi tryskala z rány na hlavě.

Odvalil jsem ho stranou. Byl mrtvý; úder mu rozpoltil křehkou mart'anskou lebku.

Poplach jsme neztropili. Hluk, který jsme způsobili, nebyl tak silný, aby dolehl na rušnou palubu. Krčili jsme se s Anitou u pokladny. Z paluby do této části místnosti vůbec nebylo vidět.

"Je mrtvý!"

"Och, Greggu..."

Přinutilo nás to jednat. Už jsem nemohl čekat, až se objeví Miko. Bylo však možné vyslat hned signál na Zemi a pak se pokusit o útěk.

Vtom jsem si vzpomněl na světlo dole u paty kráteru! Vyzval jsem Anitu, aby se držela z dohledu u podlahy, a opatrně jsem se přiblížil k oknu. Na palubě vládl zmatek; byla plná vzrušeně pobíhajících pirátů. Ne však proto, co se stalo zde na věži v signální kabině. O tom dosud neměli tušení.

Ukázaly se Mikovy signály! Zřetelně jsem je teď rozeznával dole na úpatí. Probleskovalo tam několik ručních svítilen a kmitavý paprsek heliografu.

Piráti na ně z lodi odpovídali! Potan byl na palubě - se šumem hlasů k nám doléhaly jeho zručné povely. U bočního okna jeden z mužů s příručním světlometem odesílal dolů odpověď. Též jsem si všiml, že Potan manipuluje s palubním teleskopem.

Všechno to přišlo tak nečekaně, že jsem zůstal celý ohromený. S luštěním signálů jsem se však nezdržoval. Obrátil jsem se k Anitě, která bezmocně přihlížela.

"To je Miko! A oni mu odpovídají! Nasad' si přilbu. Pokusím se vystřelit z energoděla."

Nebo bych měl namísto toho odeslat krátkou bleskovou depeši k Zemi? Na obojí nám nezbýval čas:

museli jsme pomýšlet na útěk. Cesta vzhůru průvlakem v kupoli teď byla jediná, která přicházela v úvahu.

S miřidly zářiče jsem byl poměrně dobře obeznámený a měl jsem pocit, že úkol zvládnou. Dálkoměr i spouštěcí spínač byly na římse u jednoho z oken. Vrhel jsem se k nim. Když jsem teleskop natočil tak, aby zabíral Mikova světla, všiml jsem si, že se stejným směrem otáčí též obrovitý vrhač na palubě. Jeho pohyb překvapil muže, kteří ho obsluhovali. Jeden z nich na mne zavolal, ale nevěnoval jsem mu pozornost.

Pak Potan vzhlédl a uviděl mě. Zavolal po mart'ansku na operátora, o němž bezpochyby předpokládal, že stojí za mnou: "Připravte se! Bude se možná střílet, může to být kdokoli. Čekajte na můj povel."

Signalizace pokračovala. Trvalo to jen okamžik. Zachytil jsem cosi jako: "Haljan je podvodník."

Zaměřoval jsem energomet. Anita mi hleděla přes rameno. Zatlačil jsem ji zpět.

"Nasad' si přilbu!"

Nastavil jsem palebnou vzdálenost. Stiskl jsem spouštěcí spínač.

Obrovitý vrhač u palubního okna vychrlil smrtící proud elektronů. Muži, kteří stáli nablízku, překvapeně odskočili. Zaslechl jsem Potanův hlas, výkřik hněvu a odporu.

Dole na úpatí kráteru ozářeném přísvitem Země však Mikova světla nepohasla! Minul jsem se! Chybný odhad vzdálenosti? Pojednou jsem věděl, že vysvětlení je jinde. Mikova světla zářila dál. Signály pokračovaly. Teď jsem si ale u nich všiml mírného zkreslení. Rovněž světélka ručních lampiček byla lehce rozostřená a měla nejasně zelenavý nádech. Bensonovo křivočaré světlo!

Několik sekund jsem stál u okna a myšlenky mi divoce vířily v hlavě. Miko se obával, že by na něj z lodi mohli bez výstrahy vystřelit. Vrátil se proto do svého tábora a vybavil se Bensonovými zářiči. Teď se skrýval někde u paty kráteru. Ale ne tam, kde se mi zdálo, že ho vidím! Bensonovo křivočaré světlo změnilo dráhu světelných paprsků putujících od zdroje až ke mně - jeho skutečnou polohu jsem nedokázal ani odhadnout!

Anita mě tahala za rukáv. "Greggu, pojd' odsud!"

"Nemohu ho zasáhnout!" vydechl jsem.

Mám se pokusit odeslat na Zemi zprávu? Můžeme si dovolit takové zdržení? Fascinován jsem zůstal u okna dalších několik sekund. Ve zmatku, jenž vládl na palubě, jsem zahlédl Potana, jak zaostřuje teleskop. Hněvivě vyzval operátora, aby už nestřílel.

Náhle spustí hlasitý povyk. "Už je vidím! Je to Miko! Přisámbůh - ta mohutná postava - Brotowe, podívejte se! To nemůže být pozemšťan!"

Odstrčil okulár teleskopu. "Odpojte energomet! Tam dole je Miko! Haljan nás podvedl! Kde vlastně je? Braile... Braile, vy zatracený pitomče! Je Haljan s tou dívkou u vás nahoře?"

Operátor však ležel zbrocený krví u našich nohou.

Odskočil jsem od okna. Chvilí jsme se s Anitou bezradně krčili a zápolili s přilbami.

Lod' se rozezněla poplašnými signály. A celou tu vřavu přehlušovaly výkřiky rozlícených pirátů, kteří se po žebříku hrnuli za námi do věže!

32. Mezi hvězdami

Má bezradnost trvala jen okamžik. Spoléhal jsem na to, že si Anita mezitím nasadí přilbu. Pořád se ale zdráhala nebo rozpakovala.

"Greggu!"

"Musíme odsud pryč! Přestupní komorou nahoru na kupoli!"

"Ano..." Nejistě si pohrávala s přilbou. Zdola bylo slyšet, jak se muži derou po žebříku vzhůru. Už byli téměř u nás. Padací dvířka byla zavřená; krčili jsme se na nich s Anitou. V drážce vyhloubené v podlahovém roštu byla zasazena těžká kovová závora. Zasunul jsem ji na místo - na nějaký čas padací dvířka zabezpečí.

Znovu jsem nabyl duševní rovnováhy. Zbývalo nám ještě několik okamžiků, než dojde k boji muže proti muži. Nejmocnější zbraní pirátů byl obří elektronový energomet; dříve nebo později ho nasadí proti Grantlinovi. Jeho ovládací mechanismy jsem měl na dosah ruky - přísambůh, že je zničím! To bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat!

Přiskočil jsem k oknu. Mikovy signály ustaly, ale zachytil jsem vzdálený křivočarý odraz jeho mihotavých světélek.

Jakmile jsem se ukázal v okně pirátům na palubě, vyšlehl proti mně oslnivý záblesk. Kdosi chvatně vypálil z ručního paprskometu, ale salva mířená na okno šla daleko stranou. Následovala sprška paprsků, ale už jsem si dával pozor a ukryl jsem se pod vysokým parapetem. Paprsky šlehaly oválným oknem šikmo nahoru a se sykotem a narážely na klenutý strop místnosti. Ve vzduchu praskal a ševalil déšť rudomodrých jisker a stále tíživěji na mne doléhal štiplavý pach uvolněných plynů.

Před sebou jsem měl miřidla energometu. Vrhł jsem se na ně, začal jsem je lámat a rvát. Zdola z paluby se ozval rachot. Energomet vybuchl. Změť zvuků prořízl srdcervoucí výkřik.

Piráti na palubě ztichli. Umlklo i bušení na padací dveře v roštové podlaze naší kabiny, neboť útočníci na žebříku zřejmě chtěli zjistit, co se děje. Rovněž ostřelování oken na okamžik ustalo. -

Opatrně jsem vyhlédl z okna. V troskách energometu leželi tři muži. Jeden z nich strašlivě nařikal. Stěna kupole byla poškozená. Potan spolu s dalšími členy posádky horečně zjišťovali, zda z lodi neuniká vzduch.

Zaplnil mě pocit vítězství. Ukázal jsem jim, že nejsem tak krotký a neškodný, za jakého mě považovali.

Anita se mě držela jako klíště. Stále ještě neměla nasazenou přilbu.

"Ustroj se!"

"Ale Greggu..."

"Nasad' si tu přilbu!"

"Vezmu si ji teprve, až ji budeš mít i ty."

"Zničil jsem energomet. Na chvíli je to zastavilo."

Piráti však stále zůstávali pod padacími dveřmi. Zaslechli naše hlasy a začali znovu rámusit. Bušení sílilo. Zřejmě si opatřili nějaké těžké beranidlo, jímž se snažili dveřní příklop vyrazit.

Podlaha, jak se zdálo, zatím odolávala. Čtvercový kovový rošt se chvěl a poněkud povoloval. Někaký čas ale ještě mohl vydržet.

Zavolal jsem dolů: "Každý, kdo sem vnikne, je synem smrti." Má slova zanikla v přívalu kleteb. Bušení po krátké přestávce pokračovalo. Z paluby stále zazníval nářek umírajícího.

Zašeptal jsem: "Pokusím se vyslat signál k Zemi."

Anita přikývla. Byla bledá, napjatá, ale chovala se klidně. "Ano, Greggu. Myslím si..."

"Nebude to trvat dlouho. Připrav si přilbu."

"Chtěla jsem říci..."

Přeběhla na protější stranu místnosti. Zapnul jsem Bothův signalizační přístroj. Byl zapojený. Za okamžik se rozbzučel. Fluorescenční lampy zahořely narudlým přísvitem; obrovité tělo operátora, který mi ležel u nohou, svým odleskem zbarvily do purpurova. Odčerpával jsem z lodi veškerou energii. Zářivky v místnosti se začaly chvět a pak pohasly.

Musel jsem si pospíšet. Potan nás mohl z hlavního rozvodného stanoviště v podpalubí každou chvíli odpojit. Padacími dvířky ve stropě jsem viděl na primární vysílací zrcadlo umístěné na vrcholu kupole. Chvělo se a zářilo svítivou energií. Odeslal jsem depeši.

V dálce se vznášel zploštělý, ubývající kotouč Země. Věděl jsem, že v tuto hodinu byla k Měsíci obrácena její západní hemisféra. Vysílal jsem anglicky, v otevřeném univerzálním pozemském kódu.

"Pomozte! Grantline."

A znovu: "Pošlete pomoc! Oblast Archimedes poblíž Apennin. Napadení piráty. Žádáme okamžitou pomoc! Grantline."

Hlavně aby zpráva došla! Vypnul jsem proud. Ucítil jsem na sobě Anitin upřený pohled. "Greggu, podívej se!"

Nabrala si zásobu skleněných kulovitých baněk, jež byly uloženy u žebříku vedoucího na střechu. Měla jich plné ruce.

"Několik jsem jich hodila dolů."

Vyhlédli jsme z okna. Baňky se roztříštily o palubu. Byly to zatemňovací granáty.

Z potemnělé paluby k nám doléhal křik pirátů, kteří klopýtali jeden přes druhého. Bušení na padací dveře ale pokračovalo a všiml jsem si, že poklop začíná povolovat. V jednom rohu se již začal ohýbat.

"Musíme pryč, Anito!"

"Ano."

Občas ze tmy, která nad palubou visela jako rubáš, bleskl paprsek - byly vesměs špatné mířené a nezasáhly ani okna místnosti. Temnota se však počala rozptylovat. Už jsem rozeznával matnou záři palubních světel, jež jako by prorážela hustou mlhou.

Vyhodil jsem další granát.

"Nasad' si přilbu."

"Ano... ano, nasadím. Ale ty musíš taky."

V okamžiku jsme je měli připravené. Erentzova čerpadla naskočila.

Chytil jsem Anitu za ruku. "Vypni si přilbový reflektor."

Světlo zhaslo. Podal jsem jí revolver.

"Chvíli mi to podrž. Chci ještě vzít ten pás granátů."

Padací dveře se pod údery mužů dole na schodech již téměř bortily. Přeskočil jsem nehybné tělo operátora, zmocnil se opasku s granáty a připnul si ho kolem boků.

Anita se mi držela nablízku.

"Dej mi revolver."

Podala mi zbraň. Padací dveře se rozletěly! Z otvoru se vynořila hlava a ramena jednoho z pirátů. Vypálil jsem na něj; z hlavně vyšlehl žlutý plamen a vzduchem zasvištěl olověný projektil.

Muž vykřikl a zmizel z dohledu. Na žebříku se rozpoutala vřava. Mrštíł jsem do zničených padacích dveří granát. Otvorem kolísavě proletěl úzký tepelný paprsek, ale o kus nás minul.

Spojovací kabina se zatměla. Přitiskl jsem se k Anitě.

"Drž se při mně! Polezeš první - žebřík je tady."

Poslepu jsme ho nahmatali a vylezli po něm padacími dvířky na střechu věže.

Spěšně jsem se rozhlédl a upustil vedle nás ještě jeden granát. Prostor mezi signální kabinou a kupolí zahalila tma. Na chvíli jsme byli ukrytí.

Anita objevila ruční uzávěry na dveřích přechodové komory.

"Tady to je, Greggu."

Zatáhl jsem za rukojeť. Projela mnou obava, zda povolí. Ale pohnula se. Úzký vchod se před námi otevřel. Natěsnali jsme se do nevelké tlakové komory; dveře za námi zapadly zrovna ve chvíli, kdy je zasáhl zdola vystřelený paprsek. Piráti si všimli chumáče tmy, který nás zahaloval, a začali do něj pálit.

V okamžiku jsme proklouzli průvlakem ven na vrchol kupole. Pod námi se klenula hladká glassitová oblina vyztužená širokými nosníky z aluminitu. Oporu nám skýtalá příčná žebra a nejrůznější výstupky - proudnicové plošky, kryty hřídelového vedení horních směrových kormidel či podsadité válcové konstrukce, kde kotvily vrtulníky.

Přešli jsme po lávce vedoucí středem lodi a přikrčili se u téměř dvoumetrového pažení. Nad námi se mihotaly hvězdy a planoucí Země. Vydutý vrchlík kupole - třicet metrů zdělí a deset metrů napříč - se třpytil v zemském svitu. Po její zaoblené stěně a podél trupu to bylo dolů na skaliska, na nichž loď spočívala, dobrých třicet metrů. Vedle nás strměla stěna Archimeda; za okrajem terasy se v mnohasetmetrové hloubce prostíraly planiny.

Zahlédl jsem tam dole světa Mikovy bandy. Přestal signalizovat. Roztroušené zářící body se trhaně přibližovaly, jak se svými druhy šplhal vzhůru po úpatí kráteru, aby se připojil k posádce kosmoletu.

Dopřál jsem si jen letmý pohled. Nemohli jsme se zde s Anitou dlouho zdržovat. Piráti se mohli objevit každou chvíli. Nikde jsem neviděl venkovní žebřík. Budeme muset riskovat a seskočit.

Dole na skále měli bandité strážce. Všiml jsem si tří nebo čtyř číhajících postav ve skafandrech a oni zpozorovali nás! Zasvištěla kolem nás kulka a po ní následoval záblesk ručního paprskometu.

Dotkl jsem se Anitina skafandru. "Odvážíš se skočit? Anito, miláčku..."

Opět mi to připadalo jako poslední sbohem.

"Greggu, drahoušku, musíme to dokázat!"

Ty číhající postavy se na nás sesypou.

"Anito, na chvíli si tady zalehni."

Vyskočil jsem a přeběhl šest metrů, jež nás dělily od přídě; pak jsem běžel k zádi a vyházel zbývající granáty. Dole se vyvalily chuchvalce tmy a zahalily postavy pirátů. Sem k nám nahoru nedosáhly a naše siluety se ve svitu hvězd a Země zřetelně rýsovaly proti obloze.

Vrátil jsem se k Anitě.

"Teď je čas, abychom to zkusili."

"Greggu."

"Sbohem, má drahá. Skočím jako první, na této straně, ty hned za mnou."

Skákat do té černé prázdnoty, mezi skaliska...

"Greggu..."

Snažila se mě upozornit, abych pohlédl vzhůru. *Začala* gestikulovat. "Greggu, podívej!"

Pak jsem to spatřil, v dálce nad pláněmi - malou skvrnku mezi hvězdami. Pohyblivou skvrnku, která se k nám přibližovala!

"Co to je, Greggu?"

Se zatajeným dechem jsem přihlížel. Zrnko prachu, blížící se zdaleka. Teď už to byla hrudka. Náhle jsem si uvědomil, že nesleduji vzdálený předmět větších rozměrů, ale cosi malého, co je docela blízko - úzké a ploché třímetrové těleso, něco jako bezkřídlý kluzák, který se ze vzdálenosti pár desítek metrů spouštěl na vrchol kupole. Nebyl osvětlený, ale ve svitu Země jsem zahlédl, že se na něm krčí dvě

opřilbené postavy.

"Anito! Tak se přece rozpomeň!"

Okamžitě mi svítilo. Ještě v Grantlinově táboře jsme se Snapem hovořili o tom, jak využít gravitačních desek z Planetary. Zašli jsme k vraku, opatřili si je a postavili malé vznášedlo.

Piráti na skalách je právě zpozorovali. Vyšlehl mu vstříc oslnivý záblesk! Jedna ze skrčených postav na bocích rozestřela jako křídla pruh pružné tkaniny. Spatřil jsem, jak další výboj zdola neškodně zasáhl izolační štít.

Zasípěl jsem na Anitu. "Rozsviť můj světlomet! Jsou od Grantlina! Nesmějí nás přehlédnout!"

Vzpřímil jsem se. Malá létající plošina proletěla patnáct metrů nad námi, zakroužila a začala sestupovat na vrchol kupole.

Zamával jsem přilbovým reflektorem. Nedaleko od nás ústila výstupní komora, kterou jsme se dostali nahoru. Naši pronásledovatelé už byli uvnitř! Zapomněl jsem zničit ruční ovládání. Rovněž jsem si všiml, že temnota dole na skále již téměř pominula, vytratila se do bezvzdušné noci. Piráti na nás zdola zahájili palbu.

Rozpoutal se ohňostroj světel. Popadl jsem Anitu.

"Pojď tudy — poběž!"

Plošina jen taktak že minula naše hlavy. Plachtila chvíli podél kupole a nehlučně dopadla na lávku probíhající uprostřed, nedaleko příde. S Anitou jsme k ní doběhli.

Dvě postavy ve skafandrech nás uchopily a vtáhly nás po břiše na kovovou plošinu. Na šířku měřila sotva půldruhého metru; její vybavení tvořily nízké brlení, madla, aby se cestující mohli přidržovat, a vpředu malý krytý pilotní prostor.

"Greggu!"

"Snape!"

Spolu se Snapem byla Venza. Sevrhla Anitu a přidržovala ji přikrčenou na vznášedle. Snap se střemhlav vrhl k řízení.

Piráti se právě vynořili z tlakové komory a vystupovali na kupoli. Ve chvíli, kdy jsme se měli zvedat, jsem naposledy vystřelil. Jednoho z nich má kulka provrtala; upadl, chvíli se vezl po zaobleném povrchu střechy a pak zmizel z dohledu.

Vypadalo to, jako by nás světelné paprsky a neslyšné záblesky zcela opřádaly. Venza pozvedla boční zástěny o něco výš.

Plošina se nahnula, bláznivě se rozkymácela, a pak se vyrovnala.

Lodní kupole se pod námi propadla kamsi dolů. Vystřídala ji skalnatá terasa, poté propastná hloubka se vzdálenými mihotavými plamínky Mikových světel.

Přes postranní štít jsem zahlédl vzdalující se pirátskou loď, opřenou o skalní římsu na pozadí masivní stěny Archimeda. Obklopovala ji blýskavice bezcílně šlehajících paprsků.

Hladce jsme odplouvali vstříc jasu hvězd, směrem ke Grantlinovu táboru, a světla za námi pohasla do vzdáleného přísvitů.

33. V obležení!

"Probud' se, Greggu! Už jsou tady!"

Pracně jsem se probíral k vědomí. "Jsou tady..."

"Správně. Tak se už prober!"

Vyskočil jsem z kavalce a poklusem jsem následoval Snapa na chodbu. Předchozí noci jsme se

bezpečně vrátili do Grantlinova tábora. Cítili jsme se s Anitou vyčerpaní z nedostatku spánku, namáhavého výstupu na Archimedes a napětí prožitého na pirátské lodi.

V táboře jsme dostali najíst a pak mě Grantline vybídl, abych se pokusil prospat.

"Budeme je tu mít během několika hodin, Greggu. Teď už se k nim určitě připojil Miko. Ten je k nám přivede. Musíte si odpočinout, protože potřebuji každého v té nejlepší formě."

Kupodivu jsem uprostřed ruchu provázejícího poslední přípravy na obranu tábora tvrdě usnul a probudil mě až Snap zprávou, že se blíží pirátská loď.

Chodba duněla ozvěnou spěšných kroků Grantlinovy posádky. Nikde však nevládl zmatek; v každém jako by se usadil sveřepý klid.

Přiběhly za námi Venza s Anitou. "Už jsou na dohled!"

Ani nebylo třeba chodit do telegrafní místnosti. Z oken obrácených k okraji útesu jsme mohli pirátskou loď jasně rozeznat. Ve směru od Archimeda se přibližoval její temný obrys, který zastiňoval hvězdy. Přilétala se zhasnutými světly s výjimkou jediného pátracího světlometu na přídi, jehož bílý kužel mířil šikmo k zemi.

Právě hledáček zachytil naši nevelkou skupinku budov, na chvíli na ní ulpěl a oslnivě zazářil do oken. Dokázal jsem si představit, s jakou vítězoslavnou dychtivostí Potan a jeho druzi tam nahoře sledují světelný paprsek.

Ztlumili jsme osvětlení, abychom ušetřili energii a umožnili Erentzovým motorům běžet na plný výkon. Naše budovy budou muset odolávat náporu paprskových zbraní, jež na nás piráti záhy nasměrují.

Venku na útesu, v matném přísvitu Země, drobná světélka prozrazovala, kde se ukrývají naše nepočtené hlídky. Stál jsem u okna a pozoroval blížící se loď, když zazněl Grantlinův hlas:

"Povolte ty chlapy dovnitř! Zapněte návěstní světla, Francku!"

Ve vnitřních prostorách tábora se rozvřeštěla siréna; výstražná návěstní světla na střeše povolala hlídky do budovy. Rozběhly se ke vstupním průlezům, jež se podařilo opravit poté, co je Miko vyřadil z provozu.

Strážní se nahrnuli dovnitř. Dále jsme ztlumili světla. Přístřešky s rudou se černaly vzadu proti stěně kráteru. Střežit je nebylo třeba - rudy bylo takové množství, že se ji piráti asi sotva pokusí přemístit, dokud se nezmocní ostatních budov. Kdyby se však k tomu přece jen odhodlali, byli jsme připraveni podniknout výpad a bránit tábor ručními zbraněmi.

Krčili jsme se v kalně osvětlených koridorech. Vládlo mezi námi ticho, pouze z dílny na konci chodby se ozývalo řinčení. Mnohá z oken - z hlediska odolnosti proti paprskům naše nejzranitelnější místa - byla zakryta záclonami z izolační stínící tkaniny.

Pirátská loď se zvolna přibližovala. Záhy dosáhla protějšího okraje našeho malého kráteru. Její světlomet se zhoupl po skalní stěně a zamířil do údolí.

Zatímco jsem stál a napjatě vše pozoroval, myšlenky se mi valily hlavou jako rozbouřená bystřina.

Před čtyřmi hodinami jsem vyslal bleskový signál na Zemi. Jestliže ho v některé stanici zachytili, mohla by nám hlídková loď přiletět na pomoc v průběhu následujících osmi hodin - možná i dřív.

Ach, to nešťastné "jestliže"! Jestliže zachytili signál! Jestliže byla okamžitě po ruce hlídková loď. Jestliže ihned odstartovala...

Přinejmenším osm hodin. Zkoušel jsem přesvědčit sám sebe, že tak dlouho dokážeme vytrvat.

Pirátská loď přeletěla okružní stěnu kráteru. Sestoupila níž. Zdálo se, jako by zůstala bez hnutí viset nad údolím, téměř na úrovni našeho tábora, ve vzdálenosti asi tří kilometrů. Slídívý paprsek pohasl. Chvíli se vznášela na místě a její hladké, válcovité obrysy ve svitu Země stříbřitě pableskovaly.

Snap na mne pohlédl a zamumlal: "Přistávají."

Zvolna usedala, pečlivě si vybírajíc místo k přistání mezi skalisky a jámami na zvrásněném a zjizveném dně kráteru. Posléze spočinula těsně u úpatí protější skalní stěny, ukrytá mezi přízemními stíny jako matně stříbřitý, hrozivý přízrak.

V napjatém očekávání jsme strávili několik minut. Zanedlouho se tam dole dala do pohybu drobná světélka, některá na útesech poblíž lodi, další na palubě pod kupolí.

Napříč údolím bodavě šlehl kužel světloometu, přelétl po skalní římse a ulpěl na průčelí hlavní budovy, kde vytvořil oslepující třímetrový kruh, Pak završil paprsek.

Útok započal!

34. První potyčky

Zdálo se, jako by ten první nepřátelský výstřel přinesl náhle uvolnění - spadly z nás obavy. Tak dlouho jsme očekávali tento okamžik, děsili se ho. Myslím, že všichni pocítili úlevu. Zvedl se pokřik:

"Neškodný ohňostroj!"

Ale nebylo tomu tak. I když budova zásah vydržela lépe, než jsem očekával. Byl to výboj z velkého elektronového vrhače umístěného na palubě pirátské lodi. Ze stínů u paty vzdálené stěny kráteru napříč údolím vytryskl svazek matně fluoreskujících paprsků. Pátrací reflektor současně zhasl.

Proud elektronů zasáhl na průčelí naší hlavní budovy kruhovou plochu o téměř dvoumetrovém průměru.

Stál jsem s Grantlinem u čelního okna. Pověsili jsme přes něj obdélník izolační tkaniny, opatrně jsme závěs odhrnuli a vyhlíželi ven. Paprsek uhořel ve vzdálenosti nějakých šesti metrů.

"Mají to marné!"

Z volání mužů shromážděných v místnosti zazníval posměch. Grantline se na ně obrátil.

"Jen abyste se nepletli!"

Vedle sebe měl ovládací panel vnitřního komunikačního zařízení. Zavolal službu v telegrafní místnosti.

"Ostřelování skončilo. Jaké máte údaje?"

Dopadající elektrony pronikly pod vnější skořepinu dvojité stěny budovy, kde je pohltit proud zředěného magnetizovaného vzduchu Erentzovy cirkulace. Z mřížky zazněl hlas služby, odpovídající na Grantlinovu otázku:

"Ve vaší budově došlo k poklesu teploty o pět stupňů. Nevšimli jste si toho?"

Narušená, oslabená Erentzova cirkulace dovnitř částečně propustila venkovní chlad. Stěny prodělaly zatěžkávací zkoušku. Byl to nápor - ale nic víc.

"Nasadili zřejmě svou nejvýkonnější zbraň," usoudil Grantline.

Jejich opravdové eso s dosahem patnácti kilometrů jsem naštěstí zneškodnil.

Lod' od nás byla vzdálena jen tři kilometry, avšak zdálo se, že vrhač již pracoval na samé hranici svých možností. Všiml jsem si, že zbraň podobného typu měli na palubě jen jednu. Ostatní výbroj, paralyzátory a tepelné paprskomety, nebyla zdaleka tak ničivá.

Grantline poznamenal: "Takového bombardování vydržíme ještě spoustu. Pokud zůstaneme uvnitř."

Venku by zásah tohoto paprsku bezpochyby prorazil Erentzův oblek během několik sekund. Neměli jsme však v úmyslu vycházet ven, pokud to nebylo životně nezbytné.

"Ale i tak," rozvažoval Grantline, "by ruční štít na nějaký čas záření neutralizoval."

Grantline podotkl:

"Kdyby v tom měli pokračovat, bude však záležet na tom, komu déle vydrží zásoby energie. Ale my to nebudeme... Všimli jste si, jak pohasla světla, když do nás pražil ten paprsek?"

Piráti však nemohli vědět, že máme nedostatek energie. A kdyby na nás chrlili v nepřetržitém sledu salvu za salvou, možná by za půl hodiny vyčerpali vlastní energetické rezervy.

"Nebudeme jim odpovídat," prohlásil Grantline. "Naší taktikou je omezit se na obranu. Všim šetřit. Nechat na nich, ať učiní první krok."

Čekali jsme půl hodiny, ale žádný další výstřel nepřicházel. Zemské světlo a stíny vytvářely na dně údolí nepravidelné skvrny. Rozeznávali jsme nezřetelný obrys pirátské lodi, opřené o úpatí protější strany kráteru. Patrné bylo zaoblení její kupole nad osvětlenou palubou i linie trupu s řadou drobných oválných světlíků.

Na skalách v blízkosti lodi se každou chvílí objevila světélka na přilbách všudypřítomných pirátů.

Pouhým okem jsme nedokázali určit, čím se tam dole zabývají. Grantline nejprve nechtěl použít teleskop. Zapínat ho, třeba jen na kratší vzdálenost, znamenalo zátěž pro naše zásoby vzácné energie. Někteří z mužů naléhali, abychom teleskopem sledovali oblohu. Co kdyby se blížila záchranná loď ze Země? Ale Grantline to odmítal. Ještě jsme nebyli v úzkých. A každý odklad pro nás znamenal výhodu.

"Veliteli, kam to mám uložit?"

Jeden z členů posádky přivezl na vozíku náklad přileb,

"Do vedlejší budovy - k nouzovému východu."

Zbraně a venkovní výstroj jsme soustředili poblíž hlavních výstupních komor centrální budovy. Mohlo se však stát, že bude třeba učinit výpad též postranními východy. Proto tam Grantline posílal přilby; skafandry nebyly zapotřebí, protože většina z nás je už měla oblečené, ovšem bez přileb.

Snap se stále zdržoval v dílně. Během první půlhodiny po zahájení útoku jsem za ním zašel. Deset mužů tam mělo plné ruce práce s montáží létajících plošin a s přípravou ochranných štítů.

"Jak to jde, Snape?"

"Skoro všechno je hotové."

Měl připravených šest plošin, včetně té, kterou jsme již použili, a více než tucet ručních štítů. Kdybychom se zmáčkli, mohlo nás těch šest nevelkých vznášedel všechny pobrat. Mohlo se stát, že je budeme muset použít! Pro případ, že bude třeba v důsledku havárie tábor vyklidit, jsme s nimi počítali jako s nouzovým únikovým prostředkem. Teď právě Grantlinovi lidé u východů ukládali zásoby vody a potravin.

Skličující přípravy! S vyhlídkou na neobyvatelné budovy, jejich spěšné vyklizení a ústup, opuštění pokladu... Grantline se nikdy o takové možnosti nezmiňoval, nicméně jsem si všiml, že přípravy k evakuaci již začaly.

"Vypálili pouze tu jedinou ránu, Greggu?"

Snap zvýšil hlas, aby přehlušil lomoz, který působili dělníci při nýtování gravitačních desek na poslední plošinu.

"Čtyři salvy. Ale jen z jediného vrhače. Jejich nejsilnějšího,"

Zazubil se. Dosud na sobě neměl skafandr. Byl navlečený do zašmírovaných, rozedraných pracovních kalhot a ucourané košile, s nezbytným červeným stínítkem, které mu stahovalo dozadu jeho nepoddajnou kšticí. Boky mu obepínal zatěžkaný opasek a rovněž na botách měl zátěže k vyrovnaní přitažlivosti.

"Příliš nám neublížili."

"Zatím ne."

"Ještě tady do toho zasadím panely s elektronikou a budu hotový. Zabere to asi půl hodiny. Pak za tebou přijdu. Kde máš stanoviště?"

Pokrčil jsem rameny. "Byl jsem u předního okna s Johnnym. Zatím nemám nic na práci."

Snap se vrátil zpět k vznášedlu. "No, čím déle budou otálet, tím lépe pro nás. Kdyby jen tvůj signál došel, Greggu! Mohli bychom tu mít záchrannou loď už za několik hodin."

Opět to "kdyby"!

"Ne, vezměte tyhle štíty," obrátil se na jednoho z mužů.

"Kam je mám vzít?"

"Ke Grantlinovi. On už vám řekne, kam je máte uložit." Pracovník štíty odvážel na malém vozíku. Šel jsem za ním. Grantline ho poslal k zadnímu východu.

"Zatím nic nového, Johnny?"

"Ne. Všude je klid."

"Snap už je skoro hotový."

Zanedlouho však piráti podnikli další pokus. Údolí překřížil mohutný tepelný paprsek. Uvázl na naší přední stěně skoro na minutu.

Grantline dostal hlášení ze spojovací místnosti. Rozesmál se.

"To nám neuškodilo, spíš naopak. Došlo k ohřevu venkovní stěny. Franck toho využil a snížil výkon čerpadel."

Zajímalo by mě, zda si to Miko uvědomil. Zřejmě ano, protože termometu už víckrát nepoužili.

Následoval experiment se zářením zet. Stál jsem u okna a sledoval, jak jeho svazek v šeru matně probleskuje. Se zlověstným odhodláním se zrádný přísvit kradl podél naší čelní stěny, na chvíli utkvěl na zastíněných oknech a vzápětí proslídil Snapovu dílnu.

"Doufám, že si aspoň přijdou na své," poznamenal Grantline, "když už si nás chtějí prohlédnout."

Věděl jsem, že siláctví, které zaznělo v jeho hlase, mu nejde od srdce. Naše výzbroj sestávala jen z malých ručních zbraní: ručních termometů, elektronových vrhačů a pistolí. Všechny pro boj na velice krátkou vzdálenost. Pokud to Miko dosud nevěděl, po pečlivé obhlídce paprskem zet si přinejmenším o našich slabinách mohl udělat reálnou představu. Jeho loď, umístěnou dole v kráteru ve vzdálenosti tří kilometrů, nebylo v našich silách zasáhnout. Zdálo se, že Miko teď prověřuje činnost veškeré své techniky. Z vrcholu kupole lodi vzlétla světlice. Obloukem líně stoupala nad údolí a pak se rozprskla. Útesy v okruhu tří kilometrů na několik sekund zalil oslnivý jas. Zaclonil jsem si před ostrým aktinidiovým světlem zrak, ale nic nebylo vidět. Snažil se Miko pořídit pomocí paprsku zet snímek našich vnitřních prostor? Neměli jsme možnost to zjistit.

Právě zkoušel paprskové zbraně o kratším dostřelu. Když se mé oči opět přizpůsobily normálnímu zemskému světlu, spatřil jsem v údolí drobné zášlehy elektronových zářičů, marťanských paralyzátorů a tepelných paprskometů. Sršely ze skalisek poblíž lodi jako blýskavé rapíry.

Vzápětí loď obestřela doutnavá záře Bensonova křivočarého světla, obrys trupu spolu se stěnou kráteru v pozadí se posunuly jakoby do strany a okno, z něhož jsem vyhlížel, nahmatal zakřivený paprsek reflektoru.

"Haljane, pojd'te se podívat na ty čertovské holky! Veliteli - nemám je zarazit? Srazí si vaz, někoho zabijí nebo něco zničí!"

Muž nás zavedl do středu budovy, kde se táhl široký koridor. Anita s Venzou tam rejdlily na malé létající plošině! Anita ve svém černém chlapeckém úboru, Venza ve splývavé bílé říze venušského střihu. Ležely na podélné, asi dvoumetrové kovové desce, jedna u řízení, druhá manipulovala s

postranními štíty. Ve chvíli, kdy jsme přišli, klouzala plošina stísněným prostorem chodby proti nám; s prudkým trhnutím jen těsně minula dveřní výstupek. Chvíli se vznášela pod nízkým klenutým stropem, hned zase plula u podlahy.

Sehnuli jsme se, ale nabrala výšku a přelétla nám nad hlavami. Anita zamávala.

Grantline se zajíkl: "Hrom a peklo!"

Křikl jsem: "Anito, zastavte!"

Dívky nám však jen pokynuly, prosmýkly se přes celou délku chodby, přičemž se nám zdálo, že nejméně desetkrát čistě náhodou o vlasek unikly srážce, na protějším konci se jakoby zázrakem zastavily a zůstaly viset ve vzduchu. Poté zatočily a houpavým letem se vracely zpět.

Grantline se ke mně přitiskl: "U všech létavic!"

Přestože jsem byl užaslý a vyděšený, nezbývalo mi než se upřeně dívat na dílnu a sledovat, co se tam děje. My jsme zatím u vzdáleného východu soustředili minivznášedla, štíty, prilby, nálože a několik ručních paprskometů.

Bylo tu šest gravitačních plošin - každá s tříčlennou posádkou. Zbývající čtyři z nás měli zůstat v táboře.

Není třeba, abych popisoval pohnutí, s nímž jsme naslouchali Anitině a Venzině naléhání, aby nás směly doprovázet. Zatímco přesvědčovaly Grantlina, my se Snapem jsme se drželi stranou. Šlo o příliš vážné rozhodnutí. Celý poklad - bytí či nebytí těchto mužů - nyní závisely na osudu této výpravy. Snap ani já jsme do toho nemohli míchat své osobní pocity.

Dívky zvítězily. Obě byly nepochybně mnohem obratnější v ovládání vznášedel nežli kterýkoli z nás mužů. Každé bylo možno svěřit řízení jednoho z nich. To byla třetina naší skrovné flotily! Ostatně jaký mělo smysl zanechávat dívky v táboře, kde by v případě naší porážky téměř vzápětí stejně přišly o život?

Shromáždili jsme se u východu. Na poslední chvíli Grantline změnil plán a rozkázal, aby k ostraze budov v táboře zůstalo šest mužů. Bylo třeba dohlédnout na přístroje, Erentzův systém i ostatní zařízení.

Zbývaly nám tedy čtyři plošiny, každá obsazená třemi muži - Grantline se ujal řízení jedné z nich. Další dvě připadly Snapovi s Venzou a mně s Anitou.

Křičili jsme se ve stínu před vchodem. Nepatrná eskadra, připravená bombardovat nepřátelské plavidlo, i kdyby při tom měli všichni přijít o život. Pouhých šestnáct lidí. A proti nám nějakých třicet pirátů.

Anita si mě přitáhla na plošinu. "Hotovo, Greggu."

Ostatní již vzlétali. Nabrali jsme výšku a zvolna opouštěli ochranný stín budovy.

36. Bitva v kráteru

Grantline nás vedl. Drželi jsme se zhruba ve stejné výšce. Pirátská loď, uhnížděná mezi útesy, byla sto padesát metrů pod námi. Již ze vzdálenosti půldruhého kilometru jsem v šeru poměrně zřetelně rozeznával celou její siluetu.

Následovali jsme Grantlinovu plošinu. Stále stoupala a ostatní za sebou vlekla jako chvost. Lehce jsem se dotkl Anity, ležící vedle mne s hlavou napůl ukrytou mezi kontrolními panely.

"Letíme příliš vysoko."

Přikývla, ale přesto dodržovala sestavu. Tak zněl Grantlinův rozkaz.

Ležel jsem celý skrčený a přidržoval vnitřní okraje ohebných bočních štítů. Dolní část plošiny byla potažená izolační tkaninou. Na každém boku jsme měli jeden štít. Sahaly do výšky asi tak půl metru a

byly natolik pružné, že jsem je mohl odklopit a vyhlížet přes ně ven anebo vysunout vzhůru a zcela nás pod nimi skrýt.

Poskytovaly určitou ochranu proti nepřátelským paprskům, i když jsme si nebyli jisti, v jakém rozsahu. Když byla plošina ve vodorovné poloze, nemohl nám při zásahu zdola výboj energie ublížit, ledaže by působil delší dobu. Pokud ale zrovna neletělo přímo, nacházelo se vznášedlo v této poloze jen zřídka, neboť to byl vratký dopravní prostředek. Museli jsme ho vyvažovat a pomáhat při jeho navádění pohybem těla - přenášením váhy do strany, dozadu či dopředu vyrovnávat náklon při změně vztaku gravitačních desek.

Nyní jsme ale letěli šikmo vzhůru a udržovali jsme přímý směr. Pod námi se objevil obrys pirátského plavidla. Choulil jsem se k podlaze a napětím téměř nedýchal; čekal jsem, že nás piráti musí každým okamžikem objevit a zasypat střelami.

Zatím však nepadl jediný výstřel, i když nás zřejmě už nějaký čas sledovali. Vyhlédl jsem přes boční štít dolů na cíl a pak jsem se podíval dopředu, zda Grantline nedává pokyn k palbě. Zdálo se mi, že s tím příliš otálí. Už jsme byli téměř nad lodí. Zvýšený jas dole musel Grantlina varovat, že hodlají střílet. Na jeho plošině se rozzářilo ostré rudé světlo.

Rozsvítil jsem Bensonovo zastírací osvětlení. Plošina zůstala temná, ale obalila se jemným přísvitem. Jeho odlesk nás posádce lodi prozradil. Vlivem zakřivení světelných paprsků však vznikl klamný dojem o naší poloze. Zahlédl jsem, jak krátká šňůra vznášedel letících před námi zdánlivě poskočila do strany.

Nyní odpovídal každý jen za sebe; nikdo nedokázal odhadnout, kde jsou ostatní plošiny vlastně umístěné, ani kam směřují. Anita prudce strhla vznášedlo dolů, aby se vyhnula možné srážce.

"Greggu?"

"Ano? Snažím se je zaměřit."

Připravoval jsem se svrhnout výbušnou nálož. V odpověď na Grantlinovo znamení vyšlehl z tábora kužel světlometu, zaplavil loď oslnivým svitem a umožnil nám zacílit. Současně proti nám vzlétly paprskové střely pirátů.

Vysunul jsem bombu zpod ochranného štítu a odhadoval úhel, pod kterým bych ji měl odhodit. Všude kolem sršely nepřátelské paprsky. Byly děsivě blízko. Miko pochopil, co znamená náš náhlý viditelný posun. Proto mířil do míst, kde jsme se nacházeli ještě před chvílí, ne tam, kde jsme se mu teď objevovali.

Spěšně jsem upustil nálož na bělostně zářící loď. Při doteku pirátského paprsku mi mohla vybuchnout v ruce. Všiml jsem si, že ze sousedních plošin vyklouzly další. Jejich výbuchy zanikly v oslnivém ohňostroji záblesků - a v chuchvalcích černé mlhy svědčících o tom, že piráti venku na skalách použili zatemňovací granáty.

Širokým obloukem jsme proletěli lesem dorážejících nepřátelských paprsků.

Při prvním přeletu nad lodí svrhly naše plošiny asi deset dynamitrinových náloží. Když jsme míjeli cíl, ztlumil jsem Bensonovo světlo. Vyhlédl jsem ven. Loď jsme nezasáhli. A pokud ano, škoda byla zanedbatelná. Na skalách jsem však zahlédl hromadu rozmetaných důlních vozíků - pokroucené trosky, mezi nimiž jako bych rozeznával roztroušené zbytky dvou nebo tří paprskometů. A také několik ležících postav. Další prchaly na všechny strany - hledaly úkryt ve skalách a prohlubeninách. V okolí lodi bylo nejméně dvacet pirátů. Někteří z nich prchali směrem k úpatí skalní stěny, na níž se rozkládal náš tábor. Zatemňovací granáty pokryly dno údolí neprostupnou clonou; zdálo se však, že některé z postav se pokoušejí odtáhnout vrhače do bezpečí.

Směřovali jsme k protilehlému okraji kráteru. Vzpomínám si, že jsme přeletěli trosky Komety, zničeného Grantlinova kosmoletu. Mikovy salvy na čas ustaly. Některé z jeho venkovních paprskometů jsme zasáhli; další jejich obsluhy opustily anebo přemístily do bezpečnějšího postavení.

Asi po půldruhém kilometru jsme se obrátili a vydali se zpět. Náhle jsem si uvědomil, že v řadě,

kteřá se před námi nově zformovala, jsou jen čtyři plošiny. Jedna chyběla! Právě jsem ji zpozoroval, jak se potácivě vznáší těsně nad lodí. Ze vzdáleného stanoviště ve skalách vyšlehl šikmý paprsek a zasáhl poškozené vznášedlo. Rudě zahořelo, přešlo do vývrtky a zmizelo pod příkrovem temnoty, jako když se kousek žhnoucího kovu ponoří do vody.

Jedna z našich šesti plošin je ztracena! Tři muži z naší nevelké jednotky zahynuli.

Grantline však nás vedl odhodlaně zpět. Anita zachytila jeho znamení, abychom zrušili letovou sestavu. Pětice vznášedel se rozprchla jako hejno vyplašených ptáků -kroužily, klesaly a jejich nezřetelné obrazy se v letu nepřirozeně přemísťovaly podle toho, jak se měnil úhel Bensonova zakřivení.

Anita teď vedla plošinu táhlým obloukem dolů. K uším mi dolehl její vzrušený šepot:

"Čekej, až naletím na cíl."

Rozpoutala se bouře. Míhavé siluety vznášedel. Šlehající záblesky, jež se křížily jako starodávne rapíry. Sprška modře zářících bodů prozrazujících zápalnice našich náloží.

Střemhlavě dolů. Opět nabrat výšku. Únik a nový nálet.

Nezvučná válka světél! Zdálo se, že všude kolem musí bouřit halasná vřava. Přesto nebylo nic slyšet. Tichá a nepřehledná mela, vzbuzující neurčitý děs. Zasáhl nás paprsek a chvíli se nás držel, ale dokázali jsme mu vzdorovat. Světlo nás oslepilo. I přes rukavice jsem ucítil rozpálený ochranný štít, který zadržel a pohltil nepřátelský výboj. Plošina pode mnou jako by se rozpalovala. Mé Erentzovy motory začaly pokulhávat. Nadměrně se zvýšil přísun kyslíku; začalo mi z něj hučet v hlavě. Před zavřenýma očima se mi roztančily skvrny. Pak náhle kyslík došel. Bezmocně jsem se dusil.

Pojednou paprsek pohasl. Uvědomil jsem si, že stoupáme vzhůru ve strašidelném náklonu. Změnil jsem polohu.

"Anito! Anito, miláčku!"

"Ano, Greggu; všechno je v pořádku."

Začal jsem spotřebovávat rezervní zásobu kyslíku. Mela pokračovala. Pirátskou loď i celé její okolí dál halila temná mlha. Světlo z našeho tábora se marně pokoušel těmito mračny proniknout.

Naše vznášedla se rozlétla do všech stran. Jedno proletělo vysoko nad námi, druhé nám zdola téměř zavadilo o ochranný štít.

"Proboha, Anito!"

"Chyběl jen vlasek! Vůbec jsem si jich nevšimla."

Jen taktak jsme se nesrazili.

"Greggu, copak loď ještě nikdo nezasáhl?"

Zdálo se, že ne. Už jsem svrhl téměř všechny nálože. Takto jsme nemohli dlouho pokračovat. Trvalo to pět minut? To byl střízlivý odhad. Nám ale ty chvíle hrůzy připadaly jako celá věčnost.

Další let střemhlav. Poslední nálož. Anita zaujala s plošinou výhodnou pozici k bombardování. Ale nešlo to. Tmu prot'al paprsek a zasáhl nás. Přikrčili jsme se a přetáhli si přes sebe ochranný štít.

Opět rozplývavé šero. Už jsme se ocitli příliš stranou a musel jsem čekat, až nás Anita zavede zpět. Pak se zase zdálo, že jsme příliš vysoko.

Šetřil jsem si poslední nálož. Ostatní plošiny je shazovaly v delších intervalech; já jsem byl příliš uspěchaný.

Piráti čas od času vystřelovali světlice. Vylétaly zpoza skalisek obklopujících loď. Stoupaly línými oblouky a vybuchovaly nám nad hlavami.

Zamrazilo mne. Mezi skalisky jsem zahlédl další zřícenou plošinu! Snap a VENZA?

Nebyli to oni, ale trojčlenná posádka. Jeden z mužů zahynul. Dva pád přežili. Potácivě se začali zvedat. A v tom okamžiku, nežli se za nimi zavřela vzedmutá černá opona, jsem spatřil, jak k nim přibíhají dva piráti. Z bezprostřední blízkosti vypálili z ručních paprskometů. Naši muži se zhroutili a zůstali nehybně ležet.

Znovu jsme byli nad cílem. Svrhl jsem poslední nálož a podle žhnoucí zápalnice sledoval její pád. Na střeše lodi se krčili dva z Mikových lidí. Puma byla přesně zamířená - snad jedna z mála, jež během celého našeho bombardování zasáhly přímo kupoli. Čekající odstřelovači však na ni zahájili palbu z termometů a ještě v bezpečné vzdálenosti jí přivedli k výbuchu.

Nabrali jsme výšku a začali se vzdalovat. Vysoko nad námi jsem podle rudého signálního světla rozpoznal Grantlinovu plošinu. Jako by nastal oddechový čas. Nepřátelská palba téměř ustala, jen tu a tam šlehl ojedinělý paprsek. Do rozvířené změti dojmů se mi vkrádala myšlenka, zda se nám Mika přece jen nepodařilo zahnat do úzkých. Ale kdepak! Jeho loď jsme nezasáhli; zřejmě jsme ve skutečnosti způsobili jen nepatrnou škodu. Naopak naše situace se jen zhoršovala. Dvě z plošin se zřítily - dvě z šesti. Možná i další, o nichž jsem zatím nevěděl.

Jednu jsem zahlédl, jak se kousek stranou šplhá do výše. Grantlina jsme měli nad hlavou. Přinejmenším jsme tedy zůstali ve třech. Pak jsem ale uviděl čtvrtou.

"Grantline nás volá k sobě, Greggu."

"To vidím."

Grantlinovo signální světlo nás vyzývalo, abychom přestali útočit a připojili se k němu. Nacházel se tři sta až šest set metrů nad námi. Vtom jsem strnul zděšením. Světlo z tábora náhle zhasl! Anita obrátila vznášedlo čelem k vzdálené skalní terase. Světla tábora zářila dál, ale najednou z budov vzplanul nouzový signál!

Provalila se snad prasklina v čelní stěně a všem budovám hrozí exploze? Zaplavily mě divoké dohady. Hned jsem je ale zahnal. Na útesu před hlavní budovou jsem spatřil záblesky světla. Miko se opovážil vyslat část svých lidí, aby přepadli náš téměř opuštěný tábor!

Grantline to pochopil. Rudým přílbovým světlem nám signalizoval příkaz, abychom ho následovali. Jeho plošina vyrazila směrem k táboru, další dvě zamířily za ním,

Anita nabrala výšku a chtěla se připojit k ostatním. Já jsem ji ale zadržel.

"Ne! Zahni doprava, napříč přes údolí."

"Ale Greggu!"

"Dělej, co ti říkám, Anito."

Zabočila s námi v ostrém úhlu pryč od pirátské lodi i od tábora. Modlil jsem se, aby si nás bandité nevšimli.

"Anito, poslouchej: mám nápad!"

Útok na pirátskou loď byl u konce. Obklopovala ji temná oblaka plynů ze spáleného prachu i čerň ze zatemňovacích granátů. Zůstala ale nepoškozená.

Miko nám odpověděl naší vlastní taktikou. Bezpochyby ponechal loď téměř liduprázdnou a vyslal své muže do útoku proti našim budovám. Boj se přenesl do tábora. S výjimkou několika ručních palných zbraní jsme ale byli prakticky bezbranní.

Jaký mělo smysl, abychom se s plošinou přihnali zpět? Miko to očekával. Nepochybně podnikl útok na tábor právě za tímto účelem.

"Anito, co kdybychom přistáli někde poblíž lodi mezi skalami a nepozorovaně se k ní ve tmě přiblížili..."

Mohl bych nalézt v trupu průlez s ručním ovládáním, násilím je otevřít a vypustit z lodi vzduch.

Kdybych pronikl do tlakové komory a uvolnil hermetický vnitřní uzávěr...

"To by vyvolalo havárii lodi, Anito, ztrátu všeho vzduchu. Zkusíme to?"

"Jak myslíš, Greggu."

Zdálo se, že nás nikdo nesleduje. Slétli jsme těsně ke dnu kráteru asi půldruhého kilometru od lodi. Zvolna jsme k ní zamířili, kopírující skalnatý povrch údolí.

Konečně jsme přistáli a opustili plošinu.

"Půjdu jako první, Anito."

Svíral jsem pistoli. Postupovali jsme pomalými, opatrnými skoky. Anita se držela za mnou. Chtěl jsem, aby zůstala u vznášedla, ale odmítla. Připadalo mi, že když bude se mnou, mohu alespoň dohlédnout na její bezpečnost.

Skály byly opuštěné. Považoval jsem za nepravděpodobné, že by někde tady číhal nepřítel. Míjeli jsme trosky zničených paprskometů i pochmurné pozůstatky rozdrcených lidských těl.

Přikradli jsme se blíž. Před námi se vynořil přízračný trup lodi. Celá tonula ve tmě.

Konečně jsme nahmatali hladký kovový plášť trupu, podél něhož jsme se sunuli k místu, kde by mohl být ručně ovládaný průlez.

Náhle jsem si všiml, že Anita zmizela! Pak jsem ji zahlédl, jak o kus dál zápasí v objetí gigantické postavy! Útočník ji zvedl a dal se na útěk.

Neodvážil jsem se vystřelit. Pustil jsem se za ním podél trupu a přeběhl jsem pod zahrocenou přídíl na druhý bok.

Spletl jsem se v umístění vstupního otvoru. Nalézal se tady, na druhé straně. Prchající postava k němu mocnými skoky doběhla. Posuvné dveře se otevřely. Byl jsem vzdálen pouhých patnáct metrů - chyběl mi jediný skok. Viděl jsem, jak Anita mizí v tlakové komoře. Mart'an se vrhl za ní.

Vystřelil jsem po něm, ale rána šla vedle. Napjal jsem všechny síly. Právě když jsem dorazil ke dveřím, zasunuly se mi před nose a zahradily mi cestu.

37. V tlakové komoře

Marně jsem bušil do dveří. Bylo v nich malé průhledové okénko. Uvnitř jsem rozeznával nejasné obrysy Anity, jejího věznitele - a jak se zdálo, ještě jedné postavy. Několik sekund jsem tam stál v bezradném zmatku a zběsile se dobýval dovnitř. Tato pohroma přišla tak nečekaně. Přestal jsem uvažovat; ovládala mě jediná myšlenka - probít se do lodi a zachránit Anitu. Vzpomínám si, že jsem mlátil do glassitového okénka pistolí, až byla zbraň zohýbaná k nepotřebě. V divokém, zoufalém vzteku jsem s ní pak mrštil o zem.

Právě vyrovnávali tlak vzduchu v komoře s tlakem uvnitř lodi. Zakrátko uvolní vnitřní uzávěr, přejdou do vedlejší sekce - a za další okamžik je pohltí koridory v podpalubí. Anita bude pro mne ztracená!

Vnější posuvné dveře se náhle rozestoupily. Vyrázil jsem proti nim ramenem a v té chvíli je Mart'an zevnitř otevřel. Úplně mě tím zaskočil. Málem jsem na prahu komory upadl.

Ovinuly mě mohutné paže. Hledí skafandru mi zastúpila přilba s okrouhlými průzory.

"Jste to vy, Haljane? Zdálo se mi, že poznávám váš skafandr. A je tu i má malá Anita, která se ke mně vrátila!"

Miko!

Byl to on. Svíral mě mocnými pažemi a prohýbal mě vzad, takže jsem byl téměř bezmocný. Přes rameno jsem zahlédl Anitu v zajetí další postavy ukryté do skafandru. Ne tak obrovité, ale přesto na pozemské poměry nezvykle vysoké - téměř mého vzrůstu. V té chvíli jí světlo zářivky dopadlo do

průzoru. Rozeznal jsem povědomé rysy obličeje. Moa!

Udýchaně jsem ze sebe vyrazil: "Konečně... jsem vás... dostal, Miko..."

"Vy jste mě dostal! Vždycky jste byl hlupák, Greggu Haljane! Vždycky jste byl hlupák a hlupákem zůstanete."

V jeho objetí jsem téměř nebyl schopen pohybu. Ruce mi přitiskl k tělu a zvolna mě ohýbal do oblouku. Obtočil jsem mu nohu kolem lýtky; bylo nepoddajné jako ocelový sloup. Uzavřel venkovní dveře; tlak vzduchu v komoře se začal zvyšovat. Cítil jsem to přes látku skafandru.

Miko si mě levačkou přidržoval a zvracel mi hlavu dozadu. V jeho pravé ruce, která se mi pomalu sunula k hrdlu, jsem zahlédl obnaženou čepel nože. Jeho kovové ostří se ve světle nástropní lampy modrobíle blyštělo.

Popadl jsem ho za zápěstí. Můj chabý odpor ho však nemohl zadržet. Přes veškeré mé úsilí se nůž neodvratně přibližoval.

Každým okamžikem mohl ten pomalý souboj na život a na smrt znamenat můj konec.

Náhle jsem postřehl, že Moa odhodila Anitu stranou - a pak se obě dívky společně vrhly na Mika. Ztratil na chvíli rovnováhu a jak jsem na něm visel, převážil jsem ho dopředu. Ve snaze nápor vyrovnat prudce nakročil a ruku s nožem vymrštil v bezděčném, instinktivním pohybu. Když ji spěšně spouštěl dolů, natočil jsem čepel nože proti jeho krku. Hrot se zachytil ve tkanině skafandru.

V uších mi zaburácelo jeho překvapené zaklení. Ženy se na něj nepřestávaly sápat; všichni čtyři jsme se zmítali a strkali. Se zoufalým vypětím sil jsem mu zkroutil zápěstí. Nůž mu zajel do hrdla. Zarazil jsem ho hlouběji.

Jeho skafandr splaskl. Zhroutil se na mne a při pádu mě strhl na podlahu. Ve sluchátkách jsem slyšel jeho smrtelný chropot.

Těsně nad námi se tyčila přilba Moina skafandru. Zahlédl jsem, že uchopila nůž a vytrhla ho z bratrova krku. Uskočila a začala jím šermovat.

Vyprostil jsem se zpod Mikova bezvládného, neživého těla. Když jsem se postavil na nohy, Anita se ke mně vrhla, aby mě zaštitila. Moa stála na protější straně komory, přitíštěná ke stěně. Pozvedla nůž do výše. Nepatrný okamžik nás pozorovala, jak se s Anitou k sobě tiskneme. Myslel jsem, že se na nás chystá skočit; ale než jsem se stačil pohnout, švihla nožem dolů a zabodla si ho do hrudi. Padla na obličej; její groteskní přilba udeřila o podlahový rošt téměř u mých nohou.

"Greggu!"

"Je mrtvá."

"Ne, pohnula se! Sundej jí přilbu! Vzduchu je tu dost."

Indikátor tlaku v mé přilbě jemným bzučením oznamoval, že v místnosti je bezpečné množství vzduchu. Vypnul jsem Moe Erentzovy motory, pak jsem jí uvolnil a sňal přilbu. Šetrně jsme ji převrátili na záda. Ležela se zavřenýma očima, její bledý obličej promodrával.

Také jsme odložili přilby a přiklekli k ní.

"Ach, Greggu, je mrtvá?"

"Ne, ještě ne - ale umírá."

"Já ale nechci, aby zemřela! Nakonec se ti snažila pomoci."

Moa otevřela oči. Už jí je pokrýval skelný povlak smrti. Pak mě ale spatřila a poznala mě.

"Greggu..."

"Ano, Moo, jsem tady."

Její bledé rty se lehce zkrivily v úsměvu. "Jsem... tak ráda., že jste mi dal pryč přilbu, Greggu. Já..."

odcházím... však víte."

"Ne!"

"Vracím se ... zpátky na Mars... hledat klid mezi vyznavači ohně... z nichž jsem povstala. Napadá mě... co kdybyste mě políbil, Greggu?"

Anita mě jemně postrčila. Přitiskl jsem rty na dívčina bezkrevná ústa, stažená do mdlého úsměvu. Její povzdech přešel v hrdelní chropot.

"Děkuji, Greggu... pojďte blíž... nemohu mluvit nahlas..."

Pokoušela se mě dotknout rukavicí skafandru, ale neměla sílu a ruka jí poklesla. Její slova zněla již jen jako nejjemnější šepot.

"Bez vaší lásky... nemělo smysl žít. Ale chci vám ukázat... teď... že dívka z Marsu dokáže... umřít s úsměvem..."

Oční víčka jí poklesla. Ještě jako by si povzdechla a pak dodýchala. Ale na její popelavé tváři stále utkvíval lehký úsměv na důkaz toho, jak mart'anská dívka dovede umírat.

Na chvíli jsme zapomněli, kde jsme. Přes výplň vnitřních dveří a vedlejší přechodovou kabinu byl výhled na podpalubní koridor. Když jsem zvedl hlavu, spatřil jsem, že se tudy blíží skupina Mart'anů. Jakmile si nás všimli, rozběhli se k nám.

"Anito, podívej! Musíme pryč!"

Komora byla do chodby otevřená. Narazili jsme si přilby. Piráti se nezdržovali s jejich oblékáním a začali zápolit s vnitřními dveřmi komory. Zatáhl jsem za páku venkovního uzávěru. Piráti pospíchali v domněnání, že mě stačí zastavit. Jen jeden opatrnější neobratně zápasil s přilbou.

"Anito, utíkej! Snaž se udržet na nohou."

Odsunul jsem venkovní dveře a postrčil Anitu. V témž okamžiku piráti uvolnili vnitřní uzávěr.

Z dveřního otvoru vytryskl bouřlivý proud vzduchu. Tlaková vlna se prosmekla úzkou přechodovou komorou a v zuřivém poryvu vyrazila do měsíčního vzduchoprázdna. V divokém trysku z lodi vyprchával všechn vzduch...

Odvál nás lehce jako pírka. Jediné, co si vybavuji, je pohled na poletující těla pirátů a prudce ubíhající skaliska. A nehluchý *náraz* při dopadu.

Pak již bezhlesnou, temnou prázdnotu.

38. Vítězství!

"Je při vědomí? Nejlepší by bylo vrátit se s ním do tábora a sejmout mu přilbu."

"Je po všem. Už se můžeme vrátit. Venzo, miláčku, vyhráli jsme - je po všem."

"On nás slyší!"

"Greggu!"

"Slyší nás - je v pořádku!"

Otevřel jsem oči. Ležel jsem na kamení. Nade mnou se skláněly dvě zakuklené postavy a do hučení v uších se mi slabě mísily povědomé hlasy.

"... zpátky do tábora a vyprostit ho ze skafandru."

"Čerpadla pracují hladce? Dohlédni na to, Snape, potřebuje čistý vzduch."

Zdálo se, že mi nic není. Ale co Anita...

Byla nablízku. "Greggu, můj nejdražší!"

Anita byla zachráněna! Tady, u pirátské lodi, na skalách ozářených paprsky Země, jsme se opět všichni čtyři shledali.

"Anito!"

Přidržela mě a pomohla mi vstát. Nebyl jsem zraněn. Udržel jsem se na nohou. Vrávoravě jsem se postavil a nejistě zůstat stát. Třicet metrů od nás se mlčenlivě rýsovala pirátská loď, neživý vrak.

Ve čtyřech jsme společně vychutnávali pocit vítězství. Bitva skončila. Piráti byli poraženi, téměř do posledního zahynuli nebo umírali. K tomu, aby podnikl závěrečnou zteč proti budovám tábora, zůstalo Mikovi asi deset či patnáct mužů. Myslím, že měl možná v úmyslu s hrstkou těch, kteří mu zbyli, zabrat loď pro sebe a odstartovat, nechat své druhy na holičkách.

Celá posádka lodi, kterou exploze zastihla bez skafandrů, přišla o život.

Naslouchal jsem Snapovu vítězoslavnému vyprávění. Pro létající plošiny bylo snadné získat na otevřené skalní římse nad piráty převahu. Ztratili jsme jen jedno další vznášedlo.

Lidská srdce se občas rozbuší z velice sobeckých pohnutek. Těšili jsme se z vítězného konce a ani nám nepřišlo na mysl, že polovina členů nevelké Grantlinovy expedice už nežije.

Natlačili jsme se na Snapovu plošinu. Vzlétla, opile se potácejíc. Jen taktak nás unesla.

Když jsme nabrali kurs směrem ke Grantlinovu táboru, kde prasklá stěna hlavní budovy dosud nepovolila, čekal nás závěrečný triumf. Miko o tom věděl a pochopil, že prohrál. Grantlinův světlomet vyšlehl vzhůru a zachytil hledaný objekt - obrovský stříbřitý válec.

Policejní loď ze Země.

Přeložil Jan Filipský